

ДАЯНА ПАЛМЪР НЕОТРАЗИМИЯТ ДЕТЕКТИВ

Част 1 от „Най-желаните“

Превод от английски: Величка Тотева, 1993

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ричард Дейн Ласитър стоеше до прозореца на луксозния си кабинет в най-високия небостъргач и се взираше в тъмнината. Едва ли виждаше нещо през пелената на поройния дъжд, през който едва се различаваха светлините на уличните лампи. Беше зает с решаването на сложен проблем, който му създаваше затруднения.

Трябваше да намери сили да отиде в другия кабинет на детективската си агенция и да наругае собствената си секретарка. А тя му беше почти роднина. Тес Мериуедър бе дъщеря на мъжа, за когото майката на Дейн бе сгодена.

Майка му и баща ѝ бяха загинали само няколко дни преди сватбата си. Макар Тес да не му бе станала роднина в истинския смисъл на думата, от години той се чувстваше отговорен за нея. Именно затова ѝ даде тази работа — за да може да се грижи за нея.

Между тях се бяха случили някои неща, които сигурно никога нямаше да забравят, ала това в никакъв случай не бе променило чувството му към нея.

Тес можеше да се превърне в неговата голяма любов, ако не бе направил така, че да я прогони. Бе преживял един неуспешен брак и тежко нараняване по време на престрелка с бандити още като рейнджър в Тексас. Това измени не само него, но и начина му на живот. Наложил се да напусне работата в полицията. Основа собствена детективска агенция и привлече на работа най-добрите сред бившите си колеги. Благодарение на това си спечели репутацията на един от най-търсените и дискретни детективи, което определено можеше да се оцени като успех в новото поприще, което бе избрал.

Личният му живот обаче бе съвсем объркан. Нямаше никого освен Тес. А и тя избягваше всеки негов опит за сближаване. Това го караше да изпитва чувство на вина. Тя не знаеше, а той нямаше намерение да ѝ каже, че не гневът бе предизвикал физическото му насилие над нея. Тес и досега мислеше, че е искал да я сплаши.

Истината бе друга — този следобед преди много години за първи и единствен път през живота си бе изгубил контрол върху себе си...

Отдръпна се от прозореца. Беше висок, строен мъж с гъвкава походка и арогантно вдигната глава. С тъмните си очи, черната коса и матова кожа приличаше на наследник на някой испански благородник. Бе един наистина хубав мъж, който не отдава никакво значение на външния си вид. И не обръща внимание на жените.

Собствената му майка не го обичаше, защото твърде много ѝ напомняше за неговия баща, който я бе напуснал, когато Дейн бе съвсем малък. Толкова искаше да спечели обичта ѝ, а тя никога нямаше време за него. Това му създаде комплекс по отношение на жените. Беше се оженил още по времето, когато работеше като полицаи, и преди да стане рейнджър в Тексас.

Жена му изглежда бе харесала униформата му повече от самия него. Животът с Джейн бе труден, тя искаше от него неща, които той не бе в състояние да ѝ даде. Това я накара да реши, че е направила ужасна грешка. Не го искаше нито в леглото, нито в живота си. Използва престоя му в болницата след раняването, за да го напусне. И ако не беше Тес, той нямаше да има нито един близък човек, който да му помогне да преживее кошмара на онези дни.

С тъга си помисли, че някога Тес бе влюбена в него. Когато се срещнаха за първи път, тя току-що бе завършила училище. Баща ѝ — Уайт Мериуедър, не ѝ бе обръщал никакво внимание по същия начин, по който Найта Ласитър бе игнорирала своя син Дейн. Тес бе отгледана от баба си. Нейната невинност и нежност бяха накарали Дейн от пръв поглед да я пожелае така, както не бе желал никоя друга жена. Дори сега, само при спомена за отношенията, които се бяха създали между тях по време на престоя му в болницата, той изпитваше срам от начина, по който бе постъпил с нея.

Тогава между двамата бе възникнала необичайна нежност, която ги покоряваше със силата си. Отначало той ѝ се противеше, защото по начало нито харесваше жените, нито им вярваше. При това Тес бе съвсем млада. Въпреки това тя успя да сломи съпротивата му. Никой не го бе обичал така. И бе загубил всичко заради една моментна страст, която я изплаши толкова много, че и сега странеше от него...

Нервно прокара пръсти през косата си. Наистина трябваше да направи усилие и да престане да мисли за миналото. От това нямаше

никаква полза.

Сега Тес искаше да бъде включена в оперативната работа, а той не даваше и дума да стане за това, тъй като често бе свързано с най-различни опасности.

Беше ядосан, защото, макар и по невнимание, Тес едва не бе довела до провала и разкриването на Ник и сестра му Хелън, които изпълняваха важна задача. Въпреки че не бе провалила всичко, Дейн не можеше да рискува това да се повтори. Не трябваше да ѝ разрешава да се излага на опасностите, които съпътстваха оперативната работа.

Тревожеше го настоятелността, с която Тес караше Хелън да ѝ показва някои хватки от бойните изкуства, както и да я научи да стреля с пистолет. Досега бе успявал да попречи на тези „уроци“, обаче тя не се отказваше от опитите си.

Той не можеше да понесе дори мисълта, че Тес може да се изложи на какъвто и да е риск. Като негова секретарка тя се намираше в относителната безопасност на кабинета. Извън него... Е, добре, благодарение на Бога, сега не трябваше да се тревожи за това.

Що се отнасяше до своеволната ѝ намеса в задачата, която изпълняваха Ник и Хелън, това не можеше да не го тревожи...

Спомни си първия път, когато я бе видял в ресторанта, където бяха поканени от родителите си, за да се запознаят един с друг. Дейн се бе опитал да я накара да помисли, че изобщо не му харесва, защото тя го бе привлякла от пръв поглед по някакъв необясним начин. А той бе женен мъж и съпругата му в този момент бе до него. Джейн се бе държала толкова неприлично и предизвикателно, че се наложи да намери някакво извинение и да я изпрати с такси вкъщи. За разлика от нея, Тес се бе държала срамежливо и почти без да продума, макар очите ѝ да издаваха любопитството, което изпитваше към него.

При самия спомен за онази вечер тялото му започна да реагира. Беше я пожелал и тази страст не бе изчезнала през дългите години, изминали оттогава. Бе живял сам, не искаше дори да помисли за женитба. Нито да открие на Тес какви чувства и желания изпитва към нея. Всичко това го подлагаше на жестоко изпитание.

Дейн се намръщи и с натезало сърце тръгна към вратата. Да се откаже от сблъсъка, който му предстоеше, значеше да постъпи като страхливец, какъвто всъщност не беше, и никога не е бил. Само че му бе повече от неприятно само при мисълта колко обидена и наскърбена

щеше да бъде Тес от неговите думи. Бог му бе свидетел, че не искаше да я наскърбява. Болката, която ѝ бе причинил, беше повече от достатъчна.

Тя обаче трябваше да научи веднъж завинаги, че правилата са създадени, за да се спазват. Ако си позволеше сега да подмине нейното нарушение безнаказано, при някой подобен случай тя можеше да бъде изложена на опасност. Нямахте да го допусне!

С въздишка протегна ръка и отвори вратата...

ПЪРВА ГЛАВА

Тес Мериуедър въздъхна дълбоко. Бе скована от напрежение в очакване на възмездието. Хвърли унил поглед към кабинета на Дейн. Този ден определено не ѝ вървеше. Бе провалила акция, с което си беше навлякла гнева му. Надяваше се в края на работното време да успее да се измъкне незабелязано, иначе нямаше да ѝ се размине.

Дейн Ласитър ѝ бе шеф, собственик на детективската агенция „Ласитър“. За нея обаче той беше много повече от началник. Познаваше го от доста години. Родителите им бяха сгодени и със сигурност щяха да се оженят, ако не бяха загинали при злополука. Сега на този свят тя имаше само него...

Внимателно подреди документите на бюрото, погледна часовника и посегна към мантото си, което бе нейна гордост — приличаше на моделите на Сам Спейд, които обожаваше. Да работиш в детективска агенция бе вълнуващо, въпреки че Дейн не я допускаше до оперативна работа. Беше си обещала, че, напук на властния си шеф, все някога ще стане истински детектив.

— Излизаш ли? — попита я той, внезапно изникнал на вратата с цигара, тлееща между дългите му пръсти. Облечен в тъмен костюм с жилетка, той идеално отговаряше на представата за частен детектив.

Наложи си да отмести поглед от него. Дори след онова, което ѝ бе сторил преди три години, все още го харесваше.

— Отивам си — отговори му тя. — Имаш ли нещо против?

— Да. При това много. — Покани я с жест да влезе в неговия кабинет.

Тес прекрачи прага и притвори вратата зад себе си. Той се приближи към нея и видя как тялото ѝ се стегна. Реакция, която явно следваше да се очаква, и която той заслужаваше. Въпреки това го заболя. Започна много по-строго, отколкото възнамеряваше:

— Предупредих те да не се приближаваш до прикритието на Ник и Хелън!

— Направих го неволно — започна да се оправдава тя, като нервно навиваше дълъг кичур светлоруса коса около пръста си. — Видях Хелън и й магнах. Смятах, че акцията ще се проведе в късните часове на нощта. Дори през ум не ми е минавало, че посред бял ден двама професионални детективи ще се крият и ще дебнат край магазин за детски играчки. Просто реших, че Хелън купува подарък за племенника на приятеля си. — Сивите й очи блеснаха при спомена за преживяното. — А и ти не ми обясни за какво точно става дума. Само каза да стоя настрана. А Хюстън е голям град. — В гласа й се прокрадваха нотки на надменност. — Не всички сме били рейнджъри, които се мотаят из града, а картата му е запечатана в главите им!

Без да мигат, тъмните му очи се впиха в нея през облака цигарен дим, който обви лицето й. Тя се закашля, а шефът й се усмихна предизвикателно.

И двамата не помръдваха.

Леко почукване на вратата стресна високия брюнет и стройната блондинка. Вратата се откряна и през пролуката надзърна Хелън Рийд.

— Мога ли да си тръгна вече? — попита тя и добави, като се усмихна с надежда: — Вече е пет часа.

— Вземи си „ухото“ — сухо нареди Дейн. Имаше предвид задължителното подслушвателно устройство. — Тръгни с Ник. Докато дебне неверния съпруг, той сигурно ще има нужда от помощта ти.

— О, не! — изстена Хелън. — Не, Дейн! Не мога да издържам четири часа неприлични шумове и глупави разговори с Ник! Мразя го! Освен това съм си определила среща с Харолд.

— Трябваше да кажеш на това сладурче тук — кимна той към Тес — къде и кога ще бъдете в прикритие, за да не ви се пречка!

— Нали вече се извиних! — нацупи се Хелън.

— Не е достатъчно! Тръгвай с Ник, а аз ще помисля доколко си подходяща за работа в агенцията.

— Ако ме уволниш — заплаши го тя, — ще се върна в отдела за МПС и ти до края на живота си няма да получиш регистрация на кола по неофициален път!

Той сви устни.

— Явно не съм ти споменавал, че преди да постъпя в Тексаския рейнджърски отряд, две години работих в отдела за обществена

безопасност.

Хелън въздъхна. Отвори вратата докрай и театрално падна на колене с наведена глава. Дългите ѝ черни коси се разпиляха по пода. Дори в тази необичайна поза тялото ѝ изглеждаше изящно. Тя се занимаваше с балет и притежаваше грацията на танцьорка.

— За бога! Отивай си вкъщи! — рязко нареди Дейн. — Надявам се, че Харолд ще ти купи пица с аншоа!

— Благодаря, шефе! Всъщност обожавам пица с аншоа. — Засмя се, махна с ръка и побърза да изчезне, преди Дейн да е променил решението си.

Той неспокойно прокара пръсти през гъстите си черни коси и разроши един кичур над челото си.

— Както върви скоро детективите ни ще поискат отпусका на Бахамските острови, платена от агенцията. — Обърна се и изтръска цигарата си в чистия пепелник върху бюрото.

Всички служители бяха избирали пепелника, макар че по-късно бяха предложили на шефа си да започне да посещава курс за отказване от тютюнопушенето. Вместо това Дейн бе изпратил всички да извършват външно наблюдение на няколко порно кина. Оттогава никой не смееше да го закача на тема пушене. Все пак бе монтирал климатични инсталации във всеки кабинет.

Дейн преследваше целите, които си поставяше, докрай, без да се съобразява с мнението на останалите. Макар и невинаги съгласна с него, Тес го уважаваше, защото защитаваше онова, в което вярваше.

Наблюдаваше го как се движи, очарована от котешката грация на тялото му. Раменете му бяха широки като на истински атлет, имаше тесен ханш и дълги силни крака. Когато бе уморен, леко накуцваше — спомен от нараняванията, получени преди три години. Явно в момента бе много уморен.

Тя си спомни как започна всичко. Когато създаваше агенцията, Дейн без угризения на съвестта откъсна най-добрите ченгета от местното полицейско управление. Докато бизнесът потръгна, вместо заплати им беше предложил процент от печалбата и дялово участие. И работата наистина започна добре. Това се дължеше преди всичко на факта, че години преди да попадне в отряда на тексаските рейнджъри, бе служил в полицията на Хюстън и си бе спечелил славата на добър

полицай. Имаше връзки и в разузнаването, което допринесе допълнително за успешната дейност на новата агенция.

Участието му в отряда на рейнджърите не навреди на неговата репутация. Защото право да подадат заявления за приемането в този отряд имаха само служилите поне осем години в полицията, от които поне две като офицери в Управлението за обществена безопасност. Тридесетината постигнали най-добър резултат на писмените тестове биваха подлагани на смазващ устен изпит. Първите петима от издържалите тези изпитания имаха честта да бъдат записани в списъка на чакащите една година свободно място в деветдесет и четири членния отряд.

Късметът не измени на Дейн. При изпълнението на задачи по подпомагането на местните органи му се бе налагало да работи извън Хюстън. Макар че на рейнджърите не се налагаше да воюват с индианци или да се сражават с мексикански партизани, поради обширните площи на фермите в Тексас, те трябваше да умеят и да яздат отлично, защото можеше да им се наложи да проследяват крадците на добитък. Дейн бе един от най-добрите ездачи, които Тес бе виждала. Въпреки раните си, върху коня той се чувстваше така добре, както зад волана.

Макар че го познаваше от толкова време, тя изпитваше страхопочитание към него. Ала много внимателно се старееше да не му даде да разбере това. Защото само един досег с неговата жестокост ѝ бе достатъчен, за да унищожи страстта, която той въпреки това възпламеняваше в нея.

— Никога не ме включваш в активните мероприятия — оплака се тя и въздъхна.

Погледна я внимателно, като полагаше усилия да контролира изражението си. Старееше се да не я гледа отблизо или задълго — сякаш му бе трудно да се примири дори със самото ѝ съществуване.

— Ти си секретарка, а не детектив — отговори ѝ той сопнато.

— Ако ми дадеш възможност, сигурно бих могла да изпълнявам задълженията и на детектив. Още повече, че мога да върша всичко, което прави Хелън.

— Дори да се обличаш като проститутка — просъска Дейн през свитите си устни.

Тя се размърда неспокойно и извърна лице.

— Е, не чак това.

— Или да подслушваш интимни разговори в стаите на долнопробни мотели? — не се предаваше той, присвил тъмните си очи. — Да правиш компрометиращи снимки? Да следиш в два щата обвинен в убийство мъж и накрая да го арестуваш с риск за живота си?

— Добре. Разбирам — въздъхна тя дълбоко. — Мисля, че с такива неща не бих могла да се справя. Но ако ми разрешиш, бих могла да работя като помощник-детектив. Това ще ми достави почти толкова удоволствие, колкото участието в най-рискованата операция.

Дейн загаси цигарата със сърдито движение на дългите си пръсти, което накара Тес да изпита неудобство. Макар да притежаваше железен контрол, нейният шеф имаше страстна натура. Тя твърде рядко си разрешаваше да се върне към спомена за това как се държи с жените. Самата мисъл за тези силни ловки ръце върху тялото ѝ, я караше да гори и трепери. Ала не от страст и желание. Спомняше си допира на ръцете му със страх...

Внезапно той я погледна така, сякаш мислите ѝ го бяха докоснали в буквалния смисъл на думата. Очите му сякаш проникнаха до най-съкровените ѝ мисли и тя усети как се изчервява.

— Нещо смуцава ли те? — попита той бавно с дрезгав глас, който плашеше дори бившите полицаи.

— Да, мислех си за проследяването на неверни съпрузи — започна да се оправдава тя. После стисна здраво чантата си и продължи: — Трябва да си вървя.

— Среща ли имаш? — попита той съвсем формално. Лицето му изразяваше явна незаинтересованост и безразличие.

Отдавна бе престанала да се среща с мъже. Той обаче нямаше откъде да знае това или причините за държанието ѝ. Затова Тес просто сви рамене и излезе.

Улиците бяха тъмни и студени. Не помагаше и бледата светлина на уличните лампи. Мъгливата зимна вечер бе студена и не приветлива. Тес се сгуши в мантото и се запъти към малката си кола. Вечер като всички други. Щеше да се прибере в самотната си гарсонiera — малка кухня, баня и стая, която служеше едновременно за хол и спалня.

Щеше да включи телевизора и да гледа стари филми, докато сънят я обори. Следващият ден щеше да протече по абсолютно същия начин. Само филмът щеше да е различен.

Понякога излизаше с приятелката си Кит Морис, която работеше наблизко. Шефът ѝ обаче бе отишъл за два месеца командировка в чужбина и колкото и да не искаше, Кит трябваше да замине с него. Приятелката ѝ работеше като лична секретарка и получаваше огромна заплата за това, че правеше всичко, което изискваше шефът ѝ. Детективската агенция на Дейн вършеше доста работа за този шеф — следеше неуравновесената му майка, която като че ли непрекъснато се забъркваше във всевъзможни неприятности.

Със заминаването на Кит самотата на Тес стана още по-осезаема. Нямахте с кого да си поговори. С Хелън бяха приятелки. Харесваше я. С нея обаче не можеше да разговаря за сърдечната си болка, която се наричаше Дейн Ласитър.

С решително движение, сякаш за да се отърве от потискащите я мисли, тя преметна чантата си през рамо и пъкна ръце в джобовете на мантото. Целият ѝ живот приличаше на тази нещастна вечер — студен, празен и самотен.

Когато се появи на входа, забеляза под светлината на уличната лампа двама добре облечени мъже. Тя ги погледна в момента, в който единият от тях подаде на другия отворено куфарче, пълно с пакетчета, съдържащи някакъв бял прах, и в замяна получи дебела пачка банкноти. Кимна им и се усмихна разсеяно. Без да осъзнава ужаса, изписал върху лицата им, тя се отправи спокойно към почти празния паркинг.

— Мислиш ли, че ни видя? — попита единият.

— Разбира се! Настигни я! — почти изкрещя вторият.

Тес не чу краткия разговор, но усети, че някой тича след нея. Обърна се и погледна изненадано двамата тичащи към нея мъже. Внезапно разбра, че я преследват и замръзна. Намръщи се, когато забеляза метален отблясък в тъмнината. Преди да осъзнае, че това е отражението на светлина върху цевта на пистолет, нещо парещо я прободеше в рамото. В следващия момент до слуха ѝ достигна гърмежа, тя извика и падна.

— Ти я уби! — изкрещя единият от мъжете. — Глупако, сега вместо за търговия с наркотици, ще ни съдят за убийство!

— Млъкни! Може да не е мъртва...

— По-добре да се разкараме! Сигурно някой е чул изстрелите.

— Сигурно. Светещите прозорци на отсрещната сграда са на една детективска агенция!

— А тя излезе точно от този вход! — изпъшка другият.

— Избрал си чудничко място за размяната! Ето я и сирената на патрула... Бягай!

В този момент от пряката изскочи полицейският патрул. Фаровете на колата осветиха двамата мъже, наведени над проснатото на улицата тяло.

— О, Боже! Да изчезваме!

Викът се загуби в шума от бягащите стъпки, който едва достигаше до размътеното от болката съзнание на Тес. Колко странно! Не можеше да се помръдне. Под бузата ѝ уличната настилка бе мокра и студена.

— Застреляха някого — чу се нечий глас. — Не им давайте да избягат!

Отново се разнесоха изстрели. Край нея тичаха крака, обути в черни обувки. По всяка вероятност полицаите преследваха двамата непознати.

— Тес!

В първия момент не позна гласа на Дейн. Той винаги проявяваше спокойствие и желязно самообладание. Тази тревога в гласа му ѝ бе непозната.

Усети как я обърна внимателно по гръб. Сега вече го виждаше, макар и през гъстата мъгла, която се спускаше пред очите ѝ. Усецаше парещата болка, а ръката ѝ бе влажна и ужасно тежка. Опита се да му каже нещо, но с изненада разбра, че не може да отвори уста.

Дейн забеляза веднага тъмното влажно петно на ръкава ѝ. От раната бликаше кръв.

— Боже мой! — прошепна той с неописуем ужас в гласа.

Изражението му бе като на каменна статуя. Само пълните с гняв очи изглеждаха живи на фона на безизразната маска.

Един от полицаите се върна тичешком и коленичи до Дейн с пистолет в ръка.

— Ранена ли е? — попита загрижено.

— Да. Извикайте линейка. — Очите на Дейн срещнаха тези на наведения над момичето полицаи. — По-бързо, защото загубата на кръв е голяма.

Полицаят изтича някъде.

В това време Дейн започна да действа със светкавична скорост. Най-напред освободи ръката ѝ от ръкава на мантото. Като видя ярката струя кръв, бликаща от зейналата дупка, лицето му се сгърчи и той изруга тихо. Извади носна кърпа и стегна ръката ѝ над раната толкова силно, че Тес извика от болка.

— Не мърдай — опита се да я успокои той. — Не мърдай, малката ми. Аз ще се погрижа за теб. Всичко ще се оправи, само имай малко търпение.

Въпреки желанието си, не можеше да преодолее треперенето на цялото си тяло. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Преди Дейн да стегне кърпата, не я болеше толкова силно. Сега болката бе непоносима. Едва успя да промълви през стенанията си:

— Сигурно... ще умра... От загуба на кръв...

— Глупости! — извика той и нетърпеливо погледна през рамо. Към тях приближаваше патрулната кола. Дейн рязко се изправи и махна да спрат. — Помогни ми да я внесем в колата! — кресна той на двамата намиращи се в нея полицаи. — Ако линейката не пристигне всеки момент, едва ли ще издържи при бързината, с която губи кръв.

— Току-що се свързах с един от нашите — започна да говори шофьорът, докато другият полицаи помагаше на Дейн да сложи Тес на задната седалка. — Успял е да задържи един от двамата нападатели и го води насам.

— Да вървим! — настоя Дейн и внимателно положи главата на ранената на коленете си.

В този момент се появи един полицаи, който водеше човек, чиито ръце бяха стегнати в белезници.

— Всеки момент ще пристигне още една кола — обърна се шофьорът към новодошлия. — Нали няма да имаш нищо против да останеш за малко насаме с това приятелче, за да закарам ранената в болницата?

Ако не я болеше толкова силно, Тес би се възхитила на умениято, с което полицаят шофираше. Не разбра, че само за няколко минути стигнаха до болницата и спряха пред отделението за спешни случаи. Беше в безсъзнание...

Когато отвори очи, през прозореца в стаята струеше ярка дневна светлина, от която Тес премигна. Чувстваше се приятно замаяна. Погледна с любопитство дебелия бяла превръзка. Опита да се раздвижи и чак тогава разбра, че е включена на система.

— Внимавай да не извадиш иглата — чу се провлеченият глас на Дейн съвсем близо до леглото. — Повярвай ми, че няма да ти хареса, ако се наложи да те бодат още веднъж...

Тес обърна глава към посоката, от която се разнесе гласът му и промълви сънливо:

— Беше толкова тъмно... И тези мъже тръгнаха след мен... Мисля, че единият от тях стреля.

— Не само е стрелял, но и те е улучил чудничко — отговори той. — Били са търговци на наркотици. Какво точно се случи? В престрелка ли попадна?

— Не — изстена тя, като внезапно си спомни с учудваща яснота какво точно се бе случило. — Видях как разменят стоката. Те са се панирали от страх, а аз дори не разбрах какво правеха, докато не хукнаха след мен.

Дейн изтръпна.

— Ти си видяла това? Всъщност си станала свидетелка на продажба на наркотици?

Тя кимна изтощено.

— Страхувам се, че е така.

— Ако са те видели добре, както и сградата, от която излизаш... — подсвирна собственикът на детективската агенция, без да продължи мисълта си.

— Доколкото мога да си спомня, единият се е измъкнал.

— Да, този, който е стрелял. За съжаление полицията няма мотиви, за да задържи по-дълго и този, когото заловиха. Ще му предявят обвинение, обаче той сигурно ще внесе гаранция и само ти, като свидетелка, би могла да помогнеш да бъде осъден за продажба на наркотици.

— Нали ме простреля не той, а съучастникът му — опита се да мисли логично Тес. — Не може ли да бъде задържан като подбудител?

— Не зная. От тези хора би могло да се очаква всичко, никой не би могъл да отгатне със сигурност какво мислят и как ще постъпят. — Изглеждаше много разтревожен.

— Хващам се на бас, че ти можеш — отвърна замислено тя. — През всичките тези години си тикнал толкова престъпници зад решетките...

— Да — призна той, — познавам престъпния свят. Но съвсем различно е, когато получиш удар под кръста. — И, като се взря в изтерзаното ѝ лице, повтори: — Да, съвсем различно.

Гласът му звучеше толкова загрижено, че Тес помисли дали не сънува. Беше невероятно! Та той я презираше и мразеше, независимо че след смъртта на родителите им показа достатъчно състрадание към нея и я назначи в агенцията си. Все пак шефът ѝ бе нейният най-голям враг и за него едва ли би имало значение, ако с нея се случи нещо.

Дейн се протегна уморено и попита:

— Как се чувстваш?

— Не така зле, както снощи — отговори тя и докосна превръзката. — Какво са правили с мен лекарите?

— Просто извадиха куршума. — Бръкна в джоба на ризата си и извади малък метален предмет, който ѝ показа гордо. — Тридесет и осми калибър. Реших, че би искала да го запазиш за спомен.

— Не е ли по-добре да задържим онзи, който стреля по мен? — намръщи се тя.

Черните му вежди трепнаха и гласът му прозвуча сухо:

— Ще предам предложението ти на полицията.

— Мога ли вече да се прибера у дома?

— Първо трябва да укрепнеш. Изгуби много кръв, а при изваждането на куршума се наложи да ти сложат пълна упойка.

— Хелън ще побеснее като разбере — промълви с усмивка Тес. — Тя е истинският детектив, а стреляха по мен.

— Сигурно ще позеленее от завист — съгласи се шефът на двете млади момичета.

Стана от стола и застана до леглото. Тъмните му очи се взираха в лицето ѝ, обгърнато от мека руса коса. Гледа я дълго.

— Не съм добре, ако искаш да знаеш как се чувствам — наруши мълчанието тя с вял глас и уморено затвори очи. — Не разбирам каква е тази загриженост от твоя страна. Нали ме... мразиш?

Гласът ѝ заглъхна и тя се унесе в някакъв неспокоен сън. Дейн я гледа още известно време, после се протегна още веднъж и отиде до прозореца. Откакто я бяха докарали в болницата, не бе мигнал. Докато

траеше операцията, обикаля неспокойно по коридорите в очакване на края. Това бе най-дългата нощ в живота му...

Тихо стенание го накара да се обърне към леглото. Пъхна ръце в джобовете на панталона и се приближи. За кой ли път не можеше да откъсне поглед от нея. Болничната нощница бе огромна и в нея Тес изглеждаше още по-слаба. Испита почти физическа болка при спомена за безразличието си, което толкова години се бе старал да показва по отношение на нея. Нещо повече, тя смяташе, че това отношение е израз на враждебност, превърнала срамежливото и обичливо момиче в мълчалива и неуверена жена.

Тес искаше да го обича, а той бе убил това чувство в самия му зародиш. Бе опитал грубо и жестоко да задоволи физическото си влечение към нея, без да знае, че е девствена. За да спаси честта си, тя избяга от него, обляна в сълзи. След това никога не се бе приближила до него. От своя страна той бе достатъчно горд, за да се опита да ѝ обясни, че нежността към жените е нещо напълно непознато за него. Неочакваното ѝ бягство го съсипа. Тя обаче не знаеше това...

Дейн не се опитваше да скрие разочарованието, което му донесе тази случка. При това положение не бе чудно, че Тес очакваше той да я намрази. За да спаси гордостта си, той опита да направи всичко да изглежда така, сякаш съзнателно се бе опитал да я отблъсне от себе си.

Върна се към спомените за онези трудни дни, когато простреляният бе той. Тогава всички го бяха изоставили. Майка му не го обичаше. Жена му Джейн подаде молба за развод и го напусна, преди той да се върне от болницата. Само Тес бе край него, вдъхваше му сили да се бори за живота си. На нейната привързаност той бе отвърнал с жестокост и споменът за това го накара да потрепери. Болката при мисълта, че миналата вечер тя би могла да умре, бе непоносима.

На вратата се почука тихо и влезе сестрата. Усмихна се и каза:

— Извадила е късмет, няколко сантиметра встрани и последствията щяха да са фатални.

Случайната забележка го смрази. Ако бе умряла, щеше да остане свършено сам!

Тази страшна мисъл го накара да излезе от стаята, като промърмори под нос някакво извинение пред сестрата. Главата му бучеше. Вървеше по дългия коридор, без да вижда и чува. По едно

време дойде на себе си. Погледна часовника. Трябваше да се обади в агенцията, където всички сигурно очакваха новини за състоянието на Тес. После щеше да отиде до апартамента си, за да вземе душ и се преоблече. Надяваше се на паркинга на болницата да намери колата, която бе помолил Хелън да му докара.

С лекота откри големия черен мерцедес. Отключи вратата, но не се качи. Вместо това се опря на него и се загледа в прозорците на болницата. Мислеше си, че всъщност Тес не му бе роднина. Родителите им не бяха успели да се оженят. Те бяха мъртви, а Дейн и Тес — единствените им деца, не можеха да уредят отношенията си.

Въздъхна, отвори вратата и седна зад волана. Не потегли веднага, защото погледът му спря върху ръкава, където имаше петна от кръвта на Тес. Бе гледал как кръвта ѝ изтича в тъмнината, бе изпитвал ужас, че ще умре в ръцете му...

А някога бе толкова слънчева и весела, така открито влюбена в него, готова да направи всичко, за да му достави удоволствие!

Затвори очи. Онзи следобед, когато не можа да обуздае желанието си, бе потъпкал всичко това. Какво обаче можеше да направи, след като желанието му към нея го разкъсваше? И понеже не познаваше нежността, бе изплашил Тес. Може би подсъзнателно бе искал да я отстрани от живота си, преди тя да го обсеби напълно... Кой знае? Проваленият брак е стрес за мъжа, помисли си Дейн, като се върна назад във времето, когато преди три години той и Тес се бяха срещнали за първи път...

Доста време бе изминало от вечерта, когато родителите им ги поканиха на вечеря в ресторант, за да ги запознаят. Нещата между Дейн и съпругата му не вървяха. Дори майка му подметна злобничко, че са видели Джейн с друг мъж. Това бяха трудни дни за него. И тогава попадна в престрелка при един банков обир, която завърши за него в интензивното отделение на болницата.

Тес бе отишла в болницата веднага щом научила за случилото се. Докарал я баща ѝ. Тя остана при Дейн цялата нощ, както и на следващия ден... Бе успяла да убеди лекарите, че съвсем скоро ще ѝ стане брат и затова могат да ѝ разрешат да остане при него. Бе държала ръката му, бе милвала изпотеното му чело. Уплашено се бе свила,

когато видя страшните рани на рамото, гърба и крака му. Когато той дойде в съзнание, първите думи, които изрече с треперещ от болка глас, бяха:

— Ще мога ли да ходя?

— Разбира се — отговори Тес с нежна усмивка. С майчински жест докосна влажното му чело и отмести падналия върху него кичур коса.

Затвори очи и простена:

— Къде е майка ми? Къде е Джейн?

Тес не знаеше какво да отговори. Той отново отвори очи, в които се четеше ярост. Започна да мълви несвързани думи:

— Тя спяла с... партньора ми... Научих го... от него... — Изсмя се кратко и заспа.

През следващите седмици Джейн дойде да види мъжа си само веднъж, и то, за да го уведоми, че е подала молба за развод. Имала намерение да се омъжи отново веднага щом приключи делото. Майка му едва надзърна през вратата, отбеляза, че изглежда по-добре и побърза да си отиде, за да не закъснее за срещата си с бащата на Тес...

Самата Тес бе дълбоко възмутена от отношението на близките му и се посвети изцяло на него. Мислеше си, че и той има нужда от близък човек. Сигурно причина за нараняването му е било невнимание, породено от това, което е научил за изневерите на жена си. И един ден научи, че, без да дочака излизането му от болницата, Джейн го е напуснала. Майка му тръгна на морско плаване с бъдещия си съпруг. Като капак на всичко, раненият Дейн загуби и работата си. Хирурзите смятали, че нараняването в гърба ще му пречи да изпълнява пълноценно задълженията си на полицаи.

Когато Дейн разбра всичко това, го обзе такова отчаяние, че изгуби всякакво желание за живот.

— Не трябва да се предаваш, Дейн — тихо изрече Тес, безпогрешно разбрала израза на бледото му лице, коленичи до стола, на който седеше той, и стисна ръката му. — Лекарите казаха не че няма да работиш, а че няма да можеш да работиш. Трябва да се стегнеш и да се пребориш с неприятностите.

— За какво да се боря? — попита той и отмести поглед от нея. — Всички са ме отписали. Защо не се разкараш и ти?

— Защото те чувствам като по-голям брат — отговори протичко
тя. — И искам да се справиш.

Той я погледна ядосано.

— Нямам нужда от сестра!

— Но когато родителите ни се оженят, и да искаш, и да не искаш,
ще се сдобиеш с такава — отвърна Тес със самодоволен вид. — Я се
стегни! Все пак си работил в Управлението за обществена безопасност.

— Съвсем на място използва минало време — язвително
отговори бившият полицай.

— Е, и какво от това, че известно време няма да си в отлична
форма? Слушай, Дейн, има толкова много неща, с които можеш да се
заемеш, и да използваш своя опит! Нали знаеш поговорката, че Господ
затваря врати, но отваря прозорци. Длъжен си да опиташ и най-
малката възможност!

Той мълчеше, ала я слушаше внимателно. Тъмните му очи се
присвиха.

— Не харесвам жените — започна той.

— Сигурно. Не бих искала да те засегна с това, което ще ти кажа,
но мисля, че просто не си попадал на свестни жени.

— Може би си права. За Джейн се ожених напук на майка ми. А
и тя тогава искаше от живота единствено съпруг и деца. — Извърна
глава към стената, сякаш спомените му причиняваха убийствена болка.
С глух глас каза: — Върви си, Тес. Не се опитвай да играеш ролята на
медицинска сестра...

— Не мога — сви тя рамене. — Ако ме няма, кой ще ти помага
да се бориш със самосъжалението?

— Проклетата да си! — почти изкрещя той. Очите му мяхаха
мълнии.

Тес се усмихна. За първи път, откакто бе научил, че няма да може
да се върне на работа, Дейн реагираше по някакъв начин. „Това е за
предпочитане“ — помисли тя. Усмихна се и го попита:

— Какво ще кажеш за едно кафе?

Той се подвоуми. Но само след минута се предаде на желанието
си да бъде обграждан с внимание. Кимна в знак на съгласие и тя
изхвърча в коридора, където се намираще кафе машината.

Безпомощно проследи Тес с поглед. Никоя жена не се бе
отнасяла по този начин с него. Бе смутен от непознатото, ала приятно

усещане, че има някой, който да се грижи за него. При мисълта за топлата ѝ привързаност усети как започва да го завладява неизпитвано от години силно желание. Тя го възбуждаше така, както дори Джейн не бе успяла. Помисли си загрижено, че това физическо влечение по-късно може да се превърне в проблем. Тя беше само на деветнадесет години. Макар че на тази възраст повечето момичета имаха опит в сексуалния живот...

Затвори очи. Щеше да мисли за това по-късно. Сега в главата му се въртяха мисли за това, което тя бе споменала преди малко — за нова професия...

Минаха седмици. Тес продължи да идва като по часовник. Сядаше до него и започваха да разговарят за какво ли не. Той така свикна с нейното присъствие, че ставаха все по-близки. И все по-трудно устояваше на чара ѝ.

Силната му страст към нея обаче започна да руши тази идилия. Когато един понеделник сутринта тя дойде в апартамента, го завари апатично отпуснат в леглото.

— Пак ли ти? Какво, по дяволите, искаш? — попита я с необяснимо раздражение.

Тя се усмихна — вече бе свикнала с избухливия му нрав, и отговори съвсем простичко:

— Искам само да си добре.

Дейн се отпусна назад и каза със затворени очи:

— Отивай си, ще закъснееш за училище.

— Ако нямаш нищо против, вече е лято и аз завърших.

— Тогава си намери работа.

— Вечер посещавам курсове за секретарки.

— А през деня работиш. Така ли?

— Ами, нещо такова.

Той рязко обърна глава и я погледна внимателно.

— А-ха. И какво значи „нещо такова“?

— Баща ми мисли, че работя достатъчно, като ти помагам да оздравееш — отговори тя и се усмихна широко.

Не намери за нужно да обясни, че всъщност баща ѝ, без много да се замисля, се съгласи с предложението ѝ.

Тя полагаше огромни усилия да изглежда по-добре, за да може да привлече вниманието на Дейн. Все още не бе постигнала целта си, но

се надяваше някой ден и това да стане.

— Да не би да имаш разрешително да практикуваш психотерапия и физиотерапия? — попита я той с нескрит сарказъм.

Постара се да не му обръща внимание. Вече бе свикнала с неговите обиди. Вместо това се надвеси над него с думите:

— Тъй като баща ми съвсем скоро ще се ожени за твоята майка, неминуемо ще станеш моя по-голям брат. Затова е добре още отсега да свиквам да се грижа за теб.

— Нямам нужда от твоите грижи! — сопна се Дейн, макар че я изглежда изпитателно.

— Имаш — настоя тя.

Погледът ѝ се спря на белега от раната, който се подаваше от късия ръкав на фланелката му. Сети се, че този на гърба му е много по-страшен. Дейн не ѝ разрешаваше да ги разглежда, ала тя бе успяла да ги види по време на някои процедури. Гласът ѝ прозвуча съчувствено и нежно:

— Сигурно много те боли. Толкова съжалявам, че те раниха, Ричард!

— Дейн — поправи я машинално той. — Никой не ме нарича Ричард.

— Добре — съгласи се великодушно Тес.

— И разбери веднъж завинаги, че нямам нужда от бавачка!

— Тогава защо не идва да те вижда майка ти? — не се стърпя да му зададе въпроса, който я мъчеше от дълго време.

Дейн отговори, без да среща питащия ѝ поглед:

— Защото не обичаше баща ми, а по външност съм направо негово копие.

— Значи така — отвърна замислено тя и се приближи още по-близо. — А не ти ли се иска да си член на семейство? — В гласа ѝ се доловиха тъжни нотки. — Моето семейство се състоеше само от баба ми, която бе принудена да ме търпи. Майка ми е умряла, когато съм била съвсем малка. Баща ми не е от тези, които горят от желание да се обвързват със семейство и деца. Така че наистина си нямам никого. И колкото и да ми е трудно да ти го кажа, мисля, че и при теб е същото... Защо тогава да не бъдем един за друг така необходимото ни семейство?

Лицето му замръзна. Само в очите гореше едва сдържан гняв, когато отговори с неумолима категоричност:

— Не ми трябва никакво семейство! Най-малко това можеш да бъдеш ти!

— Защо не опитаме? Постепенно може да се привържеш към мен — усмихна се тя, за да скрие болката, която ѝ причиниха думите му.

Та той нито я искаше, нито имаше нужда от нея! Както всички други досега...

Повече не говориха за това.

Дейн се опитваше да я игнорира, ала тя не му обръщаше внимание. Продължаваше да идва всеки божи ден. Носеше му книги и касети с музика. Готвеше му, седеше с него и разговаряха, спореха. Тес му вдъхваше надежда. Въпреки почти враждебното му отношение към нея и липсата на всякакво насърчение от негова страна, постепенно се влюби в него.

Не разбираше, че любовта ѝ е очевидна. Беше невъзможно да не бъде забелязана, защото се излъчваше от всяко нейно движение, от всеки поглед.

Не би могла да прецени, че Дейн също я е забелязал. Тъмните му очи я следваха и той все по-трудно можеше да прикрие неудържимото си влечение към нея.

Свикна с присъствието ѝ, започна да ѝ се радва и... да я желае. Бе толкова различна от всички жени, които се бяха появявали в живота му досега! Беше нежна и изглеждаше странно уязвима. Започна с нетърпение да очаква посещенията ѝ, да се радва и желае нейното присъствие.

В същото време се чувстваше неудобно, защото осъзнаваше, че все повече се привързва към нея. След несполучливия си брак Дейн изпитваше ужас от мисълта, че може да започне сериозна връзка с някоя жена. Бе се оженил за Джейн само за да ядоса майка си, макар в самото начало да изпитваше физическо влечение към бившата си съпруга.

Много скоро на всичко бе сложен край от явната ѝ връзка с негов колега в Хюстън.

Това нарани Дейн много повече от изстрелите, които бяха надупчили тялото му. Тес също бе жена и кой знае дали не го мамеше и

дали не изпитваше към него само физическо влечение.

Съмненията и терзанията помрачаваха неговото настроение. Започна да проявява към нея открита враждебност. Опитваше се да я избягва и да я отблъсква при всеки удобен случай.

Тя обаче не се предаваше. Не можеше да се примири с мисълта, че той наистина не иска тя да е наблизо...

Дейн оздравя и укрепна много по-бързо, отколкото някой можеше да предположи. С подобряването на здравословното му състояние се възвърнаха и плътските му желания, които доведоха до опустошителни резултати по отношение на... женствеността на Тес.

Един ден, облечена в бяла рокля, пристегната с пъстър колан, Тес влетя, танцувайки, в апартамента. Носеше чиния с домашно приготвен кекс.

Дейн я посрещна бос, с избелели джинси и бяла памучна тениска. Все още накуцваше леко, но вече можеше да се движи свободно. Като я гледаше толкова млада и жизнерадостна, почувства, че против волята и здравия разум я желае неудържимо. Още повече, че толкова дълго не бе спал с жена...

В този момент тя го погледна и той прочете в погледа ѝ същото желание. Бе се въздържал достатъчно, повече не можеше да се владее!

Тя остави сладкиша в кухнята, като не забеляза необикновенния блясък в черните очи на любимия мъж.

— Какво е това? — попита той малко неуверено и се приближи до нея.

— Обикновен домашен кекс — отговори тя задъхано и смутено погледна настрана, най-после усетила въздействието на блестящия му поглед, който ускоряваше пулса ѝ. — Как си? Изглеждаш значително по-добре.

Дотогава Дейн изобщо не се бе замислял върху това дали води — и доколко интензивно — сексуален живот. Ако бе проявил малко повече предвидливост и разум, последвалите събития просто нямаше да се случат.

Единственото, за което бе в състояние да мисли в момента, бе как да се освободи от завладялото го желание по възможно най-бързия начин.

— Наистина искам нещо сладко — каза той тихо и я притисна към масата. — Ти също си много сладка. Защо трябва да прекарваш

половината от времето си с мен, като ме поглъщаш с поглед? Не ме мисли за сляп! Напълно разбирам какво изпитваш към мен. И ти искаш същото, нали? — попита той глухо и притисна бедрата си грубо към нейните.

Тес безпогрешно разпозна явното доказателство на неговото желание. Изчерви се, но той не я гледаше. Очите му бяха впити в полуотворените ѝ устни. Той прошепна през две дълбоки вдишвания:

— Само Бог знае колко силно те искам!

Съзнанието ѝ отказа да възприеме думите му. Изненадата ѝ започна да се превръща в страх. Преди да намери думи, с които да му възрази, твърдите му жадни устни се впиха в нейните. Бедрата му я притискаха все по-силно към масата. Усети как мускулестите му ръце я повдигат, а езикът му се стрелва между внезапно пресъхналите ѝ устни.

Дотогава я бяха целували само един-два пъти, при това — все мъже, които знаеха колко затворен живот е водила. Сега попадна в желязна прегръдка, на която би могла да реагира само изключително опитна в любовните игри жена, и това я изплаши до смърт.

Започна като луда да го блъска, ала той сякаш не забелязваше съпротивата ѝ. Ръката му притисна с груба сила едната ѝ гърда, а кракът му неочаквано се намери между нейните бедра.

Започна да я обхваща луда паника.

— Дейн, недей... — едва успя да промълви задъхано тя. В очите ѝ се четеше ужас.

Едва ли я бе чул, защото пръстите му се впиха в тялото ѝ с неочаквана сила, причинявайки ѝ непоносима болка.

— О, Боже! Ти също ме искаш, малката, нали така? Тук! Веднага!

Без да престава да стене, започна да опипва грубо голите ѝ бедра. После я повдигна така, че тя почувства твърдата му мъжественост на прага на нейната невинност.

Сърцето ѝ биеше лудо. Той продължаваше да говори с дрезгав от страст глас непонятни за нея думи:

— Тук. На това място, малка моя. Така, както стоиш... Права...

Ръцете му опипваха разголената ѝ плът, докосваха я както никой мъж досега. Държеше се така, сякаш за него нямаше нищо по-важно от това да задоволи собственото си желание, и тя бе просто един

инструмент, чрез който да достави удоволствие сам на себе си. Като че ли бе създадена, за да я използва по този отворителен начин.

Изведнъж съвсем неочаквано отпусна ръцете си. Погледите им се срещнаха. Очите му бяха потъмнели от страст, цялото му тяло трепереше, а силните ръце продължаваха грубо да притискат гърдите ѝ. Прошепна:

— Все пак това напрежение е твърде голямо за гръбнака ми. По-добре да го направим в леглото... Там поне ще мога да легна.

В този момент през замъгленото ѝ съзнание мина мисълта, че това е единствената възможност да избяга. Тя приклепна внезапно и се изплъзна от него. Страхът, който изпитваше, бе толкова ясно изписан върху лицето ѝ, че успя да пробие пелената на невиджания му поглед.

Заплахата да я обладае, без да я обича, както и грубостта му, я накараха да се разплаче. Хълцанията ѝ отекнаха в кухнята.

Крачка по крачка тя започна да отстъпва назад. В разширените ѝ от страх зеници се четеше необясним за него трагизъм.

— Махни се от мен! — изкрещя тя, когато Дейн опита да се приближи до нея с намерения, които дори не опитваше да скрие. — Остави ме на мира!

Най-после съзнанието му възприе ужасяващия страх, който тя изпитваше от него. Като че ли едва сега забеляза широко разтворените ѝ очи. Дейн дълбоко пое въздух. Разбра, че трябва да възстанови загубения над себе си контрол.

Колкото по-дълго я гледаше, толкова повече лицето му възвръщаше обичайния си студен и безразличен израз. В очите му се появи студен черен блясък. Устните, които само преди миг се впираха с парещ болка в нейните, се раздвижиха сякаш насила.

— Нали и ти го искаше? — попита с глух глас.

— Не! — отговори тя и вложи в сричката цялото си сърце.

— Лъжеш! И ти ме желаеш! — изсъска той. — Иначе защо би идвала тук?

— Защото те обичам! — изхлипа тя, разтърсена до дъното на душата си от това страшно за нея признание.

— Обичала ме! — не се предаваше той, макар силна тръпка да разтърси възбуденото му тяло. — Ако наистина ме обичаш, ела тук и го докажи. Ти си пресметлива малка съблазнителка! — добави той с

ехидна усмивка, зад която едва успя да скрие обзелото го разочарование.

Сърцето ѝ се вледени. Сълзите продължаваха да се стичат по мокрите ѝ бузи.

— Не мога... Причиняваш ми болка.

Нейният така невинно изразен страх го вбеси. Представи си, че това е Джейн, която ненавиждаше неговите ласки и не пестеше своите подигравки.

— Така ли? — попита той с леден глас. — Ако нямаш желание да се любим, по-добре си върви! И разбери, че всичко, което исках от теб, беше само секс! Господи — изпъшка той, като видя, че тя направи още една крачка назад, — защо ми отказваш? Та ти сигурно си била с толкова много други мъже...

Лицето ѝ се покри с ярка червенина и цялото ѝ тяло започна да трепери неконтролируемо. Макар твърде късно, във възбуждения му мозък започна бавно да се оформя мисълта, че други мъже в живота ѝ изобщо не е имало. Иначе не би реагирала по този абсурден начин.

— Тес, да не си девствена? — прозвуча дрезгавият му глас.

В този момент единственото, което тя искаше, бе да потъне вдън земя и да не го види никога повече. Без да пророни нито дума, грабна чантата си и изтича към вратата, която с трясък се затвори след нея.

Дейн не я последва. Нито ѝ се обади по-късно, за да поиска извинение за държанието си. Реши, че това поведение е най-правилното. По-добре бе да я остави да мисли, че е направил всичко това умишлено, за да я прогони от себе си. Всъщност не можеше да ѝ предложи нищо...

Обърна се и огледа празния апартамент. Усети как мраз започва да сковава бавно душата и сърцето му, как стига и до очите му и ги превърна в черни парченца лед.

Докато беше жив, никога повече нямаше да повярва на жена, дори това да е Тес. Девствена! Как тази възможност не му бе минала през ума по-рано? Дано грубостта му да не бе оставила твърде дълбоки следи в душата ѝ...

Опита се да приеме, че всъщност всичко е завършило повече от добре. Явно, че неговата фалшива незаинтересованост и дори неприязън научиха Тес да не бъде така спонтанна в изразяването на чувствата си. Когато бяха заедно, тя се държеше възпитано и малко

срамежливо. След смъртта на баща ѝ Дейн я назначи за секретарка в агенцията си. Тя нямаше никого на света освен него и той трябваше да се грижи за нея...

Дейн сърдито запали двигателя на колата и потегли към агенцията. Там бе посрещнат от всички служители, които с безпокойство очакваха да чуят новини за здравословното състояние на Тес.

Това не бе учудващо. Всички в агенцията обичаха своята ранена колежка, която никога не отказваше да направи услуга на някой от тях.

— Ще се оправи ли скоро? — изпревари всички Хелън и големите ѝ тъмни очи го погледнаха с истинска загриженост.

— Засега е добре — опита да ги успокои той. — Все още не се е съвзела напълно от упойката, но лекарите сметат, че ще ѝ се размине без усложнения и последици.

— Кога ще я изпишат? — не спираше да задава въпроси Хелън. — Нали знаеш, че може да дойде да живее при мен. Още повече, че ще е необходимо някой да се грижи за нея.

— Когато я изпишат, тя ще се премести да живее при мен! — Решението му изненада не само служителите, но и самия него. — Ще я заведа в ранчото. Там постоянно са Жозе и Берил. Те ще се грижат за нея, докато съм на работа.

Обърна се към бюрото на Тес и си помисли, че ще му е трудно без нея.

— Хелън, потърси ли временно заместничка на Тес? — Когато получи утвърдителен отговор, продължи: — Опитай се да разбереш какво е записала в графика за днес. Дори не зная какви срещи ми предстоят.

— На обяд си с Харви Барет — започна да докладва с делови тон Хелън. — Следобед имаш среща със семейство Алайсън, които искат да намерим изчезналата им дъщеря. Трябва да приемеш също така един мъж, който иска да започнем да следим неговата съпруга.

— Има ли нещо особено до обяд?

Хелън погледна отново в графика и поклати глава.

— Нищо спешно.

— Добре — отговори той. — Тогава отивам до апартамента да се преоблека. Оттам ще се върна в болницата и ще остана при Тес, докато дойде време за определените срещи.

— Нали каза, че тя е добре? — намръщи се Хелън.

Дейн обаче се бе запътил към вратата и сякаш не чу въпроса ѝ. С ръка на дръжката се обърна и поясни:

— Ако имате нужда от мен за нещо спешно, можете да ми се обадите в болницата. — Продиктува номера.

Хелън го записа внимателно и побърза да каже, преди шефът ѝ да затвори вратата след себе си:

— Предай ѝ, че много ще ни липсва.

Не последва никаква реакция. Дейн изобщо не мислеше за това, което става около него. Мислеше единствено за Тес...

ВТОРА ГЛАВА

В просъница Тес простена от болка, която я прониза внезапно. Сънуваше. Сигурно Дейн, помисли си тя, все още в полудрямка. Никога не бе сънувала някой друг. Това бе абсурдно, като се има предвид колко жестоко я бе обидил именно той.

Някакъв шум наруши покоя ѝ. Отвори очи в момента, в който човекът от сънищата ѝ сядаше на стола до болничното легло.

— Какво правиш пак тук? — попита тя и чертите на лицето ѝ се изопнаха. — Нали е работно време?

— Аз работя — отговори той кратко. — Грижа се за теб.

Думите му я върнаха към спомените за времето, когато той бе раненият, а тя се грижеше за него. Както и за онази случка. Тес затвори очи от непоносимата болка, която се надигна в гърдите ѝ, и прошепна едва чуто:

— Моля те, върви си.

— Как бих могъл, след като зная, че ти нямаш друго освен мен.

Беше истина. Баба ѝ бе починала преди три години.

Очите им се срещнаха и Тес трябваше да напрегне всичките си сили, за да скрие това, което всъщност изпитваше.

— Ти си само мой шеф, Дейн — не се съгласи с него тя. — В никакъв случай не би могло да се каже, че в задълженията ти влизат и грижите за мен.

Той сложи ръце на коленете си и като седна съвсем изправен, след дълго мълчание попита:

— Толкова години не намерих смелост да те попитам колко дълбоко те нараних тогава.

В очите ѝ проблесна нещо, което веднага изчезна, и отговорът ѝ прозвуча сковано.

— Не разбирам за какво говориш.

— Нима? — засмя се Дейн иронично. — Вече три години се въртя около теб, без да ми дадеш възможност дори да ти се извиня.

— Това вълнува ли те? Просто искаше да се махна от живота ти и направи така, че да си отида по собствено желание. Сега не бих си разрешила да се сближа отново с теб дори за купища диаманти.

— Именно с мен или по принцип — с всички мъже?

— Няма ли да ми кажеш нещо по-приятно, вместо да ме дразниш? — Издърпа чаршафа чак до брадичката си и обърна глава към прозореца.

— Разбира се. След като те изпишат от болницата ще те взема да живееш при мен в ранчото, докато се възстановиш напълно.

Тя пребледня и седна в леглото. Очите ѝ се изпълниха с ужас.

— О, Боже, Тес! — Думите му прозвучаха като молба. — Недей, недей да се страхуваш от мен!

— Няма — прошепна тя и прехапа устни. Ръката ѝ върху чаршафа трепереше. — Няма да дойда в твой дом и да те оставя да се грижиш за мен! Никога!

Дейн затвори очи. Нямаше сили да я гледа. Рязко стана от стола и отиде до прозореца. Запали цигара и се загледа навън с невиждащ поглед. Пое дълбоко дим и го изпусна. Без да се обръща към нея, каза лаконично:

— Тогава не знаех, че си девствена. Когато го разбрах, бе твърде късно. Изплаших те до смърт. Нима не знаеш, че ми е съвсем ясно защо в живота ти няма нито един мъж? — Извърна се и впи поглед в нея. — Нима не ти е минавало през ума, че жестоко съжалявам за това, което ти причиних?

— Беше толкова отдавна... — прошепна тя и продължи да мачка с треперещи пръсти края на чаршафа.

— Напротив, на мен ми се струва, сякаш всичко стана вчера — отвърна съвсем бавно, като старателно подбираше думите. — За бога, престани да ме отблъскваш!

— Не го правя! — заинати се тя, макар по лицето ѝ да пропълзя предателска руменина.

Дейн се обърна и бавно приближи към леглото. Лицето му бе не по-малко бледо от нейното. Спря съвсем близо до нея.

— Тес, зная чудесно, че изпитваш физически страх от мен. Би трябвало да съм сляп, за да не го забележа. Повярвай, че в ранчото ми няма да ти се случи нищо лошо. Просто ще бъдеш там, където ще се

грижат за теб, докато се възстановиш. Когато съм на работа, за теб ще се грижи Берил.

— Не познавам Берил. Освен това Хелън каза, че мога да отида да живея при нея.

— Когато Хелън не е на работа, посещава балетни курсове. Ако изобщо ѝ остава някакво свободно време, тя го прекарва с приятеля си Харолд в ядене на пици. Не се съмнявам в искреното ѝ желание да те вземе при себе си, обаче няма да може да ти обръща никакво внимание, камо ли да се грижи за теб, тъй като ще е заета от сутрин до вечер.

— Сама ще ми е по-добре.

Той се приближи още повече. Стана му непоносимо, когато видя как тя се сви под чаршафа.

— Слушай — каза той през зъби. — Онази вечер ти стана свидетел на сделка с наркотици. Ще трябва да се явиш в съда. Никой друг не е видял това, което си забелязала ти. Разбираш ли, че си единственият очевидец на размяната, извършена от двама души? Не си ли даваш сметка, че единият от тях е все още на свобода и повече от сигурно вече е научил коя си, къде би могъл да те намери? Сега нещата идват ли на местата си?

— Едва ли имаш предвид това, което мисля, че искаш да ми кажеш — отвърна тя колебливо.

— По дяволите! Забрави ли, че съм си имал работа с такива типове цели десет години и знам какво могат да направят, докъде са в състояние да стигнат. Докато полицаите не се доберат до втория наркотрафикант и съдиите не осъдят и двамата за нелегална търговия с наркотици, ще бъдеш под постоянна заплаха! Именно заради това искам да си там, където ще бъдеш в най-голяма безопасност, където ще мога да се грижа за теб. Когато съм на работа, при теб ще е управителят на ранчото. Едно време той също е бил рейнджър и е добър почти колкото мен!

Тес покри лицето си с ръце. Бе мъчително трудно да приеме предложението му. Май предпочиташе да рискува конфронтацията с търговците на наркотици. В този момент Дейн продължи:

— Мрази ме, ако това ти помага, но ела в ранчото. Моля те, не излагай живота си на неоправдан риск!

— Какво знаеш ти за моя живот? — оплака се тя с жален глас и приглади с ръка разпилените си коси. — Работа и телевизия, това е всичко.

— Та ти си съвсем млада. Твоите двадесет и две години не ти дават право да гледаш толкова цинично на живота.

— Да, може би си прав, обаче се научих на това от собствен опит. Ако искам да съм съвсем точна, научи ме ти!

Изразът на лицето му го накара да се почувства неудобно.

— Бих искал да ти обясня. Да започнем с това, че никога не съм имал близък човек. Баща ми ни е напуснал, когато съм бил съвсем малък. Майка ми го мразеше и понеже по външност бях негово копие, не ме обичаше. Когато се женех за Джейн, тя ми каза, че ме обича, ала докато бях в болницата ме изостави. — Очите му блестяха като черни въглени. Наведе се над нея и продължи да говори с лице, разкривено от емоции: — Ти искаше да ме обичаш, а аз не те оставих да се влюбиш напълно в мен. Не разбираш ли, малко момиченце, че аз не зная какво е любов?!

— Не ме гледай така, сякаш аз съм виновна за това. — В гласа ѝ се долавяше нерешителност. — Отказах се от теб преди години. Сигурно не съм те обичала в истинския смисъл на думата. — Не смееше да го погледне да не би очите ѝ да разкрият какво изпитва в действителност. — Изглежда, че по онова време съм изпитвала някакво младежко увлечение по теб, което те е изплашило. Бъди спокоен, никога повече няма да стане необходимо да се спасяваш от мен.

Протегна бавно ръка към лицето ѝ и нежно обхвана брадичката. Впи поглед в очите ѝ, докато тя направи някакво подобие на опит да се освободи от ласката му.

— Това е вина, която трябва да бъде изкупена два пъти — каза той, без да отмести впития си в нея поглед. — Никога повече няма да се държа по този начин.

Тя също не можеше да откъсне очи от него. Топлината на пръстите му замъгляваше разсъдъка ѝ. Спомените отново нахлуха в съзнанието ѝ и тя продума жално:

— Тогава ти можеше да ме изнасилиш...

Лицето му се сгърчи. Искаше да ѝ каже, че това е било невъзможно. Обаче не можеше да я излъже.

— Нищо не разбираш — започна той с измъчен глас. — Ти бе девствена, ала аз съм имал много жени. Ти беше така нежна и любеща, исках те толкова силно, че изгубих контрол над желанията си... Не бях в състояние да се овладея...

В главата ѝ нахлуха куп мисли, които съзнателно бе избягвала през всичките тези години. Колкото и да бе неопитна и невинна разбираше, че понякога мъжете също могат да бъдат наскърбявани. Трябваше да признае, че онзи ден бе почувствала колко неудържимо е желанието му, колко силен — копнежът да я направи изцяло негова. Без да иска, думите сами излязоха от пресъхналата ѝ уста:

— Знаеш ли, всеки път, когато излизах с някой мъж изпитвах ужас, че той ще започне да се държи като теб, а аз няма да мога да избягам навреме. За мен това бе истински кошмар...

Дейн забеляза нежността в погледа ѝ и след кратко колебание запита:

— Тес, само страх ли изпитваш, когато си с мен? Или има и нещо друго?

Очите му не можеха да се откъснат от безпомощно разтворените устни и смутения ѝ поглед. Палецът му бавно докосна долната ѝ устна и Тес едва си пое дъх. В следващия момент се дръпна като опарена — повече от думите, отколкото от докосването му. Зениците ѝ се разшириха, сърцето заби лудо.

Той също започна да диша по-тежко. Значи не бе само страх! Само при тази мисъл усети как блажена топлина залива цялото му тяло. Като хипнотизиран наблюдаваше отчаяните ѝ опити да скрие това, което той възбуждаше в нея само с допира си. Странно, че през целия си тридесет и четири годишен живот никога не му бе минавало през ума да докосне женски устни точно по този начин.

— Не — каза той сякаш сам на себе си, — това, което изпитваш, е нещо много по-сложно от обикновен страх, нали?

— Дейн... — опита се да каже нещо Тес, ала гласът ѝ заглъхна.

— Твоят лекуващ лекар смята, че утре може да те изпише — смени той рязко темата. — Междувременно не е зле да знаеш, че пред вратата ти има охрана. От момента на постъпването ти в болницата изпратиха да те пази един униформен полицаи, който ще остане тук, докато те изпишат.

Тя видя как Дейн нервно гаси цигарата си. Той улови нейния внимателен поглед и не се стърпя да каже:

— Караш ме да желая да съм безкрайно нежен с теб. — Дълго време я наблюдава с изучаващ поглед. — Така ми се иска и ти да копнееш за моята ласка! Може би ще стане, ако се постарая...

— Не — прекъсна го дрезгавият ѝ глас. По гърба ѝ пробягаха студени тръпки. — Никога няма да ти разреша да ме милваш. Във всеки случай не по начина, който избра... онзи проклет ден!

— Не разбираш ли, че никога дотогава не бях попадал на девствено момиче? А и никога не съм се отличавал с особена нежност. Но грубостта ми тогава би всички рекорди. Когато избяга, реших да помисля върху отношението си към теб. И трябва да знаеш, че изводите, които направих за самия себе си, не бяха никак ласкателни.

— Не бих искала да говорим повече за това, Дейн — помоли го тя с впит в стиснатите си длани поглед.

— Не ти ли е идвало наум — продължи той, като избираше думите си с огромно внимание, — че един мъж, който те обича, би искал да е безгранично нежен с теб? Че с някой, който е влюбен в теб, всичко ще бъде съвсем различно?

— Как бих могла да разбера дали някой ме обича? — В гласа ѝ прозвуча горчивина. — Мислех, че поне малко ти харесвам. Обаче ти ме накара да се страхувам от теб, не искаше да се превърна в заплаха за свободата на личния ти живот. Баща ми също не го беше грижа за мен, остави ме на грижите на баба ми просто защото не искаше да му преча... Никой никога не ме е обичал, никой не е искал да бъде нежен с мен, да се нагърби с грижите за едно младо и неопитно момиче. Никой никога не ме е желал... — Потрепери, сякаш усетила студен полъх.

Отпусна се на възглавницата и сякаш изведнъж се състари поне с десет години. Едва намери сили да прошепне със затворени очи:

— Моля те, Дейн, върви си. Много съм изморена, за да мога да се боря с когото и да било...

Боже мой, помисли си младият мъж. Защо никога не му бе минавало през ума какви чувства би могло да изпитва едно съвсем младо момиче? През цялото време не бе успял да научи нищо за нея. Бе напълно естествено да се почувства изоставена, когато баща ѝ я е изпратил да живее при баба ѝ. През цялото време е имала крещяща

нужда от някой, когото да обича с пламъка на младото си сърце. А беше имала нещастieto да попадне на мъж, който дори не знаеше що е това любов, който през целия си живот бе получавал само разочарования. Един мъж с пропаднал брак и надупчено от куршуми тяло.

Като видя изписаните на лицето ѝ болка и примирение с понесената загуба, Дейн се намръщи. Испита угризение на съвестта за начина, по който се чувстваше тя. Дори да не бе отговорен за това, че е толкова нещастна, сигурно неговият принос бе най-голям.

— Обичаш ли конете? — попита той внезапно.

— Страхувам се и от тях.

— Само защото не ги познаваш добре, а и не знаеш много за тях.

Когато посвикнеш, ще те науча да яздиш.

Очите ѝ най-после срещнаха неговите и тя изрече с треперещ глас:

— Моля те, недей да ме водиш в ранчото. Нямам нужда от твоята милост.

Понечи да ѝ отговори, ала не можа да намери нужните му думи. Вместо това въздъхна дълбоко.

— Е, довиждане до утре. Опитай се да поспиш.

Тес кимна и затвори очи. Нямахше намерение да го допусне отново до себе си. Щеше да направи всичко възможно, за да се защити, да не му разреши да я нарани втори път...

ТРЕТА ГЛАВА

В ранчото на Дейн, освен Жозе Домингес и Харди, първият, от които се грижеше за конете, а вторият бе готвач, имаше половин дузина кравари и най-различни работници, които поддържаха всичко в ред. Управител им бе Дан, съпругът на Берил.

Тес нямаше никакво желание след като я изпишат от болницата да отиде да живее при собственика на това животновъдно стопанство. Обаче все още се чувстваше твърде изтощена, за да се противопоставя на твърдо взетото от него решение.

Той се бе погрижил за всичко. Уреди нещата с лекаря, носеше предварително събраните от Хелън неща и в момента, в който Тес бе окончателно изписана, я качи в колата и я отведе направо в Брантвил.

Тес се притесняваше, че трябва да остане известно време в компанията на шефа си. След нараняването ѝ той се държеше странно, а това я правеше много по-неспокойна от обикновено.

Тъй като никога не бе обичал празните приказки, през цялото време докато пътуваха, Дейн мълча. Тес не отместваше поглед от пътя, потънала в собствените си мисли, и твърдо решена да не му покаже, че от време на време усеща остра болка в раната.

— Това ли е ранчото? — попита Тес, когато стигнаха покрайнините на Брантвил.

— Да, това са земите на две от най-известните в щата животновъдни стопанства. Собствениците на едното от тях, семейство Коул, са ми съседни и имат три прекрасни деца. По-голямо от него е само ранчото „Брант“.

— Нима населеното място е получило името на собствениците на ранчото? — попита тя с нескрит интерес.

— Да — отговори Дейн и направи широк полукръг с ръка. — Всичко наоколо е тяхно. Собственикът се ожени за едно изключително красиво момиче, което е дъщеря на една от най-известните филмови звезди, и сама е работила като скъпо платен фотомодел. Знаеш ли, макар да се шегува, че като се е омъжила за него, жена му е извадила

голям късмет, той я обича толкова силно, че е готов да направи всичко за нея.

— И тя свикна с живота в ранчото? — учуди се Тес.

— Чувства се като риба във вода. С Кинг имат син и дъщеря. Доколкото разбрах, дъщерята е намерила упорит обожател в лицето на единия от синовете на Коул.

— Представяш ли си какво ще стане, ако те се оженят и двете ферми се обединят? — не се сдържа да отбележи тя.

— Все още е рано да се говори за подобно нещо. Сватбата невинаги е най-добрият завършек или начало — отвърна Дейн с остър тон.

— Предполагам, че, за да се оженят двама души, между тях, освен физическо привличане, трябва да има и други общи допирни точки — продължи безизразно мисълта си Тес.

— Какви точно? — погледна я той с интерес.

— Например уважение, еднакви интереси и произход.

— А какво ще кажеш за секса?

Тес се размърда нервно на мястото си и отговори с поглед, забит в пода на колата:

— Може би ще има нужда и от него, ако... искат да имат деца, например.

— Е, понякога е възможно някои семейства да не могат да имат деца — отговори той и очите му потъмняха от някаква скрита болка. Изведнъж се оживи и каза със съвсем различен тон: — Ето, това е ранчото.

Завиха между два реда бодлива тел, зад която лениво пасяха червеникави говеда. Навсякъде цареше тишина и пълен покой.

— Колко е красиво! — възкликна неволно Тес.

— Ранчото бе на дядо ми. Наследих го, когато той умря.

— А цветята! Сигурно през пролетта, когато цъфнат, е още по-красиво.

— Това е дело на Берил. Тя е посадила и отглежда магнолии, азалии, камелии и много други. Ако проявяваш интерес, ще ти разкаже всичко, което знае за тях.

— Обичам да се занимавам с цветя — призна срамежливо тя. — Напоследък няма къде да ги отглеждам, освен на перваза в

апартамента си. Ала когато живеех при баба, вършех цялата работа по градината ѝ.

Бяха стигнали пред стълбите на къщата. Дейн спря и изключи мотора. После се обърна към нея и, като я гледаше право в очите, каза:

— Даваш ли си сметка, че аз изобщо не те познавам, не знам нищо за теб и за навиците ти?

— За какво ли ти е — опита да се пошегува тя и като погледна зад него попита: — Това Берил ли е?

На входната врата се бе появила ниска жена със снежнобяла коса.

— Да, това е Берил.

— Крайно време беше да пристигнете — мърмореше възрастната жена, като слизаше по стълбите. — Закъсняваш както винаги. Това ли е Тес? — огледа я тя критично от глава до пети. — Изглежда слаба и болна, ще трябва да наблегне на яденето. Как е ръката ти, мила? Още ли те боли? — попита ласкаво тя.

У Тес се зароди странното усещане, че най-после е пристигнала у дома. Усмихна се на добрата жена и отговори:

— Вече съм много по-добре.

— Ако сте свършили с размяната на любезности, да влезем вътре — напомни за себе си Дейн. — Няма да се възстанови по-бързо, ако се простуди още при пристигането си.

— Не е толкова студено — сопна му се Берил. — След по-малко от месец всички цветя ще цъфнат.

Тес си представи колко красиво ще бъде, когато всичко наоколо се раззелени и започне да цъфти. Жалко, тогава вече нямаше да е тук. Тя се остави Дейн да ѝ помогне да изкачи стълбите, като не можеше да се освободи от напрежението, което усещаше при докосването на ръката му.

— Не се страхувай — прошепна домакинът, усетил обхващащото я вълнение. — Няма да ти направя нищо лошо.

— Дейн... — опита да каже нещо тя, но само се изчерви.

— Отпусни се, намираш се сред приятели.

— Ти никога не си ми бил приятел.

— Вече съм на тридесет и четири години. Вероятно съм се изморил да бъда самотен. Нали ти ми бе казала, че и двамата нямаме други близки хора...

— Да, а ти ми отговори, че нямаш нужда от никого — прекъсна го тя.

— Четиринадесет години бях полицай. След толкова време не е лесно да се промениш — сви той рамене.

Споменаването на професията му я накара да потрепери. Спомни си за наркотрафикантите и за това, което ѝ бе казал Дейн, че е единствената свидетелка на обвинението.

— Какво ти е? — попита загрижено той.

— Спомних си за нощта, когато ме раниха. За онези двама мъже...

— Помни, че тук се намираш в пълна безопасност — настоя той непоколебимо. — И няма да ти се случи нищо лошо.

— Разбира се, че е така — съгласи се тя и се усмихна насила.

Веднага след пристигането им Дейн отиде да види някакви токущо пристигнали животни. Когато се върна след няколко часа, Берил и Тес вече бяха успели да се сприятелят.

Тес не можеше да повярва на очите си, когато той влезе при нея — това не бе мъжът, когото познаваше.

Беше облечен като най-обикновен каубой. Носеше синя риза на райе с блестящи метални копчета. Дългите ръкави бяха небрежно навити над лактите. Износените му джинси бяха пристегнати с протрит кожен колан с голяма сребърна тока. Очуканите черни ботуши имаха шпори, а на главата му се мъдреше черна шапка. Тес го оглеждаше смаяна. Никога не го бе виждала облечен по подобен начин.

— Изглеждаш така, сякаш си се ровил в тор — недоволно се намръщи Берил.

— Не си далеч от истината — засмя се безгрижно той. — Помогнах да настанят новопристигналите крави в обора. — После се обърна към гостенката си и опита да се пошегува: — А Берил успя да настани теб, нали?

Тя не можа да проговори, само кимна утвърдително с глава.

— Какво ти е, Тес? Защо ме гледаш така? — Учудено повдигна едната си вежда.

— Изглеждаш толкова... различен.

— Естествено. В ранчото няма нужда да обличам костюм и да слагам вратовръзка. Тук съм у дома си.

Тес с усилие отмести погледа си встрани. Спомни си, че самата тя има апартамент, но това не бе дом в истинския смисъл на думата. Къщата на баба ѝ бе подредена с много вкус, ала не ѝ бе разрешено дори да докосва елегантните мебели. А спомените за дома, в който бе живяла като съвсем малка с майка си бяха избледнели много отдавна...

— Какво има за ядене? — обърна се Дейн към Берил, изведнъж почувствал се неудобно под втренчения поглед на Тес, която го разглеждаше много внимателно.

— Телешко задушено с картофи. Какво друго може да се яде в ранчо? — отговори тя с гримаса.

— Не съм гладен. Отивам да се преоблека.

Тес го проследи с поглед, без да си дава сметка, че чувствата, които се изписват на лицето ѝ, могат да се прочетат като отворена книга. Скръсти ръце на гърдите си и почти потрепери при спомена за онзи ден, когато той я излекува от обожанието ѝ към него...

Тогава тя толкова силно копнееше да го обича! Той обаче нямаше нужда от нейната любов. Сега изглежда имаше намерение да опита да компенсира болката, която тогава ѝ бе причинил. Но бяха минали години. Вече бе твърде късно.

Берил я гледаше учудено. Накрая не можа да се сдържи и ѝ каза неочаквано:

— Като че ли се страхуваш от него. Мила, нима не знаеш, че той не би могъл да убие и муха?

Може би това беше вярно. Но също така бе вярно, че я беше ранил по начин, за който не би посмяла да разкаже на никого, дори на Берил.

— Той не обичаше баща ми, а още по-малко мен. Само откакто ме раниха, се държи по-любезно. Въпреки това бих се чувствала по-сигурна, ако съм далеч от него — обясни тя уклончиво.

— Той не е такъв човек — не се съгласи с нея добрата жена. — Наистина понякога е рязък и избухлив, но в никакъв случай не е отмъстителен. Познавам го от дете. Самият него майка му не го обичаше заради мъжа си, който ги напусна. Цялото си недоволство изливаше на бедната му главица. Опитвах да се грижа за него, доколкото мога, тъй като майка му никога не изпитваше желание да бъде с него.

— Също като моя баща — призна Тес.

— Виждаш ли, че имате нещо общо?

— Да — съгласи се Тес и опита да се пошегува: — И двамата сме човешки същества...

Когато свикна с обстановката в ранчото, Тес реши, че това е чудесно място и започна да се отпуска. Настояваше да помага на Берил колкото е възможно повече. Рамото все още я наболяваше, обаче лекарят беше казал, че въпреки болката е по-добре да го раздвижва постепенно.

Тя подреждаше приборите и чиниите на масата за хранене. Така се чувстваше полезна. Радваше я доброто отношение и топлината, с които се отнасяха към нея другите хора от ранчото.

За безкрайно недоволство на Дейн тя продължаваше старателно да го избягва. Винаги, когато влизаше в помещението, където се намираше и Тес, тя си намираше някаква работа, за да излезе. Нито веднъж не остана в хола след вечеря.

В агенцията ѝ бе лесно да ограничи взаимоотношенията им в кръга на служебните си задължения. Просто изпълняваше стриктно всичко, което той ѝ нареждаше.

Ала тук, където Дейн се намираше у дома си, сред природата, сякаш се намери лице в лице със съвсем друг човек. Беше ѝ безкрайно трудно да се пригоди към този негов непознат досега образ, защото откриваше все нови и нови черти в характера му. Тук, далеч от големия град, той се държеше сводно, не бе непрекъснато нащрек. Когато се преуморяваше от физическата работа, леко накуцваше; беше много по-спокоен и уравновесен, отколкото в агенцията. Ала вместо да я успокои, това я правеше по-нервна. Не можеше да приеме факта, че изцяло е зависима от него.

Берил не се бъркаше в техните взаимоотношения.

Дейн забеляза, че Тес го избягва, и това го ядосваше. Най-после на третия ден се сблъскаха лице в лице, докато тя хранеше едно осиротяло теленце. По стиснатите челюсти и напрегнатия поглед на шефа си Тес разбра, че е силно разгневен.

— Престани да се опитваш да ме игнорираш! — започна той направо с недоволен глас.

Косата ѝ бе сплетена на две плитки. Дейн помисли, че е много красива дори без грим.

— В момента храня телето — започна да обяснява тя, но той я прекъсна нетърпеливо:

— Знаеш много добре, че не това имам предвид — приклепна той до нея.

Беше облечен в стари работни дрехи. Джинсите и ботушите му бяха много по-износени от нейните. Целият бе изпоцапан с кал и кръв.

— Опитвам се да ти кажа, че съжалявам за начина, по който се държах с теб онзи ден преди три години, Тес.

Тя се изчерви, а сърцето ѝ затуптя по-бързо. Не искаше да задълбочават този разговор, но той продължаваше:

— Мислех, че имаш опит в интимните отношения с мъжете. Иначе нямаше да се държа така.

— Вече ми го каза — заекна тя.

— Обаче ти не ме изслуша докрай. Знам, че понякога излизаш с мъже. Не може на тази възраст да не си разбрала, че интимните отношения често са груби.

Тя продължаваше да гледа телето и не го удостои с отговор.

— Така ли е? — настоя той, протегна ръка и дългите му пръсти обгърнаха нежно брадичката ѝ и я обърнаха към него. — Кажи ми!

— Не си прав — отговори тя със заекване. — След онзи случай никой не ме е докосвал по... този начин.

Лицето му се сгърчи от болка. Очите му се спряха на полуотворените ѝ устни. Изрече съвсем тихо:

— Сигурно съм те наранил дълбоко.

— Много дълбоко. — Слабите ѝ рамене потрепериха. — А сега, моля те, остави ме да нахраня теленцето.

— Спомняш ли си, че въпреки настояванията ми, ти продължаваше да идваш при мен? За теб нямаше значение колко упорито се опитвах да те отблъсна. Ти ми стана по-близка, отколкото който и да било друг. Ала тогава бях в такова състояние на духа, че не исках никакви жени около себе си. — Не смееше да я погледне. Както беше клекнал, се опитваше да изстърже някакво засъхнало петно кал от джинсите си.

— Но нали преди да те прострелят си бил женен?

Той се усмихна насила и започна да ѝ обяснява търпеливо:

— Започнах да излизам с Джейн, защото майка ми не можеше да я понася. После се оженихме — по никакъв друг начин не искаше да ме допусне в леглото си. Там също ми причиняваше болка, макар че по друга причина. — Той пое дълбоко дъх, но не обясни каква е точно причината. — Тръгна да търси друг мъж, който да ѝ даде всичко, което искаше. Предполагам, че след развода го е намерила. Сега е омъжена и има дете.

— О-о-о! — изрече замислено Тес и се намръщи.

Очите ѝ с любопитство сезираха в неговото лице. Беше повече от ясно, че не знае как да му зададе въпроса, който явно я измъчваше.

— Сигурно искаш да попиташ защо Джейн не желаше да спи с мен. Наистина ли искаш да ти кажа?

Тес не се беше сецала за една от възможните причини, която сега внезапно се мерна в съзнанието ѝ. Дейн бе твърд и настоятелен. Може би пламенността му, която бе проявил към нея в онзи отдавна отминал ден, бе обикновеният начин, по който той се любеше... Това я накара да го погледне строго и да попита:

— И с нея ли се държеше по твоя отворителен начин? Както с мен...

— Никога не съм обичал никоя жена толкова много, че да се замислям дали ѝ харесва как я любя, или не — скръцна той със зъби. — Желаях Джейн и бях сигурен, че ако тя ме обича, предварителната любовна игра е напълно излишна.

Тя въздъхна тежко. Макар в много отношения да бе значително по-невежа от него, интуицията ѝ помагаше да се досеца за доста неща.

— Дейн — започна тя и се изчерви до корените на русата си коса, — ти не можеш просто да... Жените не са като мъжете — продължи да заеква безпомощно. — Те имат нужда от повече време и от повече нежност.

— Откъде знаеш? — попита я той с явно нахалство. — Нали преди малко призна, че все още си девствена?

Тес се изчерви още повече, обаче отговори твърдо:

— Това не ме прави глупава. Сигурно се досецаш, че чета книги и гледам филми... От тях добивам идеална представа какво усеща една жена, отдаваща се на мъж, когото истински обича.

— Да, но ти ме обичаше — продължи да настоява той. — А реагира с неопишуем страх.

— Не само те обичах, бях безумно влюбена в теб — поправи го Тес. — В замяна на това ти ми причини болка, и то не само в емоционално отношение.

— Не беше нарочно. Аз бях луд по теб — отговори той с колебливия глас на уязвим човек. — Ти беше толкова нежна, толкова отзивчива, че помислих. Всъщност какво значение има това? Ти не ме пожела.

— Защото се държа много грубо — прошепна Тес.

— Не умея да се държа по друг начин с жените — обясни Дейн с дрезгав глас. — Бях изтърсаче. Майка ми бе единствената жена край мен и заради баща ми мразеше всички мъже. Мразеше и мен. За първи път опознах интимно жените по времето, когато вече работех като полицай. Това бяха жени, които срещах на улицата при изпълнение на задачите, които ми възлагаха. А те трябва да са груби, за да могат да оцелеят в джунглата на големия град. Връзките ми с тях бяха мимолетни, без всякакви емоции... Начинът, по който се държах с теб онзи ден, беше единственият, който ми бе познат...

— Дейн — прошепна Тес с глас, пълен със състрадание, — толкова съжалявам...

— Моля? — попита той и я погледна с нещастен вид.

Тес не знаеше дали Дейн си дава сметка колко много от себе си е открил пред нея. Протегна ръка и за първи път не устоя на желанието си да докосне с нежна милувка лицето му. Пръстите ѝ бяха леденостудени.

Той се отдръпна рязко от нея. Тъмните му очи гневно проблеснаха.

— Не ми трябва състраданието ти, скъпа. Нямам нужда и от никакви жени, да те вземат дяволите!

С тези думи стана и с решителна крачка излезе от обора, оставяйки озадачената Тес насаме с мислите ѝ...

Следващите два дни Дейн я избягваше. Като че ли се срамуваше от самопризнанието, което беше направил. Тя не беше толкова чувствителна и нервна при мисълта за истинската причина, поради която не бе способен на нежност. Явно към това го бе тласнала майка му, която мразеше мъжете, и лекото поведение на бившата му жена.

Тес обаче не успя да сподели с него тази своя теория, тъй като той обяви съвсем неочаквано, че е отсъствал повече от достатъчно от агенцията и трябва да се върне на работа. Естествено Тес се съгласи също да започне работа. Рамото и ръката ѝ бяха почти оздравели, въпреки лекото наболяване от време на време.

До Хюстън пътуваха в пълно мълчание. Едва когато внесе и остави багажа ѝ в гарсоньерата, той каза:

— Бих искал да знаеш, че пред вратата ти ще има човек, който да те охранява. Освен това, където и да отидеш, ще бъдеш придружавана дискретно от тези, които ще отговарят за безопасността ти.

— Нямам нужда от телохранител — отговори тя с нескрито раздражение. — Достатъчно съм голяма, за да извикам полицията, ако ми се наложи.

— Имаш — настоя той. — Защото ти не познаваш този тип хора така, както ги познавам аз.

— Разбирам едно, господин Полицай — отговори тя и в очите ѝ проблесна гневно пламъче, — че си професионалист до мозъка на костите си!

Той се усмихна и самото движението на устните му я накара да изтръпне.

— Права си. Наистина обичах много работата си. Това е единственото нещо, което ме прави напълно свободен. Освен престоя ми в ранчото, разбира се. Детективската работа не е много различна.

Това бе истина. Докато работеше като негова секретарка, бе успяла да се увери, че той много професионално залавя крадци и убийци, които предаваше на съда. Тази дейност носеше и по-голямата част от печалбата на агенцията му. Докато с проследяването на неверни съпруги се занимаваха неговите служители, истински опасните и престижни разследвания поемаше лично той. Да работи с него допускаше само протежето си Ник.

— Добре ли си с нервите? — попита Тес подигравателно. — Защото навсякъде ти се привиждат опасности.

— Така ли?

— Да. С това се обяснява и фактът, че не можеш да се успокоиш дори за минута.

Очите ѝ се плъзнаха по мускулестото му тяло, по покритите под ризата с белези от прострелването рамо и гърди. Тайно ги бе виждала преди, когато го посещаваше в болницата.

— Едва ли би искала да видиш тялото ми, след като бе разкъсано от куршумите — забеляза той погледа ѝ и си го обясни по свой начин. — Ще ти стане лошо от тях. Ала никога не съм се мислил за участник в конкурс за най-красиво мъжко тяло, облечен в бански костюм.

— Никога не съм те виждала облечен с бански костюм — опита да се пошегува момичето.

— Никой не е в състояние да ме накара да облека бански — отвърна той и очите му станаха още по-тъмни от гнева, който го разтърсваше. — Единственият, на когото бих могъл да се покажа в такъв вид, си ти.

— Защо? — замръзна тя на място от изненада.

— Защото не би искала да се чувствам полумъж — отговори ѝ съвсем просто и логично. — Много жени биха дали всичко, за да унижат някой мъж. Това ги кара да изпитват превъзходство над него.

— Не всички жени са такива — оправда се Тес.

Дейн бавно пристъпи към нея. Тя не реагира и той направи още една крачка, после още една и се приближи до нея толкова, че усети парфюма ѝ. Косите ѝ се разстилаха в безпорядък по раменете. Изглеждаше млада, красива и събуждаше у него непозволени желания.

— Докажи го — прошепна той с дрезгав глас и като посегна, събра коприната на русата коса в шепата си. Внимателно дръпна Тес така, че да го погледне в очите.

— Моля? — попита тя с изумление, без да успее да стисне недоволно устните си, които останаха полуотворени.

— Научи ме как да бъда нежен, Тес — прошепна той и този път в гласа му прозвуча нескрита молба. Не можеше да откъсне поглед от нея. След това съвсем бавно, като на забавена кинолента се наведе само за миг и докосна сякаш очакващите само това нейни устни.

— Как искаш да бъдеш милвана? — продължаваше да пита той като изгубено дете, което не знае накъде да тръгне. Едва устояваше на желанието да захапне горната ѝ устна, да усети топлината на езика. С огромно усилие на волята се сдържа. Ръцете ѝ бяха на гърдите му. Под

дланите си Тес усещаше изгарящата топлина на мускулестото му тяло. Дори ако от това зависеше живота ѝ, в този момент не би могла да го отблъсне.

— Не е възможно ти да ме молиш за това — едва успя да изрече тя.

— Защо?

— Защото искаше да ме прогониш от себе си... сигурно защото ме мразиш.

— Мразех майка си — поправи я Дейн и тежко пое дъх. — Мразех също така бившата си съпруга. Изобщо, мразех половината от света, в който живеем. Но никога, никога не съм изпитвал това недостойно чувство към теб. — Челото му се сбърчи, като че ли самото произнасяне на тези думи му причиняваше болка. — Никога, повярвай ми, Тес... — Когато устните му покриха нейните, по цялото ѝ тяло премина тръпка, която я изпълни с желание. За миг ѝ се стори, че всичко се повтаря. В гърдите ѝ бавно започна да се надига познатата паника, този път обаче ръцете му не я притискаха като стоманени клещи. Усети как с върховно усилие на волята опита да се въздържи и да не я насилва.

Заедно с новите неща, които бе научила за него, това му желание да ѝ достави удоволствие я накара да забрави за страха си. За първи път в живота тя се отпусна и започна да се наслаждава на безкрайната нежност на неговите целувки. Беше много по-приятно, отколкото си бе представляла. Твърди мъжки устни с дъх на кафе... Това ѝ харесваше.

Възбудата ѝ нарастваше. Усети странна топлина да залива долната част на тялото ѝ. Коленете ѝ отмаляха. Като в просъница чу собствения си глас да шепне името му. Едва си поемаше дъх. Изцяло бе обхваната от насладата, която ѝ доставяха устните му. В един момент си спомни за единствения път, когато я бе целунал така страстно, и изстена.

Дейн вдигна бавно глава. Сърцето му биеше бясно. Очите му се впиха в нейните. Това, което видя в тях, му достави безкрайно удовлетворение. Тя не изпитваше страх, а бе възбудена. Не можеше да повярва, че нежността може да направи всичко толкова различно. Това увеличи още повече собственото му удоволствие.

Не можеше обаче да отмине колебанието в очите ѝ.

— Ти не обичаш да бъдеш целувана от моя език, нали? Сигурно това предизвиква неприятни спомени за онзи ден...

Тес не можеше да помръдне. Стоеше пред него и усещаше как ръката му нежно я милва по косите. Не протестираше, не се опитваше да го отблъсне и той продължи да я запознава с тайните на любовта, изговаряйки думите с дълбок, нежен глас:

— Тази целувка е като едно друго пронизване — задъхваше се той, като с действия повтаряше думите си, — интимно и много, много дълбоко...

Внезапно тя вдигна ръце и го прегърна. В този момент телефонът иззвъня и прогони изпълнената със страст и желание тишина.

Тес се отдръпна и това внезапно движение причини болка в незаздравялата рана. В очите ѝ започна бавно да се изписва болка. Дейн се откъсна от нея и недоволно изпъшка. Усети как цялото ѝ тяло се напрегна. Този път обаче това не бе от страх. Ръцете ѝ здраво го прегръщаха. Не го отблъскваха. Цялата трепереше от възбуда и желание. Когато я пусна, тя залитна, защото подкосените ѝ колене не я държаха.

— Не се плаши, мила — каза той и я взе на ръце. — Аз съм тук, няма да разреши да ти се случи нищо лошо.

Зарови лице в рамото му и се притисна към него, докато Дейн я носеше като най-скъпото нещо, което има, до дивана, на който приседна, преди да вдигне слушалката на телефона.

— Да — отговори той с нескрито раздражение. — Върна се и е добре... В момента не можеш да говориш с нея. Ще ѝ предам да ти се обади по-късно.

Постави слушалката върху апарата и като забеляза питащия ѝ поглед, отговори:

— Беше Хелън. Проверява дали сме пристигнали и как се чувстваш.

— Колко мило от нейна страна!

— Да, мило, но съвсем не навреме — оплака се той с пресипнал глас. Очите му като хипнотизирани се върнаха на устните ѝ. — Толкова се радвам, че успях да те накарам да ме пожелаеш!

— Не можеш да се похвалиш с излишна скромност — започна тя, ала нова целувка я накара да млъкне.

Тес го прегърна още по-силно. Целуваше я с безкрайна нежност, устните му милваха нейните. Когато най-последно вдигна глава и я погледна, тя съзря в очите му изгарящо желание.

— Никой досега не ме е целувал по този начин...

— И аз никога не съм целувал никого така. Вероятно е последица от приказките, които ми наговори.

— Този път не ме беше страх — прошепна тя и несъзнателно се притисна към него.

Дейн отново се вторачи в устните ѝ. Почувства такова неудържимо желание, че започна да губи наложения с толкова воля самоконтрол. Стисна зъби. Трябваше да спре. Сега! Веднага! Докато все още можеше. Никога досега не се бе въздържал по този начин. И всичко това — само от думите на Тес, които го накараха сам да пожелае да бъде нежен и добър с нея.

Нежно притисна лицето си до нейното. За миг я прегърна силно, после внимателно я пусна и се изправи.

— Мисля, че е по-добре да си вървя. Моля те да заключиш вратата след мен и да опиташ да си починеш. Ако се чувстваш достатъчно добре, за да започнеш работа, ще те взема утре сутринта. Дано да си в състояние да изкараш целия работен ден в агенцията.

— Разбира се, че ще мога — заекна тя. Косата ѝ бе разрошена, устните — пламнали. Погледна го безпомощно и запита с шепот: — Защо не ме искаш?

Дейн все още се бореше да възвърне контрол върху страстта си. Никога не бе изпитвал такава нежност към жена, никога не бе чувствал необходимост да ѝ достави удоволствие. Или да я закриля. Желаше Тес повече от която и да било друга жена в живота си. Но нямаше право да се поддаде на това изкушение. Не сега. Не още.

— Въздържание заради минали съблазни? — погледна го тя и се усмихна насмешливо.

— По дяволите! — изсмя се той насила. — Забрави ли, че съм вълк единак и никак не ми е лесно да се въздържам? — Извади цигара и запали. След като вдиша дълбоко, продължи: — Просто ми бе нужно да знам, че мога да те възбудя така, че страхът да отстъпи на желанието ти. Разбра ли сега?

— Само това, така ли?

— Ясно ти е, че не е само това. Искам те толкова много, че едва се въздържам. За бога, не ме допусчай толкова близо до себе си — обърна се той с гръб към нея. — Това няма да ни доведе доникъде. Просто исках да проверя дали твоята теория за нежността е вярна.

— И какво откри?

Той вече бе стигнал до вратата. С ръка на дръжката се обърна към Тес. Не искаше да отговори на въпроса ѝ, ала бе длъжен да ѝ обясни някои неща така, както ги чувстваше.

— Тес, трябва да ме приемеш такъв, какъвто съм. Истинският Дейн не е за малки пуританки като теб. Винаги ще те желая, обаче не бих искал отново да обвързвам живота си с жена. Ето защо не трябва да ми разрешаваш да те съблазня. Нека се държим на разстояние един от друг. Съгласна ли си с мен?

Едва събра достатъчно сили и воля, за да му се усмихне. Най-после бе напълно искрен с нея. Някои от болезнените спомени започнаха постепенно да изчезват в резултат на това, което току-що ѝ бе признал. Пое дълбоко дъх и отговори:

— Добре. Разреши ми да ти благодаря, че ми помогна в момент, когато най-много имах нужда от това.

— Винаги можеш да разчиташ на мен, малката — отговори той съвсем тихо, с ясно доловима в гласа нежност.

Обръщението му към нея ускори пулса ѝ, тя трепна. Дейн веднага забеляза нейната реакция и не се въздържа да я попита:

— Спомняш си последния път, когато те нарекох така, нали? Независимо от държанието ми преди малко, обикновено в леглото съм груб и брутален, интересувам се само от собственото си удоволствие. Малките девствени момичета не са по моя вкус. Затова нека спрем дотук и да си пожелаем лека нощ.

Той излезе и тихо затвори вратата след себе си. Тес се приближи и докосна дръжката с такова обожание, сякаш искаше да почувства неговата топлина.

За втори път ѝ беше обърнал гръб. Обаче, за разлика от преди три години, сега тя не се бе изплашила от него. Просто стоеше на същото място, където се намираше тогава — върху острието на бръснача.

Това бе любовта ѝ към Дейн...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дейн не се бе пошегувал, когато й бе казал, че ще я постави под закрилата на телохранител. Един от оперативните работници на агенцията вървеше на две крачки от нея, накъдето и да тръгнеше тя.

Когато той и Тес влязоха за първи път в агенцията, Хелън се засмя на глас, изтананика част от „Аз и моята сянка“ и се завъртя във вихрен танц.

— Не ми се подигравай — започна да протестира Тес. — По-добре се опитай да убедиш Дейн, че никой няма да се опита да ме убие или нещо подобно посред бял ден.

— Това не трябва да се допуска в никакъв случай — направи недоволна физиономия приятелката й. — Помисли си само как ще се отрази на реномето на агенцията. — След това изведнъж стана сериозна. — Липсваше ни, Тес. Изглежда липсваше и на Дейн, защото докато ти отсъстваше, той нямаше никакво настроение.

Хелън се тръшна на стола, завъртя се на него и продължи:

— Често си мисля, че ако не бях обвързана толкова сериозно с Харолд, можех да се влюбя в шефа. Макар че откакто жена му го напусна, не излиза с никакви жени. Мислиш ли, че това има нещо общо с нараняванията му?

— Какво искаш да кажеш? — учуди се искрено Тес.

— От време на време той накуцва. Това може да му пречи и в леглото.

— За леглото не знам — отговори твърдо Тес, — ала изобщо не му пречи да язди. Докато бе в ранчото, слизаше от седлото само за да спи и яде.

— Това е нещо друго — настоя на своето Хелън. — А що се отнася до жените, може би смята, че не е привлекателен. Може и да ги мрази, кой знае. Колко жалко, толкова е хубав и мъжествен. Само да се смееше по-често и да не се занимаваше само с работа. Често си мисля как ли се държи с жените.

Тес си спомни как се държа Дейн с нея преди няколко дни и краката ѝ се подкосиха. Думите, които ѝ бе шепнал между целувките, не бяха сън, а действителност. Може би беше малко грубоват, но притежаваше чувственост, а както бе започнала да открива, можеше да бъде и безкрайно нежен...

— Ще ми разкажете ли най-важните неща, които са се случили в агенцията, докато ме нямаше? — попита Тес и седна пред компютъра си. — Имам чувството, че съм отсъствала месеци наред.

— По-добре да започнем с това как е рамото ти.

— Малко ми е трудно да го движа — призна тя, — ала не ми пречи. Ние, професионалистите, от нашата агенция, можем да преживеем всякакви огнестрелни рани.

— Каква несправедливост! — изпъшка Хелън. — Досега всички работещи в агенцията са били ранявани, дори секретарката — погледна я тя с нескрита завист.

— Нямам никаква заслуга — сви рамене Тес. — Мога да ти се закълна, че не молих онези двамата да стрелят по мен.

— Така ли? А с какво ще го докажеш? — едва сдържаше смеха си Хелън.

В този момент вратата към кабинета на Дейн се отвори, той се показа на вратата и ги изгледа възмутено и строго.

— Престанете с тези глупости! — нареди той. — Работното време обикновено се използва за работа, а не за приказки. Хайде всеки да се залавя със задачите си.

— Да, сър — отговори с престорена сериозност Хелън.

— Хелън точно се готвеше да ме запознае с това, което трябва да знам за работата през дните, докато ме нямаше — защити приятелката си Тес и го погледна по-внимателно. Не се сдържа да не отбележи: — Изглеждаш уморен.

— Не съм спал. — И с обичаен жест прокара пръсти през косата си. На свой ред я огледа и каза: — Тази сутрин си много елегантна. Да нямаш среща с някого през обедната почивка?

— Не — призна тя. — Просто не исках да разочаровам сянката си, като се обличам като сива канцеларска мишка. Реших, че ще бъдеш впечатлен по-силно, ако изглеждам като красивата Мата Хари.

— Лошо сравнение — поклати Дейн глава. — Ние сме детективи, не обикновени шпиони.

Шефът ѝ продължаваше да се върти из канцеларията, като че ли искаше да ѝ каже нещо, а не можеше да събере достатъчно смелост. Тес го съжали и реши да му помогне. Попита го:

— Какво се е случило?

— Твоят нападател е пуснат под гаранция — въздъхна той тежко.
— Никой не знае къде е отишъл.

Дланите ѝ се изпотиха. Нямаше нужда да го пита защо този факт го безпокои. Бе опасно да си единственият свидетел на сделка с наркотици. Нейните показания можеха да изпратят двамата наркотрафиканти в затвора. Ако бяха решили да я накарат да замълчи, животът ѝ нямаше да струва и пукнат грош.

— С мен непрекъснато е Адамс, който не ме изпуска от очи — бе всичко, което успя да каже.

— Да, той е един от най-добрите телохранители. Проблемът е, че не е в състояние да бъде непрекъснато до теб. Нали си съгласна, че не може да легне до теб?

— Не мислиш ли, че е време да ме научиш да стрелям?

— Безсмислено е — отговори Дейн, след като помисли известно време. — За да се научиш да стреляш точно, са нужни упорити тренировки. Плюс това, едно е да свикнеш да стреляш на стрелбището, друго е да използваш по предназначение пистолет в опасни ситуации.

— Бих могла да се преместя да живея при Хелън — направи тя ново предложение.

Дейн се приближи и приседна на края на бюрото ѝ, като се надвеси над нея така, че другите да не чуят какво ѝ казва.

— Не ме разбирай неправилно и не ми отговаряй, че предложението ми е неподходящо. Докато не заловим двамата нападатели, бих искал да се преместиш в моя апартамент. Там ще бъдеш в най-голяма безопасност.

Тя не реагира.

— Тес — продължи той, — това, което стана между двама ни в ранчото, не трябва да те безпокои. Нали ти обещах, че няма да те прелъстя, нито ще те накарам да правиш нещо насила...

— Да — отговори тя и прехапа долната си устна, — обаче няма да изглежда много прилично.

— Никой, освен работещите в агенцията, няма да знае за това. А твоите колеги разбират защо трябва да постъпиш по този начин.

Разбери, че не ти предлагам да ми ставаш любовница.

— Знам — отговори тя и се изчерви.

— Обещавам ти, че няма да се разхождам гол из къщата, нито ще гледам безкрайни мачове по телевизията — пошегува се той приятелски.

— А гледаш ли футбол?

— Не — поклати той глава и отговори с престорена тъга: — Обикновено се разхождам гол. Заради теб ще си купя пижама. И халат.

— И аз обличам пижама.

— Това ме успокоява. Значи се разбрахме. Бъди готова в седем, тогава ще мина да те взема от твоя апартамент. Дотогава за теб ще се грижи Адамс.

Стана от бюрото ѝ. Тес сбърчи чело и проследи с поглед Дейн, докато той влезе в кабинета си и затвори вратата. Мислеше, че да живее с него, ще бъде едно голямо изпитание на устойчивостта ѝ към неговата привлекателност.

Работният ден мина без произшествия. Тес излезе от агенцията в пет, следвана от Адамс. Прибра се и веднага започна да събира нещата си. Никак не ѝ се искаше пак да сменя обстановката, но се налагаше.

Точно в седем на вратата се позвъни и тя отвори. Беше Дейн.

— Готова ли си?

— Остава ми само да облека палтото си.

Той се огледа и видя само един куфар.

— И това ли е всичко, което вземаш?

— За няколко дни е повече от достатъчно — увери го тя.

— Тес, не бих искал да те тревожа, ала това може да продължи седмици. Ще ти се наложи да живееш при мен малко по-продължително време.

— Но ще прескачам дотук да си вземам това, което ми трябва — обясни му тя с непоклатима логика.

— Разбира се. Нали не си забравила нощница и пенъоар?

— Пижама и халат — поправи го тя и се изчерви.

— Апартаментът е достатъчно голям, ще разполагаш с отделна стая — усмихна ѝ се Дейн нежно и окуражаващо. — Хайде да тръгваме.

Тес заключи вратата и той свали куфара ѝ до колата. Бе нащрек, готов да реагира при всякаква изненада. В единия джоб на сакото му лесно можеше да се различи формата на поставения в него автоматичен пистолет. За шефа това бе оръдие на труда, както го наричаше той. За нея обаче бе едно напомняне за неговата професия...

Отключи вратата и ѝ помогна да се настани на предната седалка. Постави куфара в багажника и преди да седне при нея, опипа и огледа най-внимателно колата. Чак тогава се качи и запали.

— Наложително ли е това, което правиш? — разтревожи се тя.

— Това е част от задължителната проверка. Не се безпокой, намираш се в сигурни ръце.

— Знаеш ли — обърна се Тес към Дейн, — ако онази вечер си бях тръгнала навреме, нямаше да видя нищо.

— Аз съм виновен, защото те задържах.

— Трябваше да го направиш. Добре, че ми се скара, когато другите вече си бяха отишли. Защото си го заслужавах. Можех да проваля всичко с невниманието си.

— Всъщност ти спаси външното наблюдение — отговори той без желание. — Магазinerът започнал да подозира нашите хора отвън. Когато си махнала с ръка на Хелън и си я попитала за племенника на Харолд, той се успокоил. Само пет минути след това неговият съучастник бе арестуван.

— Защо не си ми казал досега?

— Защото с невниманието си можеше да провалиш цялата операция. Същото се отнасяше и до Хелън. И двете бяхте за бой. Добре, че ви се размина. Друг път трябва да бъдете по-внимателни.

— Да, но моята работа като секретарка не е опасна. Затова не ми разрешаваш да правя това, което искам.

— И какво е то? — попита той докато чакаха на червен светофар.
— Да спиш с мен ли?

— Много си скромен — подигра му се тя.

— Да, ала ти ме искаш. — Усмихна ѝ се мило.

— Стана зелено — подсказа му тя.

— Сменяш темата — констатира той и тръгна. — Само че внимавай и стой далеч от леглото ми нощем. Защото, ако се окажеш близо до мен, няма да ти се размине, дори да ме молиш със сълзи на

очите. — Тес опита да каже нещо, обаче Дейн продължи: — Ако решиш да опиташ чара си, знай, че ще намериш вратата заключена.

Тя го погледна, онемяла от изненада. Дейн не й говореше като отдаденият напълно и само на работата си собственик на детективска агенция, когото тя така добре познаваше.

— Съжалявам, ако това те разочарова — добави той, — обаче не си падам по случайните връзки.

— Дейн, добре ли се чувстваш? — разтревожи се Тес.

— Да. И те моля да не се приближаваш нито на сантиметър по-близо до мен, за да провериш дали наистина е така. И махни ръката си от бедрото ми. Не съм такъв мъж...

Най-после осъзна думите му и избухна във весел смях. Досега не знаеше, че Дейн притежава чувство за хумор. Сигурно дълги години го бе държал скрито някъде дълбоко в себе си.

— Караш ме да вярвам, че съм една много опасна жена — влезе в неговия тон Тес.

— Повечето жени са опасни. Но на първо място в списъка са зажаднелите за любов и секс девственици.

— Аз не съм опасна ни най-малко.

— Откъде бих могъл да знам? — Стигнаха до паркинга пред сградата, в която се намираше апартаментът му. Докато паркираше колата, той продължи да говори: — Тези неблагочестиви желаниа са нещо обикновено при жени като теб. В един момент се изчервяваш и си нервна, а в следващия можеш да се нахвърлиш да събличаш дрехите на някой беззащитен мъж.

— Обещавам да контролирам лудостта си. — В очите й искреше весело пламъче.

— Добре, надявам се да не забравиш какво ми каза. И да се разберем, няма да надничаш в банята, докато се къпя!

Апартаментът му се намираше на втория етаж. Стаята, в която я настани Дейн, бе цялата в синьо — стени, завеси, килим. Тес се почувства като у дома си. За първи път такова усещане изпита в ранчото. Липсваше й само суетнята на Берил.

— Ако искаш, аз ще готвя — предложи тя. — Много обичам да готвя.

— Не възразявам — кимна й той. — Аз мога, но не обичам.

Отвори хладилника, после камерата. Бяха добре заредени. След като се запозна със съдържанието им, тя предложи:

— Какво ще кажеш, ако за вечеря приготвя по един стек и салата?

— Чудесно. — Събу обувките си и рухна на дивана.

Тес се върна в своята стая да се преоблече. Когато се върна, той бе свалил сакото и вратовръзката си, половината от копчетата на ризата му бяха разкопчани. Втренчи се в него и започна да разглежда тялото му така, както никога не си бе разрешавала да оглежда някой мъж.

— Всичко по мен е съвсем истинско — каза той и Тес трепна от смущение.

— Извинявай.

Дейн стана, взе пакета с пържолите от нея и ги остави на масата. След това я обгърна с ръце и бавно я привлече към себе си. Тя несъзнателно се дръпна.

— Не се плаши — прошепна той с дълбок и чувствен глас. Обгърна кръста ѝ с едната си ръка, а с другата започна бавно да разкопчава останалите копчета на ризата. После я разтвори така, че целите му гърди се откриха. — Сега ме погледни.

Безпомощна да му се противопоставя, тя го послуша. Не бе виждала по-красив мъж. Стоеше на едно място и не можеше да помръдне, сякаш хипнотизирана от великолепието на тялото му.

— Очите ти са много изразителни. Издават тайните ти мисли — чу гласа му в ухото си.

— Какви тайни? — попита тя и срещна откритото желание, което изразяваше погледът му.

— Когато разбереш, ще се изненадаш — отговори той и се наведе към нея. Само за миг докосна устните ѝ. После се обърна и излезе от кухнята.

Когато се върна, преоблечен в стари джинси и бяла тениска, тя едва бе успяла да дойде на себе си. Не смееше да го погледне и се правеше на много заета със стековете. Почти подскочи при звука на гласа му.

— Искаш ли кафе?

— С благодарност.

— Тогава аз ще го направя.

Кухнята бе твърде тясна за двама души. Може би затова той непрекъснато се докосваше до нея, докато се въртеше около кафе машината. Кафето отдавна бе готово, ала той не си тръгваше. Даже без обувки бе по-висок от нея. А и дрехите, които обгръщаха тялото му като втора кожа, я караха да го възприема преди всичко като желан мъж.

— Сигурно ти преча — закачи я той шеговито.

Тес понечи да отрече, ала ѝ хрумна нещо по-добро. Ако отговореше отрицателно, той щеше да поиска да се увери в това, което му бе казала. Затова отвърна с едно кратко:

— Да.

Той се облегна на масата и я погледна. Очите му се смееха по начин, който я накара да потрепери.

— Защо не дойдеш тук и не направиш нещо? — предизвика я Дейн.

Искаше ѝ се да извика. Последния път, когато бе дошла тук, я бе изплашил и наранил неимоверно дълбоко. В такъв случай защо сега се чувстваше толкова сигурна, че няма да се повтори същото?

— Дейн! — започна да протестира тя и го погледна.

— Усещам как трепериш — прошепна той. — Чувам те как дишаш. Помисли си само колко прекрасно ще бъде, ако ми разрешиш да повдигна края на блузата ти и докосна с устни гърдите ти, да ухапя нежно връхчетата им и те да се втвърдят...

— Дейн... — успя само да прошепне за втори път името му.

Не видя как той свали тигана и изключи печката. После протегна ръце и я привлече към себе си. След това хвана края на блузата и започна внимателно да я повдига. При всяко движение ръцете му докосваха горящата ѝ плът.

Лицето ѝ пламна, после — цялото тяло. Предаде се съвсем лесно, като се изпъна, за да го улесни в това, което правеше. Почувства как той се наведе и нежно я докосна с устни. Цялата изтръпна и изстена сподавено. Устните му продължиха да милват горящата кожа на гърдите ѝ. Изпитваше такова удоволствие, че в очите ѝ се появиха сълзи. Тя се отпусна в очакване, готова да направи всичко, което той би желал да стори с нея. Чакаше...

— Тес! — Гласът му прозвуча като изстрел в пълната тишина. Ръцете му се свиха и той вдигна глава, отчаяно борейки се да поеме

глътка въздух. — Боже мой, така съжалявам...

Дръпна блузата на мястото ѝ и излезе от кухнята, без да я погледне. Тя не можеше да се помръдне от мястото си. Някъде се чу шум от течаща вода, но тя не му обърна никакво внимание. Най-после дойде на себе си и първото нещо, което направи, бе да погледне към тигана. С изненада видя, че стековете са готови. С треперещи ръце ги постави в чинии.

Подреди масата и реши да изпие глътка кафе, когато той най-после се появи. Над тениската бе облякъл риза, копчетата на която бяха закопчани догоре. Косата му бе влажна, сякаш току-що бе взел душ. А защо не? Самата тя не би имала нищо против да се облее с малко студена вода. Все още цялата гореше от неговите милувки, при мисълта за които до преди няколко дни изпитваше вцепеняващ страх.

Дейн забеляза, че докато се хранеха, тя не смееше да го погледне и реши да я успокои.

— Всичко е наред — каза той спокойно. — Нищо особено не се е случило.

Нищо ли? Тя едва преглъщаше храната. Той от своя страна не ѝ обръщаше никакво внимание, бе се отдал напълно на стека си.

— Много е вкусно — похвали я Дейн. — Никога не мога да ги изпържа нормално. Или ги прегарям, или остават сурови.

— Всичко зависи от... тигана. Той... трябва да бъде много горещ — заекна тя в отговор.

— Ще ти бъда благодарен, ако докато си тук, ме научиш да ги пържа по твоя начин.

— Естествено.

Докато му отговаряше, Дейн я гледаше внимателно.

— Защо изглеждаш толкова смутена? Та аз дори не съм те докоснал както трябва!

— Докосна ме — не се съгласи тя с него. — С думи...

— Не го направих нарочно. Оставих се отново да ми замаеш главата. Добре, че успях да се осъзная и спрях навреме.

— Разбирам те. Обаче аз съм виновна не по-малко от теб, ако изобщо може да се говори за нечия вина.

Дейн се облегна на стола и я погледна сериозно.

— Благодаря ти за честното отношение. Преди да се опитам да ти обясня обаче защо се получи така, бих искал да знаеш, че след

нараняването ми не съм бил с жена. Може би затова и реакциите ми бяха по-необуздани, отколкото обикновено.

— Защо? — попита тя, без да мисли.

— Заради крака ми — погледна я той, сякаш бе паднала от небето.

— Защото още те боли ли? — В гласа ѝ прозвуча тревога и загриженост.

— Не. Защото изглежда грозно. А може би и заради теб. След като онзи ден избяга от мен, не изпитвах особено влечение към секса и жените. Или пък загубих самоувереността си.

— Да, тогава ти беше съвсем различен. Докато тази вечер изобщо не ме беше страх от теб.

— Разбрах това съвсем ясно. Но ако не се бях въздържал в този момент, изобщо нямаше да мога да спра. Желая те, Тес! Един Бог ми е свидетел колко много те желая!

— Но успя да се въздържиш.

— Нали никога досега не си била с мъж? Само ти си в състояние да ме освободиш от всякакви задръжки.

Никога през живота не си бе разрешил да е по-искрен и открит. Ала все още се страхуваше от трайно обвързване с жена. Веднъж бе допуснал това и Джейн го заряза. Тялото му обаче изгаряше от желание.

— Значи ако не бях... девствена...

— ... вече щяхме да сме се любили — довърши той вместо нея. — Известно ми е, че се страхуваш от мен, но прекрасно зная също така, че ме искаш. Защото колкото и да се старая, първият контакт винаги ще е болезнен за теб. Ако обаче ми разрешиш да те имам втори път, ще съм безкрайно нежен... — Разтри лицето си с ръце, сякаш да прогони някакво видение. — Боже мой, веднага трябва да се махна оттук!

Тес го гледаше как излиза. Трудно ѝ бе да повярва, че я желае толкова много. През изминалите три години той се отнасяше към нея въздържано и недружелюбно, съзнателно я държеше на разстояние от себе си. Едва сега разбра, че по този начин е искал да скрие колко уязвим е в емоционално отношение.

Дейн държеше на нея, осъзна тя. Може би винаги е било така и реакцията ѝ към физическия контакт с него онзи ден му е причинила

болка. Подобна на тази, сторена от двете най-близки жени в живота му — Джейн и Найта Ласитър, на които бе държал и които го бяха изоставили. Затова се страхуваше да обича. Въпреки това бе сигурна, че към нея изпитва не друго, а именно любов. Начинът, по който се държеше с нея, нежността му, бяха единственото логично обяснение на неговото поведение през последните дни.

Може би все още самият Дейн не осъзнаваше това или не искаше да го признае дори пред самия себе си. Много важно сега бе да не разбере, че Тес е разгадала тази негова тайна. Щеше да ѝ е изключително трудно, защото сърцето ѝ ликуваше от щастие.

След известно време той се върна. В ръката му димеше цигара. Външно изглеждаше съвсем спокоен.

— Искаш ли още кафе? — попита го тя грижовно.

— Да, ако обичаш.

Докато пълнеше чашката му, той я наблюдаваше съсредоточено. Веднага щом усети погледа ѝ върху себе си обаче, отмести поглед. Изпиха кафето в пълно мълчание. Когато ѝ подаваше празната чаша, Дейн направи жалък опит да се усмихне.

— Сигурно бързо ще свикна с теб. Всичко ще бъде съвсем нормално. Трябва само да се въоръжиш с достатъчно търпение, докато заловят наркотрафикантите и ги осъдят.

— Не се безпокой. Ще се постарая да не те притеснявам — усмихна се искрено Тес. За разлика от него.

Дейн остана още известно време в кухнята, без да откъсва очи от нея. Трябваше да намери сили да се държи с Тес съвсем естествено. Или поне както началник се отнася към подчинения си.

ПЕТА ГЛАВА

Съжителството с Дейн бе приятно. Даже когато седяха пред телевизора и гледаха стари филми. Тес бе спокойна, защото знаеше какви са чувствата му към нея и сърцето ѝ пееше заради нескритата нежност в очите му. Откри, че той предпочита самотата, че има предразсъдъци и не обича да говори за себе си. Основната им тема на разговор бе работата в агенцията.

В такъв безметежен покой бяха изминали няколко дни. Една вечер тя седеше в хола и гледаше по телевизията предаване за бебетата. Той влезе и смутено спря при вида на ембриона, показан в този момент на екрана. Явно се готвеше да се върне в кабинета си.

— Ако не искаш да гледаш това предаване, ще включа друга програма — предложи му Тес.

Очите на мъжа неволно се върнаха към телевизора. В момента камерата показваше родилната зала.

— Извинявай — каза тя и изключи телевизора. — Вкъщи никой не ми говореше за секса или за това как бебетата се появяват на белия свят. А и в училището не наблягаха на този вид уроци. Беше ми любопитно да видя как става това.

— По-точно искаше да видиш как се правят бебета — поправи я Дейн. — Ала точно това едва ли са го показали, нали?

— Е, не съвсем — изкашля се Тес смутено.

— Ако проявяваш интерес, бих могъл да ти дам една от моите книги. Можеш да я разгледаш, когато си сама. От нея ще научиш как точно се прави любов.

— Не мислех, че мъжете проявяват интерес към тези неща — замислено продума тя, като не смееше да го погледне в очите. — Искях да кажа, защо ти е книга, след като знаеш всичко от опит?

— Не си съвсем права — отговори той и запали цигара. — Аз знам как се прави секс. Искях да науча как се прави любов...

— Заради мен ли? Защото избягах след грубостта ти? — попита тя съвсем тихо и се изчерви.

— Може и да е така. И какво? Знай, че нямам намерение да правя любов с теб. — Говореше спокойно, но дишаше тежко.

— Сега не бих се страхувала — продължи Тес, шепнейки.

— Не говори така, защото може да стане страшно.

— Дейн — заговори тя малко по-смело и го погледна с неприкрито обожание, — не си ли искал да имаш деца?

— Не — отговори той рязко и ѝ обърна гръб.

— Не искаш да имаш деца? — Не можа да скрие смайването в гласа си.

— Това няма да промени нещата, Тес — отговори той с отчаяние, което ѝ бе непонятно. После внезапно се обърна, погледна я с невидещ поглед и добави. — Аз не мога да имам деца.

В първия момент Тес не можа да го разбере. Чу думите му, ала не бе в състояние да ги проумее.

— Джейн бе обхваната от манията да забременее. И понеже нищо не се получаваше, започна да изпада в ярост. Караше ме да се чувствам като скопен бик. Може би затова изобщо не успях да науча какво означава нежността. Страхувах се, че след като не може да забременее, вероятно аз не мога да бъда истински мъж. — С гневно движение той загаси наполовина изпушената цигара. — Аз ти причиних болка Тес, но представяш ли си каква е моята? — Обърна се рязко и тръгна към вратата.

Тес скочи от дивана и го настигна, когато той вече стоеше до вратата.

— Дейн — гласът ѝ прозвуча почти умолително, — много са причините, поради които една жена не може да забременее.

— Да, обаче по-малко от десет месеца след като се омъжи за втория си съпруг, тя роди — отговори той с дрезгав глас.

— В програмата, която току-що гледах по телевизията, споменаха, че постоянното носене на джинси може да се отрази отрицателно на мъжката фертилност... — изчерви се тя.

— Глупости, аз нося джинси съвсем рядко, само когато съм у дома или на ранчото. А ти, която никога не си била с мъж, какво знаеш за всичко това?

— Нали ти казах вече, че ми е интересно...

Стояха прави съвсем близо един до друг. Погледът му бавно се плъзна по тялото ѝ. Разкопчаната до половина риза, небрежно

напъхана в джинсите, разкриваше повече, отколкото бе прилично. Косата ѝ бе разрошена, устните — полуотворени. Изглеждаше млада, красива и изключително съблазнителна.

— Махни се! — каза ѝ той със стиснати зъби. — Ако сега те докосна, нищо няма да ме спре.

— Да, знам. — Продължи да го гледа с поглед, който го милваше като най-нежната целувка.

— Знаеш, а се страхуваш от мен.

— Ако обещаеш, че ще си внимателен, няма да ме е страх.

Съзнанието, че я обича, изпълваше тялото ѝ със странна топлина, с нови и непознати досега желаниа. През ума ѝ мина мисълта, че ако преодолее страха си и му разреши да бъде с нея, той може би ще направи разлика какво значи да бъде с жена, която истински държи на него. По начина, по който тялото му потръпваше, Тес разбра, че едва успява да се сдържа. Тя пристъпи и в момента, в който телата им се докоснаха, волята му рухна.

От устните му се отрони глухо стенание, бързо се наведе, прегърна я и я вдигна на ръце. Докато стигнаха до спалнята, никой от двамата не продума. С крак затвори вратата след себе си и внимателно я постави в средата на голямото легло. Изправи се и я загледа с премрежен поглед. Тес лежеше с отпуснато тяло, ръцете ѝ бяха вдигнати на възглавницата, дишаше ускорено с полуотворени устни.

— Ще те заболи — напомни ѝ.

— Зная — едва чуто прошепна тя.

— Ако промениш желанието си, след като те докосна, нали знаеш, че няма да мога да спра?

— Зная също така, че те обичам, Ричард — каза тя, назовавайки го с името, което той не разрешаваше на никой друг да използва. — Обичам те с цялото си сърце. От много време насам. Мисля, че независимо от страха, който изпитвах от теб, никога не съм преставала да те обичам. Моля те, обичай ме и ти! Научи ме какво значи да бъда обичана!

Той продължаваше да я наблюдава. Юмруците му се свиваха и разпускаха, изразът на лицето му изразяваше пълно объркване от подаръка, който тя му правеше.

— Господи — изпъшка Дейн, — та ти си девствена! Разбираш ли, че не исках това да се случи?

— Аз те обичам, не забравяй това — настоя Тес.

— Ще се постарая да съм нежен и да не ти причиня силна болка. — Седна на леглото и докосна устните ѝ с пръсти. — Нали разбираш, че можеш да подариш целомъдрието си само веднъж?

— Да. И то трябва да принадлежи на този, когото обичам повече от живота си.

— Нали съм ти казал, че не мога да си разреша да те обичам? — изрече той с болка и нежно обхвана лицето ѝ с треперещи ръце.

— Не се тревожи, няма да искам от теб нищо, дори да ме обичаш. Желая да ти принадлежа напълно, да науча как се прави любов от мъжа, когото обичам.

Дейн не бе в състояние да издаде и звук. Внимателно допря устни до нейните. Вдигна ръце, постави ги под тила ѝ и внимателно повдигна лицето ѝ към своето. Тес въздъхна и се отдаде на удоволствието от неговото докосване.

Ръцете му бавно се плъзнаха надолу. Легна и притисна тялото си до нейното. Съвсем бавно вмъкна крака си между бедрата ѝ. През цялото време не преставаше да я целува упоително. Тя вдигна ръце и ги зарови в гъстата му черна коса. Дейн премести дланите си под блузата и започна да милва гърдите ѝ.

— Знаеш ли, че никога досега не съм те виждал гола, макар да съм те докосвал по този начин? — прошепна той и пръстите му се заеха с копчетата на блузата ѝ. — Сега ще те съблека.

Тес седна и Дейн, с треперещи от желание ръце, започна да сваля една по една всичките ѝ дрехи. След това докосна с парещи пръсти връхчетата на гърдите ѝ.

— Искам те, Тес — прошепна той между две целувки.

Тя започна да се отпуска, а той премести устни върху гърдите ѝ в безкрайно нежна милувка. Усети пареща топлина, която се зароди от дълбините на стомаха и започна да обхваща цялото ѝ тяло. Обзе я такава страст, че не смееше да помръдне. Остана така, докато той свали дрехите си. Забеляза колебанието му, преди да се обърне към нея, и го разбра.

— Нали знаеш, че те обичам? За мен белезите нямат значение. — Докосна внимателно белезите от раните му на гърба. Знаеше, че тези на гърдите, са още по-грозни и дълбоки.

Обърна се към нея и тя погълна с възхитен поглед неговата мъжественост. После без желание премести очите си върху белезите по гърба, раменете и краката му. За нея, която го обичаше безкрайно, това бяха незначителни драскотини върху тяло, което природата не би могла да извая по-добре.

Тес се раздвижи неспокойно върху леглото. Той проследи с обожание дългите ѝ бедра, стегнатия корем, нежните гърди и си помисли, че тя е истинско олицетворение на жена, която не се срамува от желанието си и очаква да бъде обладана от мъжа, когото обича.

— Ти си най-красивото същество, което съм виждал — каза той, без да откъсва поглед от нея.

— Ти също — прошепна тя.

Съвсем бавно и много внимателно той легна върху нея. Устните му отново се впиха жадно в нейните. В замъгления ѝ от страст мозък проблесна мисълта, че е невероятно мъж да я накара да го желае толкова силно. Усети как ръката му бавно пропълзя по бедрото и спря там, където то се съединяваше с другото.

— Съжалявам, че трябва да ти причиня болка — прошепнаха устните му, преместили се върху ухото ѝ.

Бавно разтвори бедрата ѝ и се отпусна между тях. Бавно започна да прониква в недокоснатата досега от мъж нейна женственост. Дъхът ѝ спря и тя заби нокти в гърба му.

— Боли... — Простена и се сгърчи.

Без да иска, от очите ѝ потекоха сълзи. Едната му ръка се вдигна и я помилва по лицето.

— Не плачи, мила. Само още няколко секунди. Сега ще те заболи силно, но това е нещо, което не може да бъде избегнато.

Очите му се разшириха, когато усети еластичната бариера. В следващия момент Тес извика от болката, която я прониза. Започна да го блъска обезумяла. Той обаче не спираше. Когато помисли, че повече не може да понася, болката изведнъж изчезна. Дейн не се дръпна, продължи да я притиска с цялото си тяло. Лицето му се озари от щастлива усмивка.

В очите ѝ светеха сълзи. Той се наведе и ги целуна, после я погали с бузата си. Усети как отпусна първо ръцете, после цялото си тяло. Дейн я държа така дълго, дълго. Най-последно заговори:

— Сега можем наистина да се любим Тес. Повече няма да изпитваш никаква болка. — Постепенно започна да я увлича във все по-засилващият се ритъм на тялото си.

— Дейн! — изстена тя уплашено, но дочу успокоителните му думи.

— Беше толкова смела... — Усети как под него тя се стегна за момент и продължи съвсем тихо, дъхът му я милваше по лицето. — Отпусни се, разреши ми да ти доставя удоволствие. Трябва да се научиш, че отсега нататък ще бъде така.

Без да знае защо, Тес разбираше, че никога през живота си Дейн не е любил жена по този начин. Притисна се към него и се отдаде на изгарящото я желание. Забравили за всичко на света, отдадени напълно един на друг, те не забелязваха как времето лети.

Когато усети конвулсията, разтърсила цялото ѝ тяло, Дейн спря за миг, после се отпусна във вихъра на страстта, докато от устните му не се отрони приглушен от екстаза вик.

Дълго след това той я прегръщаше нежно, целуваше я, милваше тръпнещото ѝ от сладка отмала тяло. Най-после тя се отпусна и престана да трепери. Не мислеше за утрешния ден. Отдаде се напълно на насладата от любовта и пълното удовлетворение.

Дейн се облегна на възглавницата и запали цигара, пое дълбоко и притисна Тес със свободната си ръка. Постепенно топлината на тялото ѝ започна да събужда в него ново желание. Не бе изпусил и половината от цигарата, когато я загаси в пепелника на нощното шкафче. Обърна се, погледна кадифените ѝ очи и я привлече отново към себе си.

— Искам те пак — прошепна той. — Ще се постарая да бъда безкрайно нежен и внимателен. Обещавам ти да изпиташ такава наслада, че ще ти се иска да викаш така, както аз първия път.

— Нали знаеш, че те обичам — прошепна тя.

Първото му проникване предизвика стон от пресъхналите ѝ устни. Самият Дейн си помисли, че никога не е изпитвал такава наслада. Тя отпусна обезумялото си от желание тяло в ритъма, наложен от него.

Когато тялото му се сгърчи в мига на върховното удоволствие, нейното се притисна към него с такава сила, като че ли от това зависеше живота ѝ.

Продължиха да витаят в облаците на взаимното удовлетворение. Тес никога не бе предполагала, че е способна на такова пълно отдаване. А и той, може би поради дългото си въздържание, не можеше да спре. Най-после Дейн се плъзна настрани от нея, изтощен и изчерпал всичките си сили до такава степен, че не можа дори да я целуне, а положи глава на възглавницата и... заспа. Почти веднага след него Тес също се унесе в дълбок сън.

На следващата сутрин тя го събуди с целувка. Дейн отвори очи и я видя надвесена над него. Инстинктивно протегна ръце към нея и я прегърна.

— Не — прошепна тя и като се изчерви добави умолително: — Съжалявам, но това... боли.

С огромно усилие на волята Дейн си наложи да диша бавно и равномерно, за да охлади пробуждащото се в тялото му ново желание. Повдигна се и докосна с устни нейните. После се протегна и отговори със съжаление:

— Трябва да помислим за това. Но не сега, още не съм се събудил както трябва. Ще прием ли кафе?

— Да. Аз ще го направя. — Понечи да стане, ала си спомни, че е съвсем гола, и придърпа чаршафа към брадичката си.

Той я разбра. С тежка въздишка на мъченик седна на края на леглото и започна мързеливо да се облича.

— От мен да мине, отивам да се бръсна. В това време ти можеш спокойно да се облечеш. Хайде, живо, защото ще закъснеем за работа.

След по-малко от половин час двамата седяха в кухнята, а на масата пред всеки от тях димеше ароматно силно кафе. Никой не бе продумал дума за отминалата нощ. Най-безопасната тема и за двамата бе агенцията.

— Знаеш ли, че Хелън предложи днес през обедната почивка да отида с нея. Смята, че мога да послужи като примамка.

— Определено не. Не мога да доверя на никого грижите за теб. Предпочитам да си пред погледа ми през цялото време.

— Добре. — Изчерви се неволно.

— И не си въобразявай нищо заради това, което се случи между нас миналата нощ. Беше съвсем случайно.

— Случайно ли? — Не можеше да повярва на ушите си.

— Да не искаш да ти кажа, че съм бил в рая приживе?

— Поне аз бях. — В гласа ѝ прозвуча нескрита болка.

Той я погледна и, почувствал, че ако не тръгнат веднага, изобщо няма да стигнат до агенцията, каза рязко:

— Да тръгваме.

Тес го последва послушно, изпълнена с мечти и блянове. Знаеше, че Дейн я обича. Знаеше, обаче, че той ще се бори срещу тази любов. Бе сигурна, че неизбежно ще загуби. Защото не можеше да устоява на желанието си към нея повече, отколкото тя на своето към него...

Веднъж пристигнали в службата, всеки се зае с работата си. Дейн хлътна в своя кабинет, Тес остана да подрежда материалите за предстоящите му срещи.

Дните след инцидента с нейното нараняване бяха така запълнени със събития, че тя почти бе забравила за него. Само когато протегнеше по-рязко ръката си към телефона, усещаше пробождане в рамото. Скоро работата я погълна, така че забрави за всичко.

Когато стана време за обедната почивка, всички оперативни работници излязоха да хапнат. Дейн бе отишъл на официален обяд значително преди тях. Хелън също изчезна с усмивка на превъзходство върху устните си. Тес остана сама в цялата агенция. Когато ѝ забрани да излиза без Хелън, Дейн едва ли бе предвидил вероятността, че няма да има с кого да отиде да обядва.

Сети се за малкото ресторантче, което се намираше от другата страна на улицата, точно срещу техния вход. Макар в него да предлагаха само печени пилета и пържени картофи, все пак бе по-добре да хапне нещо такова, вместо да остане гладна.

След като взе решение, бързо стана от бюрото, облече мантото си и заключи вратата. Освободена от работата, най-последно можеше да се отдаде на мислите си за Дейн. Затова когато една ръка грубо я сграбчи, докато друга запуши устата ѝ, тя замръзна от изненада и не успя да реагира.

— Ето къде си била, красавице — изръмжа в ухото ѝ дрезгав мъжки глас. — Точно навреме. Ще се позанимая с теб и след това едва ли ще гориш от желание да разкажеш на съда какво си видяла онази нощ на улицата...

ШЕСТА ГЛАВА

Тес не можеше да си спомни някога през живота си да е била поизплашена. Мъжът я стискаше здраво и полуудушена я влачеше към изхода на сградата, пред която чакаше кола с включен двигател.

Това не се случваше с нея, помисли тя. Не трябваше да допусне гангстерът да приведе в действие плана си. Усети как в ребрата ѝ се притиска острието на нож. Тес усети полъха на смъртта, който я обгърна със смразяващ ужас.

Ако се оставеше да я напъха в колата, нямаше да има никакъв шанс. Чакаше я сигурна смърт. От отчаяни хора можеха да се очакват отчаяни действия.

Чакащата ги кола бе скъпа. Бандитът също бе облечен с елегантен костюм. От пръв поглед личеше, че не е дребен уличен гангстер.

Бе от онези, които правеха милиони от отчаянието и безразсъдността на по-слабите. Повече от сигурно беше, че окото му нямаше да мигне да убие, когато и да било, застанал между него и пляката...

Дейн отлично знаеше всичко това. Обаче Тес го осъзна едва сега, когато бе твърде късно.

Трябваше да се възползва от всяка възможност, колкото и малка да е тя, за да успее да се измъкне, преди нападателят да я качи в колата. Той трябваше да отвори вратата на колата.

Тогава неминуемо щеше да му се наложи да отдръпне ножа поне за миг. Ако проявеше достатъчно съобразителност и бързина, би могла да се измъкне.

Сърцето ѝ биеше лудо. Не биваше да се поддава на паниката! По-добре да се стегне и да си спомни с подробности всички хватки, които оперативните работници ѝ бяха показвали в случай, че трябва да се отбранява. Ето че дойде време вземаните тайно от Дейн уроци да ѝ послужат.

Продължи да върви с ясно изписан на лицето ужас. Със сълзи на очите започна да го моли да я пусне. В това време мозъкът ѝ трескаво работеше. Връщаше я отново и отново към онова единствено движение, което трябваше да направи в точно определен момент.

Придружителят ѝ като че ли се хвана на хитростта, защото отпусна хватката си. Проявяваният от нея страх му доставяше нескрито удоволствие. Междувременно бяха стигнали на крачка от колата. Той се наведе да отвори задната врата и за миг отпусна ножа.

Точно в този момент тя приложи хватка от източните бойни изкуства, която бе научила в случай на самоотбрана. Когато се почувства свободна, затича колкото можеше по-бързо, за да излезе от тясната странична уличка на многолюдния булевард.

Беше обед и по тротоарите се движеха тълпи от хора, едва ли преследвачът щеше да се осмели да я нападне пред очите на всички. Продължи да тича с всички сили, без да се обръща назад.

За миг се смеси с хората, чакащи светофарът да светне зелено, за да прекосят улицата. С крайчеца на окото си забеляза бързо движеща се към пресечката кола. Не можеше да са те, мислеше си трескаво, нямаше да посмеят... Погледна по-внимателно и чак сега забеляза, че това е мерцедесът на Дейн. Той се показва от прозорчето и изкрещя:

— Тес!

С последни сили изтича към него и скочи на предната седалка. Прегърна го, без да мисли за каквото и да било. Цялото ѝ тяло трепереше от преживяния ужас. Дейн я прегърна здраво, потресен не по-малко от нея от току-що случилото се произшествие.

В последния момент се бе сетил, че тя ще остане сама и бе побързал да стигне до агенцията. Обаче преди да стигне до входа, бе видял Тес да тича, а една голяма лимузина да набира скорост...

Преди да включи колата на скорост, за да освободи улицата, той я целуна успокояващо. Спря на първото свободно за паркиране място и я погледна с побеляло като на мъртвец лице. Продължаваше да я притиска с всички сили към тялото си.

— Те почти ме отвлякоха — започна тя с треперещ глас. — Единият ме хвана, когато излизах от агенцията, и с опрян в гърба ми нож, ме поведе към колата, където чакаше още един мъж. Добре че Хелън ме беше научила на някоя и друга хватка...

— Не говори, Тес — каза той с пресипнал глас. В очите му се четеше чувство на вина и той попита със заекване: — Нарани ли те?

— Той мен — не, ала мисля, че носът му пострада.

— Трябва да благодаря на Хелън. Ще ги поканя с Харолд на най-голямата пица, която може да се намери в целия град.

— Преди да правиш каквото и да е, бих ли могла да те помоля да ме нахраниш. Умирам от глад, а и мисля, че си заслужих обяда.

Той я гледаше с обожание и възхищение. Макар че не трябваше да я остави да си помисли, че изпитва някакви чувства към нея. Затова се обърна и каза строго:

— От сега нататък винаги, когато излизам, ще оставям някой да се грижи за сигурността ти. Още веднъж те моля да ме извиниш за небрежността ми, Тес.

— Ще го направя, ако ме целунеш пак.

— Не, наоколо има твърде много хора.

— Тогава да отидем в апартамента ти...

— Не. Не искам случилото се между нас тази нощ да се повтори. Разбира се, винаги ще помня неземните усещания, с които ме дари. Обаче ти ще искаш това да продължи завинаги. Това не мога да си разреша. Не си забравила, че отдавна съм се разделил с илюзиите за вечното щастие. Вече не вярвам в никого и в нищо.

— Да, но би могъл да промениш мнението си... под моето влияние.

— Повече от достатъчно ти разреших да ми повлияеш миналата нощ. Разбери, не мога да се оженя за теб. Ти само си мислиш, че ме обичаш. Може и да си вярваш. Обаче нямаш никакъв опит. Знай, че ще дойде време, когато сексът няма да е достатъчен да запази семейството ни. Ти ще поискаш дете...

— Но аз те обичам, Дейн! — настоя Тес.

— Любовта не означава две тела в едно легло — каза той с горчива ирония.

— Обаче това, което се случи между нас, бе много повече от две тела в едно легло. Ние наистина се обичахме. При това толкова прекрасно, че не мога дори да си представя, че някога друг мъж ще се докосва до мен, както ти. — Потърси с поглед очите му.

Дейн ги затвори. Сякаш агонизираше, защото чувствата му бяха същите като нейните. Ала нямаше право да ги изрази. Това можеше да

му донесе нови огорчения, които нямаше да има сили да понесе.

— Това беше само секс — отвърна той и я погледна с измъчен поглед. — Късметлийка си, че не мога да имам деца, защото иначе можеха да възникнат проблеми.

— Не е сигурно — усмихна се Тес.

— Това е спорен въпрос — отговори той безизразно и се загледа с невиждащ поглед през прозореца. След малко заговори, без да се обръща към нея: — Преди всичко трябва да уведомя за случилото се най-близкия полицейски участък. Предумишленото нападение с цел отвличане е углавно престъпление. Преди залез-слънце ще намеря тези гадове и ще ги натикам в затвора, дори ако трябва да събера всичките си приятели от рейнджърските години.

Тя започна да се смее.

— Как можеш да се смееш в такъв момент? — попита я той слисан. — Не си ли даваш сметка, че едва не те убиха?

— Сигурно е закъсняла реакция. Спомням си, че докато онзи тип ме мъкнеше към колата, мислех само, че повече няма да те видя, и бях готова да се разплача. Може би затова сега се смея...

Хелън тайно злорадстваше, когато разбра, че за да се освободи, Тес е използвала научените от нея хватки. Дейн изпадна в отвратително настроение, което продължи целия ден. Не можеше да откъсне мислите си от наркотрафикантите. Никога не бе изпитвал по-голямо желание да извие врата на някого.

Още през работно време, когато канцеларията на агенцията бе пълна с оперативни работници, отиде в полицията. Срещна се с офицера, който отговаряше за случая. Той сви рамене и изказа предположение, че двамата нападатели са се укрили в миша дупка, знаейки, че ще бъдат преследвани. Не пропусна обаче да отбележи:

— Знаете ли, че вашата секретарка е извадила невероятен късмет? Единият от нападателите веднъж се отърва от обвинение за убийство поради липса на доказателства. Повече от сигурно е, че не би се спрял пред ново убийство, за да ликвидира друг свидетел. Ако бе успял да я вкара в колата, можехме да я смятаме за мъртва.

— И аз мисля така — съгласи се Дейн, макар че се страхуваше дори да помисли за подобна възможност. — Настоявам да приемете

безплатно доброволната помощ на служителите в нашата агенция при издирването на тези престъпни типове. Не можем да рискуваме живота на невинни хора.

— Безкрайно ви благодаря за предложението, ще се възползваме от него. Като бивш колега вие отлично знаете колко хора са необходими за залавянето на един престъпник и колко ограничени са нашите възможности. Както и силата на бюрократичната стена, която се издига между закона и съдебната система.

Капитанът се замисли и изведнъж заговори с доволна усмивка на лицето:

— Знаете ли, сетих се нещо. Дватамата нападатели стоят високо в йерархията на наркобизнеса. В тези среди има един човек, който ни е добре известен и който знае много повече, отколкото казва. Ще се наложи да го попритисна, разбира се неофициално.

— Имате ли адреса му? — запита с престолено безразличие Дейн.

— Не знаете откъде сте го получили, нали? — усмихна се на свой ред полицаят и надраска адреса на листче хартия, което подаде на Дейн.

— Разбира се. Намерих го в джоба на костюма си, когато го взех от химическо чистене — отговори последният сериозно.

— Е, желая ви успех. И късмет.

— Благодаря. На теб също. И аз, и ти имаме нужда и от двете...

Когато се върна в агенцията, Дейн даде адреса на Адамс. До края на работното време не изпусна Тес от погледа си. Когато се върнаха в апартамента, захвърли сакото си на дивана и с уморено движение разтри схванатия си врат.

Тя го наблюдаваше с нежна усмивка. Бе се оставила изцяло да бъде погълната от удоволствието да живее с него.

А когато нападателите бъдеха заловени, трябваше да се върне в своя апартамент. При мисълта за това лицето ѝ се сви от болка.

— Какво ти е? — попита я той внимателно.

— Когато заловят бандитите, ще трябва да се прибера у дома.

Дейн също не искаше да мисли за това. Прекараните с нея няколко дни бяха наистина чудесни. Не само защото бе станала негова,

просто защото му беше приятно да е около него, да чува гласа ѝ...

— Може би ще си доволна — опита да се пошегува той.

— Едва ли — не се съгласи тя. — Много отдавна сме свикнали да живеем заедно. Още от времето, когато раненият бе ти.

— Права си — кимна той. — Тогава бяхме близки почти толкова, колкото сега. Докато не направих онази фатална грешка, която те прогони. Оттогава ми се наложи да отвиквам от женско присъствие край себе си.

— Забравяш, че вече не се страхувам от теб — усмихна се Тес толкова нежно, че той почувства как цялата му воля се изпарява.

— На всичко това трябва да се сложи край — заяви той и, като се приближи, я притисна към себе си. — Нали ти казах вече, че не искам да се обвързвам с която и да е жена!

Тес склони глава на рамото му. Притисна се към него и го погледна с очи, в които се четеше безмълвна молба.

— Може ли да прекарам нощта с теб? — попита тя и лицето ѝ се заля с ярка червенина.

— И аз искам, ала не е разумно.

— Но това е същото като да се откажеш да ползваш кола, защото би могла да се развали!

— Ти само мислиш, че ме обичаш. Когато се върнеш и заживееш нормалния си живот, случката от миналата нощ ще ти се струва лош сън, който скоро ще забравиш.

— А ти?

Дейн се направи, че не я чува. Протегна се и попита:

— Кой ще сготви и какво? Тези пици на обяд ме оставиха гладен.

— Предлагам хамбургери, които ще приготвя аз — предложи тя, като се опита да прикрие треперенето на гласа си.

Докато готвеше никой от двамата не продума. Приготви яденето в пълно мълчание. Всеки ухапа своя хамбургер също така мълчаливо. Тес първа не издържа на напрежението и каза с престорено весел глас:

— Защо за уикенда не отидем на ранчото?

— Не мога да поема този риск.

— Заради гангстерите ли?

— Не. — Намръщи се. — Миналата нощ бяхме заедно. Не мисли, че Берил е сляпа и няма да познае какво се е случило помежду ни. А тя е старомодна. Въпреки всичко бих искал да знаеш, че винаги

ще пазя скъпоценния спомен за теб. Ти първа ме накара да разбера що е нежност. Нещо повече, накара ме да се държа нежно с теб. Това остава за цял живот. Също така искам да ти кажа, че съжалявам, че те изморих толкова много. Ала не можех да ти се наситя...

— Аз пък не съжалявам — възпротиви се Тес. — Дори да бях умряла, пак нямаше да съжалявам.

Вместо да отговори, Дейн стисна зъби и с мъка отклони погледа си от нея към хамбургера, който държеше. Почувства, че започва да се възбужда. Нервно стана и рече:

— Имам да свърша малко работа. Отивам в кабинета. Надявам се, че ще намериш нещо, с което да се занимаваш през това време.

— Да, по телевизията има някакво предаване за земноводните. Сигурно ще е интересно. Нали и ти се занимаваш с животни, макар това да са твоите крави, телета и коне.

— Не ме насилвай да ти кажа колко бих искал да отидем на ранчото. Обаче се страхувам, че Берил ще те накара да се чувстваш неудобно.

— Едва ли — поклати Тес отрицателно глава и се усмихна тъжно. — Знаеш, че сега те обичам така, както те обичах, когато бях на деветнадесет години. Ще ме посъветваш ли как да престана?

Той стисна зъби. Не можеше да отговори на въпроси като този. Бързо глътна последната хапка от хамбургера и изпи кафето си. Постави чинията и чашата до мивката и се обърна към нея.

— Остави съдовете. Ти стотви, значи аз ще измия.

— Нямам нищо против да... — започна тя, ала той я прекъсна почти грубо:

— Това е моят апартамент. Не забравяй, че тук господар съм аз и ти трябва да правиш това, което искам. Още повече, че след толкова години без жена вкъщи съм свикнал да се оправям сам.

Запъти се към кабинета и с трясък затвори вратата. Тес остана за миг неподвижна, после се зае със съдовете...

— Сигурно се чувстваш ужасно — й каза няколко дни по-късно Хелън, когато останаха сами. — Дейн не откъсва поглед от теб. Ако го няма него, винаги някой те следва като сянка. Бедничката, зная колко

много ще се зарадваш, когато всичко това свърши. Не се съмнявам, че да се живее с Дейн е истински ад.

Тес не можеше да рискува да каже нещо на глас, защото щеше да се издаде. Затова само кимна, без да отрони дума. Хелън не преставаше.

— Дейн би могъл да ти бъде доведен брат, нали? Всички знаят, че родителите ви са искали да се оженят. Следователно ти би могла да го приемеш съвсем спокойно и да живееш при него като при член от собственото си семейство.

Продължи машинално да кима и да мълчи. Обаче си мислеше, че за нея Дейн е мъжът, за когото иска да се омъжи, с когото иска да прекара остатъка от живота си.

Ала той се страхуваше да ѝ даде това, което тя желаше. Страхуваше се да не го напусне като Джейн, защото не могат да имат деца, и да превърне неговия живот в истински ад.

През следващите дни той не стоеше дълго време в апартамента. Когато бе вкъщи, Дейн се усамотяваше в кабинета или лягаше да спи. По цели вечери Тес оставаше сама. Пропастта между тях постепенно се увеличаваше.

Една сутрин той я извика при себе си в кабинета и я покани да седне на стола срещу бюрото му.

— Тес, добрахме се до известна информация за бандата, към която принадлежат двамата бандити. Решихме да те пуснем като примамка, за да ги накараме да излязат от скривалището си и да опитат да се разправят с теб. Обаче не се безпокой, няма да разреши да ти се случи нещо лошо.

— Откога те моля да ми разрешиш да участвам в истинска операция? — светнаха очите на Тес.

— Тогава слушай внимателно. И знай, че след като двамата бъдат заловени, ще можеш да се върнеш към нормалния си начин на живот.

Дейн ѝ обясни всичко с най-големи подробности. Първоначално Тес изпита страх, но при мисълта за предстоящото приключение забрави всичко. Макар че в подсъзнанието ѝ започна да се оформя друг страх. Че без Дейн животът ѝ никога няма да е същият.

През тези събота и неделя Дейн бе необичайно нервен. Не можеше да се спре на едно място даже за да гледа телевизия. Най-после не устоя и каза:

— Облечи се и да отидем някъде.

— Къде точно, за да зная какви дрехи да си сложа?

— Ботуши и панталон. Отиваме в ранчото. Днес Берил има почивен ден. Няма смисъл да се изнервяме повече в това затворено помещение.

След известно време двамата препускаха сред свежия прохладен въздух. Тес отдавна не бе изпитвала такова удоволствие, каквото ѝ доставяше в момента ездата. Изведнъж видя по лицето на Дейн да преминава гримаса на болка.

— Какво ти е? Да не те боли гърбът?

— Поне до преди няколко нощи не ме болеше — неохотно призна той. — Сигурно е от стоенето наведен над бюрото. А така ми се иска да е от мускулна треска в резултат на прекараната с теб нощ.

Смутено се изкашля и продължи:

— Бих искал да ти благодаря за чудесния подарък, който ми направи.

Тя разбра за какво става дума и се изчерви. Дейн спря коня, протегна се и взе ръката ѝ в своята. Целуна я и продължи да говори, като я гледаше право в очите:

— Накара ме да се почувствам пълноценен мъж. — И добави с развълнуван глас: — Макар да не мога да ти дам дете.

— Децата не са единствената причина, поради която двама души свързват живота си в семейство — отговори тя троснато.

— Ала могат да го разрушат. Както разрушиха моето.

— Знаеш, че не съм като Джейн.

— Разбира се. Поне защото ти ме искаше. Боже, самият спомен за начина, по който се любихме, ме възбужда отново.

Тес не можеше да откъсне очи от него. Започна да диша тежко. В нея също се надигаше желание.

В този момент до тях достигна тропота на коне. Две фигури се приближаваха все повече.

— Мои съсед.

Явно ги бяха видели и идваха, изпълнени от любопитство да видят Тес. Дейн никога досега не бе водил жена в ранчото. Той ѝ ги

представи и те размениха баналните любезности, задължителни при запознаването на културни и възпитани хора.

— Родителите ни едва не се ожениха — обясняваше Дейн. — Така че за мен Тес е като член на семейството. Освен това работи като моя секретарка в агенцията...

Малко позакъсняха с връщането. Докато стигнат обратно до конюшната, Тес съвсем се измори и се схвана. Той разбра това и протегна ръце, за да ѝ помогне да слезе от коня. Както винаги обаче, докосването до нея пробуди неговия копнеж. Остави тялото ѝ да се плъзне по неговото и тогава да стъпи на земята. Не можеше да откъсне поглед от устните ѝ.

— Твоите съседни ми харесаха — започна тя с дрезгав глас.

— Радвам се. Доволна ли си от ездата?

— Да, макар доста да се схванах. Не съм свикнала с този спорт. Ако обаче имам възможност да го упражнявам, сигурна съм, че ще се влюбя в него.

— Аз също бих могъл да заобичам много неща, ако се оставя на емоциите си — впи той поглед в нея сякаш искаше да проникне до най-скритите ъгълчета на душата ѝ. — Освен това те желая. Обаче не мога да те имам.

— Дейн... — Протегна ръка към него, ала той рязко се отдръпна.

— Не. Само след един-два дни с твоя проблем ще бъде приключено. Тогава всеки от нас ще продължи по своя път.

С тези думи се обърна и поведе конете към обора. Тес се почувства така, сякаш бяха затворили врата под носа ѝ.

С каква лекота Дейн се отказваше от всичко, което се бе случило между тях, от възможността им за общо бъдеще! Обзе я безнадеждност. Не беше честно!

Дали нямаше да е доволен, ако с нея се случеше нещо при опита да заловят двамата бандити? Ако я убиеха и тя повече не застрашаваше скъпоценната му свобода... По челото ѝ се появиха бръчки, които Дейн веднага забеляза.

— Какво ти е сега? — попита той сърдито.

— Мислех си за клопката, която готвим на двамата наркотрафиканти.

Макар да се бе опитвал съзнателно да не мисли за опасността, на която я подлагаха, Дейн започна да я успокоява:

— Не се страхувай. Нали знаеш, че не само аз, но и всички работещи в агенцията са отлични професионалисти, които по този начин припечелват прехраната си. Трябва да си сигурна, че няма да позволим и косъм да падне от главата ти. Ще ги заловим и изпратим в затвора.

Тес кимна мълчаливо. Не изглеждаше напълно убедена в думите му. Той се надяваше всичко да протече по предварително съставения план. Веднъж да заловят нападателите и ще може да помисли какво да прави по-нататък с Тес.

В едно бе напълно сигурен. Трябваше да намери начин да я отстрани от живота си, преди да се е размекнал до такава степен, че да ѝ позволи да остане при него. Не трябваше да разрешава това да се случи преди всичко заради нея. Нямахте право да създаде с нея семейство, осъдено никога да не познае радостта да има собствени деца. Макар че животът му без нея нямаше да има смисъл.

СЕДМА ГЛАВА

Тес стоеше до прозореца и гледаше през него. Нощта навяваше мрачни мисли. Ръмеше студен дъжд.

Тя обви с ръце раменете си — дори сивият пуловер и широките панталони не я стопляха. Зад нея, с цигара в уста, бе застанал Дейн. Чакаха...

Отстрани скрити стояха Ник, Хелън, Адамс, както и двама души от хората на сержант Грейвз.

Направените проучвания бяха разкрили, че агенцията е била поставена под наблюдение. Тази вечер нейните служители щяха да се възползват от това, за да поставят капана...

Дейн и Тес останаха до късно в агенцията. Останалите си тръгнаха по-рано. След като се поотдалечиха от сградата, в която бе разположена агенцията, за да не са в полезрението на съгледвачите, те трябваше да паркират колите си няколко пресечки по-надолу по улицата, а след това да се върнат, за да заемат местата си според първоначалния план.

Дейн погледна часовника си. Не изпитваше желание да приведат в изпълнение плана — по никакъв начин не би искал да поставя живота на Тес в опасност. Друг начин обаче нямаше. Следващия път всичко можеше да се случи мигновено и той да не успее да ѝ помогне. Наркобароните вече бяха направили опит да я спипат... Сега поне щеше да има възможност да залови всички тях наведнъж.

— Страхуваш ли се? — попита я внимателно той.

— Направо съм ужасена — призна Тес. — Но това е нормално, нали? — Обърна се към него. — Нима смелостта създава герои?

— Така е — кимна той. — Участвал съм в не една престрелка. И всеки път усещах вкуса на страха. Никога обаче не съм бягал.

— Имаш железни нерви. Когато се отървах от наркотрафикантите, побягнах и сякаш усетих криле на гърба си.

— Тъкмо затова не съм ти възлагал оперативна работа. Щеше да се набутваш навсякъде, където е опасно, и да си подложена на

постоянен риск.

— Ти си този, който непрекъснато рискува — подчерта тя.

— И точно затова не мога да създам семейство. Джейн мразеше работата ми като рейнджър, защото никога не си стоях вкъщи...

— Дейн, ако ти я обичаше, ако много силно я обичаше... Щеше ли да станеш рейнджър?

Лицето му придоби каменно изражение. Тес му задаваше въпроси, на които не искаше да отговаря. Той отново погледна часовника си.

— Време е. — Бавно загаси цигарата си. — Знаеш какво да правиш, нали?

— Да.

Той взе куфарчето си и колебливо мина край нея. Тъмният му поглед сякаш погали лицето ѝ.

— Не рискувай, Тес. Ако се случи нещо непредвидено, направи всичко, за да привлечеш вниманието ми — викай, хвърляй предмети, счупи прозорец, ако се наложи... Ще съм съвсем наблизо.

— Добре. — Тя преглътна. Дланите ѝ бяха потни, а сърцето ѝ силно биеше. Но нямаше да позволи да издаде вълнението си. Това само би влошило нещата. — Всичко ще е наред.

— Не забравяй, че отново могат да ни изиграят!

— Не и в този случай. А и ще вдигнем достатъчно шум около случая, за да не се случи пак подобно нещо.

— Обещавам ти, че след тази вечер ще е така. — Докосна с пръст устните ѝ. — Повдигни глава, мила. — Наведе се и жадно я целуна.

Преди дори да опита да го отблъсне, той вече бе излязъл.

Тес остана сама. Нервно започна да крачи напред-назад из кабинета.

За тези няколко минути една тъмнокафява кола спря на улицата и от нея слязоха двама мъже. Като че ли изплуваха от мрака пред входа на сградата, в която се намиреше агенцията. Държаха Дейн под око, докато той зави зад ъгъла на съседното здание и стъпките му се отдалечиха.

Дейн успя да стигне до паркинга, да намери колата и да сложи дипломатическото си куфарче в багажника. След това трябваше да запали цигара и да тръгне обратно към офиса. Щеше да изглежда така, сякаш е забравил нещо.

Двамата мафиоти решиха да се възползват от момента. Втурнаха се във входа, взеха асансьора и стигнаха до етажа на агенцията. Когато асансьорът спря, вече бяха с извадени и готови за стрелба револвери. Ала не знаеха, че този път нямат абсолютно никакъв шанс...

Не подозираха дори, че Дейн ги е забелязал. Без да губи време, той изтича зад сградата и взе служебния асансьор. Извади автоматичния си пистолет 45-ти калибър и свали предпазителя.

Тес чу шум и се обърна. Гърмежът от първия изстрел парализира съзнанието ѝ. Куршумът се заби в стената над главата ѝ. Тя не бе в състояние да помръдне. Умът ѝ трескаво работеше в търсене на спасение, ала безизходността на положението се натрапваше с неумолимата си логика — нито един агент не би могъл да изпревари куршумите на врага...

Спомни си болката от раняването и образът на Дейн изплува в мислите ѝ. Изведнъж видя силуета на един от нападателите. Успя да забележи единствено черната цев на насочения към нея револвер, защото чу глас:

— Залегни на пода!

Тя веднага се подчини. В същия миг затрещяха изстрели. Дейн се оказа до нея на пода — бе се хвърлил на земята и претърколил с уменията на опитен полицаи, за да избегне куршумите. Прицели се и стреля един-единствен път. Това обаче бе достатъчно да уцели рамото на единия нападател, който изпусна револвера и се свлече на пода.

Вторият се обърна и побягна. Дейн скочи на крака. На лицето му бе изписано непознато дотогава на Тес изражение. Той обърна ранения по корем и с опитни движения го претърси. Извади предварително приготвените белезници, които носеше закачени на колана си, и му ги сложи. След това се върна при Тес, която вече се бе надигнала на колене.

— Другият! — едва прошепна тя.

Той ѝ помогна да се изправи и каза:

— Вероятно Ник вече го е заловил.

— Извикайте лекар! Мръсници такива! — изкрещя раненият мъж. — Не е честно! Кръвта ми изтича!

— Също като на Тес, когато я простреля — отвърна невъзмутимо Дейн, като добави няколко ругатни и епитета, от които Тес силно се изчерви.

— Добре ли си, Дейн? — попита тя. Ръцете ѝ несъзнателно го опипваха — сякаш да се убеди, че е цял и невредим. — Не те ли улучи?

— По-голямата част от живота си прекарах в избягване на куршумите — напомни ѝ той. — Точно за това ми плащаха. Ти как си?

— Сега съм добре. — Усмихна се, притисна се към него и склони глава на гърдите му. Загледа ранения мъж, който се извиваше по пода и стенеше.

— Тес! — Гласът на Хелън прозвуча рязко. Тя изскочи от асансьора и се втурна в кабинета, следвана от Ник. — Чухме изстрелите! — Спря, огледа поваления мъж, после се обърна към Дейн и Тес: — Добре ли сте и двамата?

— Чувстваме се наистина чудесно — с нотка на сарказъм отбеляза Дейн и посочи ранения. — Какво стана с втория?

— Предадохме го на хората на сержант Грейвз — отвърна Ник. Хвърли начумерен поглед на Хелън. — Само не благодарете на сестра ми. Направи се на госпожица Джеймс Бонд и се навря точно под огъня!

— Не съм! — запротестира Хелън. — Ти никога ли не грешиш, господин Идеален мъж!

— Не! — усмихна ѝ се той мило.

— Стига спорове! — каза Дейн, като опитваше да скрие усмивката си. — Хелън, извикай линейка за този мръсник, който се гърчи на пода. — Наведе се, взе изпуснатия от престъпника револвер, хвана дръжката му с два пръста и го подаде на Хелън.

— Внимавай да не оставиш отпечатыци по него — каза Ник с нескрита ирония.

— Знам как се държи вещественно доказателство! — сопна му се тя. — Нали ти си ме учил!

— Проклети детективи! Да горите в ада дано! — просъска раненият.

Дейн повдигна вежда и се обърна към Тес:

— Хайде, трябва да тръгваме, мила.

Ноцта се проточи безкрайно. Наложиха се да дават показания и да чакат, докато ги напечатат, за да ги подпишат.

Раненият бе откаран в болница под полицейска охрана. Другият нападател бе задържан.

За първи път от доста време насам Тес дишаше по-свободно. Тя спа непробудно до обяд. Когато стана, видя оставената от Дейн бележка, в която пишеше, че днес тя може да не ходи на работа, за да си почине добре.

Всъщност наистина ѝ трябваше време, за да събере багажа си... Той не ѝ бе казал да го направи, но нали почти не бе разговарял с нея след снощи? Държа се внимателно, но безразлично...

Не ѝ трябваше много време, за да разбере, че не би я допуснал в живота си под какъвто и да било предлог. Вероятно сега, когато вече нищо не застрашаваше живота ѝ, той дори не я искаше в агенцията. Явно, че самото ѝ присъствие щеше неприятно да му напомня за онази нощ, когато се бе предал на чувствата си и ѝ бе позволил да го обича...

Когато вечерта той се върна от работа, Тес вече бе събрала багажа си. Видя приготвени нейните куфари и се намръщи.

— Помислих, че така ще ти хареса повече — без суета, сълзи и проблеми — заяви тя спокойно и стана от дивана, на който се бе сгушила преди идването му. — Би ли ме откарал вкъщи, моля?

Дейн бавно пое въздух. Тес беше права. Така щеше да е по-добре. Но не очакваше да я намери свита като мръзнецко кученце на дивана, с безучастен поглед, втренчен в телевизора. Неумолимата реалност сякаш го удари през лицето и той изпита физическа болка.

— Добре. Ще те откарам.

— Благодаря ти. — Облече палтото си и го последва навън. Не се обърна назад, защото това би сломило сърцето ѝ и би накарало едва сдържаните сълзи да се затъркалят неудържимо по лицето ѝ.

— Повече няма защо да се страхуваш от нападатели. Получих уверения, че онези двамата скоро няма да излязат на свобода. — Гласът му звучеше съвсем делово. — Ще трябва да свидетелстваш. Грейвз ще те уведоми за цялата процедура.

Тя не отговори. Мисълта, че завинаги излиза от живота му, я задушаваше...

В нейния апартамент бе много студено и след като влязоха, тя включи радиаторите. Куфарите самотно стояха изправени в антрето.

— Ще се справиш ли сама?

— Разбира се, нали сега нищо не ме заплашва? Всъщност все се канех да те попитам, онези двамата хубавци имат ли приятели, които им дължат услуги, както се казва, или нещо подобно?

— Едва ли, защото са нещо като отцепници, отрепки, с които никой от сериозните престъпници не иска да си има работа — обясни той и добави: — Ако не искаш, утре не си длъжна да идваш на работа. — Изучаваше я с поглед, в който се четеше тъга.

— Ако не възразяваш, ще дойда.

— Господи! Разбира се, че не възразявам! Та това е чудесно! Всъщност, мислиш ли, че бих могъл да те изхвърля на улицата, след като получи куршум за моя сметка?

— Ти нямаш нищо общо с това. Аз видях нещо, което не биваше. Никога не съм те обвинявала.

— Аз обвинявам себе си. В дяволски много неща...

— Разбирам за какво говориш, но виж, аз вече съм голям човек и сама направих избора си.

— Така ли? — Тъмните му проникателни очи се присвиха, докато я наблюдаваше как се изчервява. — Не мисля, че имаше избор. Аз те прельстих.

— Опасявам се, че това е друга тема на разговор.

Той запали цигара и дълбоко вдиша дима.

— Ще преодолееш всичко. Сигурен съм, че сега не мислиш така, но ще надживееш болката.

— Джейн те е наранила силно, нали? Аз няма да го сторя, ала не можеш да си напълно сигурен, защото не вярваш на чувствата. Наистина ли искаш да останеш до края на живота си сам, Дейн?

— Да. — Отмести поглед, за да не съзре тя лъжата в очите му. Господи, желаше я безумно! За нейно добро обаче трябваше да се разделят. Когато Тес се омъжеше и родеше деца, щеше да го забрави...

Тя осъзна, че думите ѝ са безсилни пред категоричната му декларация. Дори тялото ѝ не би го съблазнило да остане при нея...

— Тогава няма какво повече да си кажем, Тес.

— До утре — прошепна тя през сълзи.

Не посмя да я погледне. Би било фатално — нямаше да може да си тръгне.

— Погрижи се за себе си, Тес.

— И ти също. И, Дейн...

— Да?

— Благодаря ти, че спаси живота ми. Ако не се беше появил, сега нямаше да съм тук.

Той притвори очи. Споменът за това колко близо бе тя до смъртта на два пъти, стисна гърлото му.

— Лека нощ, Тес — каза сковано. Излезе и затвори вратата.

Когато на следващия ден отиде на работа, Тес предполагаше, че Дейн ще се държи хладно, но в никакъв случай не очакваше пълна незаинтересованост от негова страна. Бе съвсем делови, остави я цял ден да седи в канцеларията, като само от време на време изискваше различни документи, които поемаше от ръцете ѝ, без дори да я погледне.

Тя работеше, ала мислите ѝ витаеха в съвсем различна посока. Знаеше, че шефът ѝ не иска да я вижда наоколо, но не можеше да се застави да направи последната крачка, за да скъса с него завинаги и окончателно — да напусне агенцията...

— Искаш ли довечера да излезем и да хапнем по една пица? — предложи ѝ току-що влязлата Хелън. — Сега, след като ме изкараха герой и всички вестници публикуваха името ми, собственикът на пицарията си въобразил, че съм нещо страхотно, и ми прави пици с двойна плънка по мое желание!

— Тези пици май ще ти придадат форма на топка и скоро ще започнеш да се търкаляш по улиците — засмя се Тес.

— Хайде, да тръгваме. Изглеждаш бледа и не е зле да се поразвлечеш.

— Извинявай, Хелън, но не ми се излиза. Чувствам се изморена и болна. Наистина не ми е добре и смятам да си тръгна по-рано, да се прибера, да взема два аспирина и да си легна. Освен всичко това не ме оставя и мисълта, че ми предстои да се явя в съда като свидетел. Вече е насрочена дата за гледане на делото.

— Дано на онези лешояди им дадат доживотни присъди!

— Малко вероятно е. По-скоро, ще прекарат известно време в затвора и ще ги освободят преди изтичане на пълния срок на присъдата за добро поведение. Все пак се надявам, че тогава вече ще съм поне в Антарктида!

— Ти май не си разбрала, че единият от двамата е обвинен и в убийство на един мафиот.

— Дейн не ми е споменавал за това. — Не каза на Хелън, че той не бе разговарял с нея, освен по работа.

— И шефът изглежда не по-добре от теб. Горкият! Изобщо не мигна, докато ти беше в опасност! Явно е съвсем изчерпан.

— И аз — тъжно се усмихна Тес.

Тя наистина си тръгна по-рано, прибра се вкъщи и си легна. Явно бе настинала, и то доста, защото не изпитваше никакъв глад. Впери поглед в тавана, заслуша се в ромона на дъжда и се отдаде на горчиви мисли.

Внезапно на врата се позвъни. Стана да отвори. Беше Дейн. Това много я изненада, защото по всичко изглеждаше, че я отбягва.

— Как си, Тес? — попита я още от вратата.

— Май съм настинала.

— Искаш ли да ти купя и донеса нещо? Може би нещо за ядене?

— Благодаря, но няма нужда. Пия затоплено прясно мляко и то доста облекчава гърлото ми. Освен това взех два аспирина и...

— Не е ли по-добре да извикаш лекар?

— За една настинка? Стига, Дейн, не ставай смешен. — Не го канеше да влезе вътре, а нарочно го държеше пред вратата. — Сега трябва да си легна. Благодаря ти, че намина, но за скоро ще се оправя. Нали можеш да ми намериш заместничка за няколко дни?

Той се поколеба.

— Вече ти взехме заместничка. Мисля, че е на твоето професионално равнище, ако съдя по скоростта, с която стенографира.

— Ако искаш да напусна, само кажи. — Срещна погледа му и й се стори, че това, което вижда в неговите очи, потвърждава най-лошите й предположения. — Поговори с новата секретарка и разбери дали иска да остане на постоянна работа. Ако приеме и ти ме освободиш...

— Не можеш да напуснеш, преди да си намериш друга подходяща работа — възрази той.

— В „Шорт’с Инвестигейшънс“ ще ме наемат веднага. Веднъж господин Шорт каза, че с удоволствие би ме взел на работа при него.

Въпросният господин Шорт бе на около четиридесет години, изглеждаше великолепно за възрастта си и се отличаваше с изискани маниери в обществото, солидни връзки и дързост в бизнеса.

Дейн присви очи и втренчено я загледа — бе си представил Тес с Шорт.

— Чуй ме, Дейн! Ти явно не искаш да се мотая в краката ти. Нека не се преструваме повече. След като спа с мен, съм като трън в очите ти и самото ми присъствие те дразни. Разбирам те прекрасно. И на мен ми е трудно да работя с теб, като знам какво изпитваш. Нека да напусна. Все някак ще се оправя.

— Само не ме гледай така, Тес! Караш ме да се чувствам виновен.

— Не бих искала да е така. — Облегна се на стената, ала без да пуска дръжката на вратата. Сведе поглед, за да не прочете той болката в очите ѝ. — Ако не те виждам всеки ден, може би ще успея да те забравя...

— Ще си намериш друг — изрече през зъби.

— Зная — отвърна тя само за да го раздразни. Всъщност силна любов като нейната не се забравяше, нито умираше. Усмихна му се насила. — Довиждане, Дейн.

— Няма да стане, миличка. — На въпросителния ѝ поглед отговори: — Не искам женитба.

— Зная — отново каза тя. — Всичко е наред.

— Не. Не е. Липсваш ми. Чувствам се самотен и вече нищо не е като преди.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Моля те, Дейн, върви си, преди да съм направила някоя глупост!

— Разбери, че това, което изпитваш към мен, не е любов! Нима не разбираш, че е само физическо привличане? Наистина е по-добре да се разделим. Така ще имаш възможност да се омъжиш, да родиш деца... Довиждане, малката. Ще изпратя Хелън да ти донесе обезщетението. Можеш да ѝ кажеш, че не си в състояние да понесеш спомена за случилото се с наркотрафикантите. Ще ти повярва.

— Добре, ще го направя.

„Моля те, Дейн, върви си, преди да съм рухнала напълно, преди да съм се разплакала!“ — мислеше тя.

— Ако ти потрябвам, Тес...

— Благодаря ти, Дейн. Лека нощ.

Вратата се затвори след него. Завинаги.

ОСМА ГЛАВА

Господин Шорт наистина искаше Тес да работи за него. В понеделник, когато тя се почувства по-добре, отиде в новата си служба.

Десдън Шорт ѝ предложи не работа на секретарка, а на агент по външно наблюдение и тя остана изключително доволна.

— Никога не съм очаквала! — възкликна въодушевено Тес.

— Не съм забравил как се оплакваше, че си само секретарка при Ласитър. Е, проследяването не е толкова опасно и отговорно като оперативната работа, но то поне може да задоволи стремежа ти към потайност и приключения.

— Не зная как да ви благодаря, господин Шорт!

— Знаеш. Работи упорито и ме накарай да се гордея с теб. — Стана и ѝ подаде ръка. — Ако искаш, можеш да останеш на работа още днес. Мери ще ти обясни нещата и ще ти помогне да се ориентираш в обстановката тук. Тя ще напусне след седмица, през което време ти ще имаш възможност да се запознаеш с операцията, преди да започнеш работа.

— Чудесно — съгласи се тя. — Мисля, че ще се справя.

— Учудва ме само как Дейн те е пуснал.

— Напуснах заради инцидента — излъга го Тес. — Мястото в кабинета ми навява лоши спомени.

— Разбирам. Ще се постараете тук да не ти се случи нищо лошо.

Мери Палмър — жива и енергична блондинка, беше около тридесетте.

— Ще се влюбиш в работата си — каза ѝ тя, като я запознаваше с „оръдията на труда“. — Ще ти дам всичките си връзки в обществените агенции и ще можеш да получаваш необходима информация от тях.

— Ти си истински ангел!

— Така казва и годеникът ми. Ще се женим в събота, а веднага след това заминаваме на сватбено пътешествие на Бахамските острови. Той е доста богат, но бих го обичала дори ако беше последният бедняк.

Тес познаваше това чувство. Не минаваше нито ден, без да мисли за Дейн.

— Изглеждаш бледа — отбеляза Мери. — Убедена ли си, че си оздравяла?

Седмиците се нижеха една след друга, но Тес не се почувства по-добре. Непрекъснато ѝ се гадеше и я болеше стомах. Помисли дори, че е развила язва.

Постепенно обаче свикна с новата работа и реши да не се поддава на болестта си, каквато и да беше тя.

Един месец след като напусна агенцията „Ласитър“, ѝ се обади Хелън и настоя да обядват заедно. Тес прие.

— Наистина изглеждаш зле — констатира приятелката ѝ, като внимателно огледа Тес.

След като се срещнаха, седнаха да обядват в една закувалня.

— Смятам, че е заради напрежението. Толкова много неща ми се случиха наведнъж!

— Отслабнала си много и изглеждаш твърде бледа.

— От нервите е. Все пак върша работа, с която никога преди не съм се занимавала.

— Сигурно е така. Между другото, Дейн е...

— Искаш ли сладолед? — прекъсна я Тес. Хелън разбра, че приятелката ѝ не иска да говорят за него.

— Добре. Нека бъде сладолед...

Тес се прибра вечерта след работа вкъщи и плака, докато заспа, а на следващата сутрин опита да стане и припадна. Най-сетне осъзна, че с нея става нещо лошо. Шест седмици бяха минали, откакто напусна агенцията на Дейн и апартамента му. Шест седмици се чувстваше отвратително и непрекъснато ѝ се повдигаше. Вдигна слушалката и записа час при един частен лекар за същата сутрин.

— Длъжен съм да задам един въпрос, който едва ли ще ви хареса — започна доктор Райнер, след като свърши прегледа. — Имали ли сте интимна връзка с мъж през последните няколко седмици?

— Да. Един път... Една нощ... — заекна тя.

— Това обаче е напълно достатъчно, за да...

— Но... Той каза, че е стерилен!

— Кога за последен път сте имали менструален цикъл? — повдигна вежди лекарят. Тя не отговори, само го гледаше изумена, затова той продължи: — Ще направим необходимите тестове, но смятам, госпожице Мериуедър, че сте бременна.

Тес седеше с широко разтворени очи. В тях се четеше изумление. Бе неподвижна като статуя.

— Вижте, госпожице, мога да уредя нещата. Наблизо има частна клиника и ако желаете...

— Не! — извика тя, внезапно изтръгната от вцепенението си. — В никакъв случай!

— Значи ли това, че искате детето?

— О, да, с цялото си сърце!

— А бащата?

— Той едва ли ще повярва, че детето е негово. Така или иначе, той не вярва в брака и нямам намерение да го безпокоя. Всъщност ще помисля и ще реша...

Тес прекара една безсънна нощ. А на следващия ден отиде на работа, без да спомене на никого за проблема си. Ала когато сестрата ѝ се обади по телефона и каза, че резултатите от теста потвърждават бременността ѝ, Тес едва не припадна — все таеше искрица надежда, че лекарят е сбъркал...

До края на деня тя вършеше работата си механично. Голяма част от рутинната ѝ дейност бе свързана с издирването на изчезнали хора, укрили се съпрузи, избягали непълнолетни, изчезнали престъпници, както дори и такива, които се криеха от данъчните власти. Един добър служител можеше да открие изчезнал човек за по-малко от час — с известна помощ от обществените агенции, няколко по-дискретни разговора и добър късмет, разбира се.

Този ден тя успя да издире едно изчезнало момче, което бе избягало от къщи, за да припечели малко пари в едно заведение като кухненски работник, за да помогне на семейството си, изпаднало в крайна нищета...

Когато си тръгна, изпита усещането, че е била полезна поне малко.

Хюстън е голям град, а и Тес имаше твърде много работа. Толкова по-добре, реши тя, защото нямаше почти никакъв шанс да се сблъска с Дейн случайно.

Изминаха три месеца. Кит се завърна. И животът започна да става досаден.

Тя много искаше да се обади на Дейн и да му каже за бебето. Обаче не посмя — толкова пъти ѝ бе повтарял, че не иска да се обвързва! Имаше и друга причина — караше бременността доста тежко и ако загубеше бебето, да му съобщи новината би било най-лошото нещо.

— Защо не дойдеш да обядваме заедно? — изстена Кит, която ѝ се обади по телефона. — Господин Девърел ми дойде до гуша! Искам да поговоря с теб!

Тес не можеше да отиде на обяд с приятелката си, защото Кит работеше съвсем близо до агенция „Ласитър“, а и ресторантът, който ѝ предлагаше, се посещаваше често от Дейн.

— Защо ти не наминеш насам с колата, Кит?

— Нищо не разбирам. Ако Хелън не ми беше дала новия ти служебен номер... Хайде да се видим на обяд, моля те!

Последва дълго мълчание.

— Не мога да дойда в ресторанта, Кит. Не искам да се срещам с Дейн.

— Вече се досещам какво се е случило. Добре. Искаш ли да се видим в китайския ресторант „Морска звезда“? Той е доста далеч от старата ти служба...

Кит имаше гъста, тъмна коса и блестящи сини очи. Бе значително по-висока и по-слаба от Тес.

— Хей, Тес, та ти си напълняла! — Кит прегърна приятелката си.

— Има нещо такова — промърмори Тес и сведе поглед.

— Разбрах, че сега работиш в проследяването и издирваш изчезнали хора. Явно си решила да се отърсиш от влиянието на Дейн. Той никога не би разрешил да се занимаваш с подобно нещо.

Настаниха се на една маса в препълнения ресторант и поръчаха. Кит я огледа по-внимателно.

— Казвай, Тес, какво те измъчва?

— Бременна съм. — Изчерви се и устните ѝ трепнаха.

— От Дейн?! — Приятелката ѝ застина.

— Да. И той не знае.

— Виж, на Дейн му се струпа твърде много — разтрогна брака си, загуби любимата си работа, а и вече не е в същото цветущо физическо състояние. Нормално е да се съпротивлява на едно обвързване. Но все пак възнамеряваш да му кажеш, нали?

— Може би. Но не сега. Знаеш ли, Кит, имам проблеми. Утре съм на преглед при акушер-гинеколог. Просто не ми е добре, а когато казах на лекаря си как се чувствам, той не ми спести истината. Може и да не износя бебето... А бих желала да се роди здраво! Толкова го обичам! Само то ми остана след Дейн!

— Успокой се, мила. Всичко ще се оправи. Само недей да си мислиш най-лошото. — Стисна ръката ѝ. — Опасно е.

— Кажи ми какво... — Внезапно лицето ѝ пребледня при вида на влизащия мъж.

— Сигурно е Дейн — позна Кит, без да се обръща. — Честна дума, Тес, никога не съм го виждала тук!

— Не! — изстена Тес. — Той не може...

Само че той можа. Спря до масата им с вперен в Тес поглед.

— Не съм те виждал от седмици. Все пак можеше да минеш. Или вече не те интересувам нито аз, нито бившите ти колеги?

— Работа в другия край на града — заоправдава се тя.

— Освен това разбрах, че си сменила работата си.

— Да. Добре е, че върша по малко детективска работа. — Вгледа се в очите му. В тях забеляза пламъче, което не можа да определи. Не би могла да знае, че е копнял по нея през цялото време, откакто се бяха разделили.

— Детективската работа е опасна — каза той. — Поне веднъж можеш да звънеш и да кажеш дали си жива.

— Добре. Ще го направя. Предполагам, че липсвам на Хелън.

Той стисна зъби и юмруци. Да, Тес липсваше на Хелън, но не толкова, колкото липсваше на самия него!

— Не искаш ли да седнеш с нас, Дейн? — покани го Кит, защото мълчанието се бе проточило твърде дълго.

— Съжалявам, ала не мога. Трябва да се връщам на работа. — Внезапно приклекна до нея и взе ръката ѝ в своите. — Тес, не изглеждаш добре. Обещай ми, че ще отидеш на лекар!

— Ще отида. — Погледът ѝ се плъзна по устните му. — А ти добре ли си, Дейн?

— Не — отвърна глухо. Пое въздух, като се бореше с желанието си да я помоли да се върне. — Май ми липсваш, хубавице...

— Шегуваш ли се?

— Би могла да вършиш същото и при мен, мила.

— Но ти имаш трима души за тази работа!

— Ще уволня единия.

— Не, Дейн, няма да стане. Доволна съм от господин Шорт.

— Поне опитай!

— Кое? С работата при теб ли?

Искаше да извика: „Не, не с работата, а с мен!“, защото животът без нея беше ужасен. Дори бе готов да направи отстъпка и да сключат някакъв брак, макар че нямаше да имат деца... Ала Бог му бе свидетел, че беше готов да рискува!

— Не искам да се връщам. — Неочаквано тя се засмя. — Щастлива съм, Дейн. Харесва ми това, което върша при господин Шорт. А и той ме покани да излезем. Кой знае докъде може да доведе това.

— Шорт е в средата на четиридесетте! Твърде стар е за теб!

— Как лети времето! — намеси се Кит, като видя как се развиват нещата. — Трябва да вървя, Тес.

— И аз тръгвам. — Многозначително погледна Дейн, който все още бе коленичил и препречваше пътя ѝ.

Той бавно се изправи, изпълнен с гняв. Тес също се надигна от стола, а Кит остави петдесетдоларова банкнота на масата и каза:

— Беше ми много приятно, че се видяхме. — И изчезна.

Вбесен, Дейн мълчеше. Само втренченият му поглед бе впит в Тес. Внезапно той замръзна на място.

— Напълняла си, нали? — попита я неочаквано.

— Ами... Да, малко... — Отклони погледа си. — Нали знаеш, много тестени храни...

— Е, отива ти.

Тя прехапа долната си устна до болка. Горещо пожела да му разкаже всичко. Нямаше представа как би реагирал, ала вероятно резултатът нямаше да е обнадеждаващ. Все пак си струваше да опита. Тъкмо отвори уста, за да изрече съдбоносните думи, когато един едър мъжага тупна Дейн по рамото.

— Дейн Ласитър! Не може да бъде! Как си, човече?

Непознатият продължи да бърбори, а Тес помисли, че това е пръстът на съдбата. Наистина все още не трябваше да му казва. Не и преди прегледа си при акушер-гинеколога. Без да се сбогува, тя се обърна и излезе...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Доктор Босуик прие Тес точно навреме. Въведе я в кабинета си и започна внимателно да преглежда резултатите от направените изследвания под изпитателния поглед на Тес.

— Колко силно желаете детето, госпожице Мериуедър? Знам, че сте неомъжена и не много заможна, така че си помислете, преди да ми отговорите — изрече той най-накрая.

— Искам бебето повече от всичко на света! — отвърна тя незабавно, макар че не разбираше какво общо има финансовото положение с бременността и.

— Радвам се, че е така, защото ви чакат доста трудни месеци, а аз не бих могъл да ви дам никакви гаранции за благополучно износване на плода. Виждате ли, при вас плацентата се опъва и може да се скъса. Обикновено това става веднъж на двеста случая, и то в късните месеци на бременност. Съществува реална опасност от спонтанен аборт.

— О, не — простена Тес.

— Открихме, че плацентата ви е разположена необичайно — продължи лекарят.

— Има ли нещо, което аз бих могла да направя?

— Да. Трябва да напуснете работа и да останете вкъщи до края на бременността и сполучливото, надявам се, раждане. Ще се наложат редовни прегледи, за да следим дали плодът и плацентата се развиват нормално. Междувременно едва ли ще сте в състояние да ходите, ще изпитвате чувство на преумора и затова не бива да работите. И за бога, не вземайте аспирин!

— Ще го запомня. — Бе толкова потресена, че едва разбираше какво ѝ говори.

Тес имаше малко спестявания в банката. А трябваше да си плаща наема редовно, за да не остане на улицата!

— Както вече споменах, не мога да дам никакви гаранции за благополучен изход от положението. Има и причина, поради която не

бива да оставате сама. Вероятно ще получавате кръвоизливи. Ако това се случи, трябва незабавно да ми се обадите, независимо от часа. Такова състояние ще означава да останете на легло, докато се оправите. Може да се наложи дори да ви вземат в болница. Сега разбирате защо ви попитах колко важно е за вас детето, нали?

Тя кимна, до болка стиснала ръцете си.

— Живея сама.

— Няма ли възможност бащата да помогне?

— Той не знае — поклати глава Тес и сведе поглед.

— Налага се да му съобщите.

— Да, господине. — Не възнамеряваше да казва на Дейн, но сега ѝ бе по-лесно да се съгласи, отколкото да спори с лекаря.

— Чудесно, защото ще се нуждаете от помощ. Сега ще заръчам на Берта да ви запише час при мен за следващата седмица. Необходимо е, както казах, да ме посещавате най-редовно. Не се тревожете за сметката. — Той се понамръщи. — Вярвам, че когато можете, ще ми платите всичко, до последния цент. Понякога се налага да работим с пациентите на доверие. Съгласна ли сте?

— Съгласна съм — отговори тя, преди да се сбогува с него.

Когато си отиде вкъщи, Тес дълго плака.

На следващия ден напусна работа. Обясни на разочарования и разтревожен господин Шорт, че има открита язва на дванадесетопръстника и ѝ се налага да спре работа за няколко месеца.

Той изплати двуседмичното ѝ възнаграждение, което бе много мило от негова страна, тъй като тя напускате без предупреждение.

Прибра се и се почувства изплашена и самотна, както никога досега. Все някога щеше да каже на Дейн, но не сега. Първо трябваше да се изправи на крака, за да може да разговаря с него на равни начала, и чак тогава да го остави да реши дали иска да вземе участие в живота на детето, или не.

Следващите седмици минаха в пренастройване към новия ѝ начин на живот.

Намери си надомна работа към една фирма за телефонни апарати, което започна да ѝ носи по-малко пари. С тях поне успяваше да прави редовно вноските за доктор Босуик.

Тес се хранеше нередовно. Готвеше много яхнии и гювечи, за да пести. Гълташе витамини, както и специални таблетки, изписани от доктор Босуик. Както я бе предупредил, тя изпитваше страшна умора.

От време на време се налагаше да остава на легло дни наред...

Една ранна сутрин я събуди звънецът на входната врата. Тес стана, облече халат върху пижамата си и внимателно тръгна да отвори. Замръзна на място. Беше Дейн. И той изглеждаше смутен.

— Боже мой! Тес, само как изглеждаш!

— Благодаря. Това комплимент ли е? Моля те, влез, защото трябва веднага да легна. Иначе може да падна.

— Не се движи! Ще те пренеса на ръце.

Той затвори вратата, вдигна я и я притисна към гърдите си, преди тя да успее да се възпротиви.

— Напълняла си още повече. Това от язвата ли е?

Внимателно я положи на леглото и понечи да развърже халата ѝ.

Не биваше да открие състоянието ѝ! Затова отмести ръцете му и каза:

— Недей. Студено ми е.

— Добре. — Придърпа завивките чак до брадичката ѝ и седна на леглото. Гледаше я угрижено. — Шорт ми каза, че си напуснала работа. За бога, поне лекуваш ли се?

В погледа ѝ се четеше чувство на безнадеждност. Дейн изглеждаше великолепно в официалния си кафяв костюм, а тя...

— Лекарят прави всичко, което може — отвърна му.

— Чакай, нали става дума за язва на дванадесетопръстника?

— Не е язва. — Тя уморено затвори очи.

— Какво е тогава?

— Страхувам се, че е нещо, което не може да се лекува с таблетки. О, Дейн, толкова съм изморена!

— Какво ти е? — настоя той. Беше пребледнял като смъртник.

— Не се притеснявай. Не е рак, ако това си помислил. Не умирам. Всъщност не е нищо страшно...

Дейн въздъхна с облекчение и бръкна в джоба си за цигара.

— Господи, как ме изплаши! Само, моля те, обясни ми какво точно имаш предвид, като каза, че не се лекува с таблетки?

Тес се поколеба. От една страна, искаше той да научи за бебето. Но как да му съобщи, след като имаше голяма вероятност да не износи

плода?

Той прочете неизказаната мъка в очите ѝ, но не я разбра. С учудване докосна несресаната ѝ коса.

— Наистина изглеждаш ужасно. Нима не искаш да ми кажеш какво ти е, Тес?

— Не съм сигурна дали трябва да го правя. Може да не ми повярваш. А дори да повярваш, не знам дали ще е честно...

— Знаеш ли, Тес, без теб животът ми стана сив и скучен. Сутрин ставам, отивам на работа, а през нощите лежа и не мога да заспя. Вече нищо не ме интересува. Ти сякаш отнесе радостта ми със себе си.

— Но ти ме изпъди, Дейн!

— Да. Защото не исках да се обвързвам и...

— Аз не исках постоянна връзка! — прекъсна го тя. — Не се безпокой за това. И сега не желая нищо, макар да смятам, че би прозвучало точно така.

— Кое?

Тя пое дълбоко дъх и го погледна.

— Дейн... Аз... съм бременна...

При други обстоятелства видът му би могъл да бъде и комичен — ръката, която поднасяше цигара към устата му, замръзна на половината път. Той впи недоумяващ поглед в Тес.

— Какво каза?!

— Чакам бебе...

В очите му проблеснаха искри. После погледът му се плъзна към корема ѝ, а ръцете му развързаха халата и разкопчаха пижамата. Втренчи се в заобления ѝ корем.

— Защо не си ми казала? — попита грубо.

— Не знаех как да го направя. — Цялата трепереше.

Той докосна корема ѝ с очевидно благоволение.

— Смятах, че не мога да имам деца. Ти го знаеше.

— Съжалявам — изрече тя, като едва си поемаше дъх. Бе потресена от реакцията му.

— Извинявай! — Преглътна това, което възнамеряваше да ѝ каже. — Кога ще се роди?

— След пет месеца. — Успя да издържи изпитателния му поглед.

Внезапно лицето му се озари от щастлива усмивка — значи бе възможно да има деца!

— Дейн... Трябваше да остана вкъщи до раждането. Не бива да работя.

— Защо?

— Не се чувствам много добре.

— Разбирам. — Успокоен, той въздъхна.

— Недей да изпитваш вина, Дейн. — Гласът ѝ прозвуча безпомощно.

— Стига глупости! Това е мое бебе! Мое! А ти, по дяволите, дори не си ми казала!

— Но нали ти твърдеше, че не желаеш да се обвързваш с повторен брак! Казвал си ми го поне сто пъти!

Той се извърна. Сега трябваше да помисли за бебето и за здравето на Тес. После двамата щяха все някак да изяснят отношенията си.

— Нещата се промениха, Тес — заяви спокойно.

— Искаш да кажеш, че по принцип не ме желаеш, но че бебето променя нещата, така ли?

— Разбира се — каза насмешливо.

Думите му я шибнаха като камшик. Прималеля от болката, затвори очи. Успя да я овладее, макар че пронизваше всяка частица на тялото ѝ.

— Имала ли си изобщо намерение да ми кажеш?

— Да. Може би...

— И кога? Когато детето тръгне на училище? Всъщност сега няма нужда да ми обясняваш. Ще те отведе в ранчото незабавно. Берил ще се грижи за теб.

— Не! — ужасена, промълви Тес. — Не мога да дойда!

Той се намръщи, разбрал какво я възпира — не бяха женени, а Тес бе бременна! Вътрешно Дейн ликуваше. Сега имаше основателна причина да се ожени за нея, а това му спестяваше необходимостта да разкрие чувствата си пред нея. Нека си мисли, че правя всичко само заради бебето, мина му през ума.

— Ще измислим нещо. — Погледна часовника си. Мозъкът му трескаво работеше. — Ще се върна след малко.

— Дейн! Трябва да поговорим!

— По-късно, мила! — Излезе, като я остави насаме с невеселите ѝ мисли.

Когато се върна след три часа, тя остана изумена — той водеше със себе си един мъж на средна възраст. Връчиха ѝ химикалка и някакви формуляри, а Дейн ѝ показа къде да се подпише. Не ѝ даде дори да прочете под какво слага подписа си! Седна до нея и взе ледените ѝ ръце в своите.

— Започвайте — кимна към непознатия мъж. Той извади малка книжка, усмихна се и започна да чете брачната формула. Тес бе толкова изумена, че едва изрече своето „да“. Преди да разбере какво става, Дейн вече слагаше халка на безименния ѝ пръст. И Тес се оказа... омъжена!

— Дейн! — опита да протестира тя.

Без да обръща внимание на стреснатото изражение на лицето ѝ, той подаде подписаните документи на служителя, връчи му пачка банкноти и го изпрати до вратата.

След това се върна при нея и я погледна в очите. Вече бе негова съпруга! Принадлежеше му! Бебето също. Неговото бебе! Изпълни го неопишуема гордост.

Тес смутено погледна халката си.

— Дейн... Но нали са необходими поне три дни за брачната процедура? Документи, изследвания...

— Трябва само един ден, ако заплашиш някой съдия — каза той със задоволство. — Не се безпокой, бракосъчетанието ни беше напълно законно.

Изведнъж осъзна напълно какво се бе случило. И се засмя. После заплака.

— Чуй ме, Тес! Ти носиш моето бебе. — Едва се сдържаше да не пресуши сълзите ѝ с целувки. — В този момент ме интересува единствено то.

Наистина иска бебето, помисли тя. Как ли би се почувствал, ако тя не успееше да го износи? Щеше да бъде още по-зле, защото не бе посмяла да му каже цялата истина.

— Недей да се терзаеш повече, мила. Ще се погрижа за теб. Предлагам ти да се преоблечеш, ако можеш, сама. Ако не, аз ще ти помогна. Веднага след това заминаваме за ранчото. Надявам се, че умората ти няма да ни попречи.

— Добре — съгласи се тя. — Само нека да си взема един душ.

— Ще се справиш ли сама?

— Да — кимна и се изчерви.

— Кажи само какво да ти взема и откъде да го извадя. Аз ще събера багажа. Ако ти потрябвам, просто ме повикай.

Когато един час по-късно се качваха в черния му мерцедес, Тес се чудеше на бързината, с която бе събрал вещите ѝ и натоварил куфарите в багажника. Явно Дейн бе говорил и със собственика на апартамента...

През целия път до Брантвил тя се безпокоеше какво ли ще каже Берил. Дейн опитваш да разсее лошите мисли на жена си и да предизвика усмивката ѝ. Разказваше за Хелън, Ник и другите ѝ бивши колеги, ала тя едва го чуваше. Бе твърде разстроена.

Когато пристигнаха, разбра, че се е тревожила напразно — Берил излезе да ги посрещне и прегърна Тес.

— Бедното ми дете! — възкликна възрастната жена. — Не се притеснявай за нищо. Всичко ще бъде наред. Когато Дейн няма да е тук, аз ще съм насреща. Няма да допусна да ти случи нищо лошо.

Тес не издържа. Дойде ѝ твърде много. След всичките преживявания и несгоди, на които бе подложена, сега тя отпусна глава на рамото на Берил и сълзите рiekнаха от очите ѝ.

— Недей да плачеш, Тес! — каза Дейн. Прегърна я през раменете, откъсна я от Берил и я обърна към себе си. — Денят бе твърде тежък. Трябва да си починеш.

— Ще стопля пилешката супа — внезапно се засуети Берил и изчезна в кухнята.

— Каза ли ѝ? — попита го тя.

— Да, мила, преди да тръгнем за насам, я предупредих по телефона и ѝ съобщих всичко. Е, сега се успокой и върви да си почиваш...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Берил бе приготвила двойното легло в стаята на Дейн за двама им. Въпреки първоначалното си смущение, Тес постепенно свикна с тялото на мъжа, когото обичаше. Измъчваше я само това, че той нито веднъж не направи дори опит да я прегърне или целуне. Бе повече от ясно, че иска само детето. Не и нея! Само от време на време галеше корема ѝ, в който се развиваше малкото същество. Под дланта му трептеше живота, който двамата бяха създали... Безразличното му според нея отношение я караше да изпитва неопишуемо душевно страдание. Той обичаше само бебето, което тя не знаеше дали ще оживее!

Седмиците се нижеха мъчително бавно, още повече че Дейн я караше да се разхожда. Не смееше да му обясни причината, поради която се налагаше да се движи колкото е възможно по-малко. Когато Берил излизаше, тя го лъжеше, че е ходила на разходка...

Дейн не се свърташе на едно място. Непрекъснато сновеше между агенцията и ранчото, често отсъстваше или пътуваше в командировки.

А Тес натежаваше все повече и ѝ ставаше все по-трудно да се движи. Един ден, той влезе в спалнята и попита лежащата в леглото Тес:

— Беше ли на разходка днес?

— Не, чувствам се много изморена.

— Нали ти казвах да се движиш повече и да правиш упражнения! Убеден съм, че и лекарят, при когото ходиш на прегледи всяка седмица, те е посъветвал същото. Вече си в осмия месец! — Изглеждаше много ядосан.

Усети, че я обзема паника. Макар че денят бе ясен и слънчев, изобщо не ѝ бе до разходки. Същата сутрин беше ходила при доктор Босуик, който след прегледа изрично ѝ заръча да не прави излишни движения.

Досега бе успяла да запази тайната си, въпреки хладната му незаинтересованост към чувствата ѝ. Все пак бе успяла да му спести безкрайните тревоги покрай бебето... Знаеше какво означава за него то. Доктор Босуик и бе казал, че вероятно ще е момче, а Дейн искаше тъкмо син!

— Можеш ли да ми обясниш защо аз никога не съм те виждал да се разхождаш? — начумерен попита той.

Тя поруменя и отмести поглед. Не му отговори, защото иначе щеше да изрече още една лъжа.

— Обещавам ти, че утре лично ще се погрижа за твоята разходка, госпожо Ласитър!

— Не, не мога да го направя! — Бе страшно уморена от напрежението да живее с непрекъснатата измама. Пое дълбоко въздух. — Дейн, има неща, които не съм споделяла с теб. Неща, които трябва да знаеш... О! — Тя се задъха от внезапно пронизалата я болка в корема. Беше я сварила неподготвена и Тес силно извика.

— Бебето! — възкликна с дрезгав глас Дейн. — Тес, кажи ми, бебето ли е?

— Да... — едва успя да промълви тя и заплака от силните контракции, които стягаха цялото ѝ тяло. Но дори през неимоверната болка усети мократа локвичка кръв под себе си. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо. — Ще трябва... да извикаш линейка! Обади се на... доктор Босуик!

— Но, Тес, тревогата може да е фалшива. До раждането има още цял месец! Все пак ще те закарам до болницата. — Пристъпи към нея и отметна завивките.

Замръзна на място.

— О, Господи, Тес!

— Извикай... линейка — проплака тя.

Той грабна слушалката на телефона. Междувременно дотича и Берил, която се завтече да донесе кърпи.

След като се убеди, че линейката е съвсем наблизо и може да пристигне за не повече от две-три минути, Дейн се обади на доктор Босуик.

— Докторе, мисля, че на Тес ѝ има нещо! — задъхваше се той. — Има силни болки и кръвоизлив. Линейката е на път за тук.

— Плацентата се е разкъсала — долетя отговорът. — Днес, когато преглеждах съпругата ви, я предупредих, че може да се случи всеки момент. Наближава срока да се изясни дали бебето ще има шанс... Всъщност... Бихме могли да загубим и нея...

Сърцето на Дейн спря да бие.

— Какво казахте?!

— Днес Тес била ли е на разходка? — прекъсна го лекарят, без да отговаря на изумения му въпрос.

— Не! — Дейн удари с юмрук по нощното шкафче.

— Слава богу! Тя сигурно ви е обяснила колко опасни и за нея, и за бебето са движенията в нейното положение. Надявам се, че не сте допуснали да става и да се разхожда. Сега веднага се подготвям за операция и събирам екипа. Ще имаме готовност и за преливане на кръв. — Даде указания на Дейн как да ограничи кръвоизлива. — И кажете на шофьора на линейката, че всяка секунда е скъпа!

Дейн остави слушалката. Беше потресен.

— Тес, имала си анормална бременност и не си ми казала нищо! — В гласа му нямаше упрек. Имаше единствено загриженост.

Устните ѝ бяха побелели. Тя ги прехапа до кръв, за да сподави вика от парещата болка.

— Ти... Искаше само... детето... А аз трябваше... да те предпазя... от притеснения... Вината не е... твоя — прошепна тя.

— Значи си поела сама и риска, и тревогите, а аз превърнах живота ти тук в истински ад. — Гласът му се пречупи. Докосна лицето ѝ с треперещи пръсти. — Къде, по дяволите, се дяна тази линейка?! — внезапно извика Дейн. В същия миг чу воя на сирените, който се приближаваше. — Дръж се, малката ми!

Излезе и се върна със санитарите. Пренесе я на ръце върху носилката и заедно с нея се качи в линейката.

По пътя към болницата Тес започна да губи съзнание. Вцепенен, Дейн седеше до нея и стискаше леденостудената ѝ ръка.

Доктор Босуик ги очакваше, готов за операция.

— Докторе, умолявам ви, спасете първо нея! — каза Дейн на лекаря, докато акушерките подготвиха Тес за операцията. — Нищо няма значение освен живота ѝ! Разбирате ме, нали?

— Ще направя всичко, което е по силите ми — увери го Босуик и влезе в операционната.

Няколко минути по-късно оттам проехтя бебешки плач...

Когато Тес дойде в съзнание, първото нещо, което видя, бе лицето на съпруга ѝ, надвесено над нея.

— Момче е — прошепна той. — Чуваш ли ме, скъпа? Имаме си момченце!

Едва сега думите му достигнаха до съзнанието ѝ.

— Джон Ричард — прошепна тя едва чуто. Това бе името, което двамата бяха избрали.

— Да. Джон Ричард, скъпа. Как се чувстваш?

— Боли...

— Сега ще ти сложат болкоуспокояваща инжекция, Тес. Мила, искам да знаеш едно — аз те лъгах през цялото време! Никога не съм мислил, че е възможно да те даря с дете, затова не исках да проваля живота ти, като се ожения за теб. Оставих те да ме напуснеш за твое добро! Тес, искам теб! Теб!

— Не... Ти желаше само детето, Дейн...

— Не е вярно! Та аз те обичам! Господи колко безумно те обичам!

Тя осъзна какво и казва и притвори очи. Беше твърде хубаво, за да е истина! Унесе се в сън...

Когато след седмица изписаха нея и Джон Ричард, Дейн, който не се бе отделял от леглото ѝ през цялото време, ги откара щастлив в ранчото.

Дните летяха в грижи за Джон. Една събота, докато го кърмеше, съпругът ѝ влезе в стаята при тях.

— Трябва да поговоря с теб, Тес. — Погледът му се плъзна по разголената ѝ гърда, от която бебето лакомо сучеше. — Знаеш ли, непрекъснато се измъчвам, че ти причинявах болка и се отнасях толкова студено с теб! Не мога повече да понасям мисълта, че ти пое целия риск! Причиних ти само неприятности.

— Не е така. Та нали ми даде Джон!

— Никога не съм мислил за предпазни мерки — каза той след кратко мълчание. — Просто не смятах, че ще трябват. Ако само знаех

за риска...

— Но не знаеше. Аз също. Дори да беше така, пак бих го направила.

Дейн впи поглед в лицето ѝ.

— Чуй ме, Тес, и ако можеш, повярвай ми! Не исках само бебето! А и теб! Ти си ми нужна и... Щях да се оженя за теб даже да нямахме дете, защото след като ме напусна, целият свят като че ли рухна. Онази нощ... Дотогава не знаех какво е любовта. Страхувах се от нея, боях се да не изчезне завинаги. Но тя продължи. И продължава. Ще те обичам, докато съм жив!

Тес седеше мълчаливо, притиснала бебето към гърдите си, и се взираше в разкрилия се през прозореца хоризонт. Не смееше да повярва.

Той се приближи до нея и повдигна брадичката ѝ към лицето си.

— Обичам те, Тес! Колко пъти и как да ти го докажа, за да ми повярваш?

Наведе се и я целуна, докато почувства, че тя се отпуска и отговаря на целувката му.

Внезапно тя се отдръпна, усмихна се тайнствено и погледна вече спящия си син. Без да промълви дума, стана и го отнесе в детската му стая, която се намиреше до спалнята им.

Когато се върна в хола, Дейн стоеше пред прозореца с гръб към нея.

Тес желаше единствено любовта на съпруга си! Леко усмихната, се приближи и го прегърна през кръста. Дълго стояха така, мълчаливи и притиснати един към друг. Най-сетне той се обърна и се взря в блестящите ѝ от щастие очи.

— Втория път ще планираме бебето и аз ще бъда до теб на всяка крачка — прошепна той и плъзна ръка към кръста ѝ.

— Да не би да искаш да те съблазня? — засмя се тя.

— В рая това е забранено, скъпа.

— Наистина ли? Хайде да проверим!

Тес вдигна глава и устните им се сляха в страстна целувка...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.